

НОРА РОБЪРТС СЕЗОНИ НА ЛЮБОВТА

Част 10 от „Макгрегър“

Превод от английски: Катя Георгиева, 1998

chitanka.info

На моята възраст времето минава бързо, годините летят, сезоните се гонят. Човек трябва да се радва на всеки момент и да го изживява най-пълноценно.

Разбира се, мислех по същия начин и когато бях тридесетгодишен!

Сега, през последната шепа години, видях как четири от любимите ми внучета намериха любовта, ожениха се и създадоха семейства. Лора, после Гуен, Джулия, след нея Мак. От очите им струи щастие, в гласовете им блести доволство. Всеки от тях е изградил дом и живот със своята половинка.

И защо, питам ви аз, им трябваше толкова време?

Ха! Ако не бях аз, още щяха да се мотаят, а Ана нямаше да има и едно правнуче, което да дундурка и глези. Нали? Обаче искам ли аз благодарност? Не, честна дума. Докато съм глава на това семейство, ще изпълнявам задълженията си, без да чакам признание. Това е мой дълг и моя радост — да видя, че моите пиленца са свили удобни — и подходящи — гнезда.

Човек би си помислил, че покрай цялото това семейно щастие останалите внуци ще разберат поуката и ще последват примера на своите братя, сестри и братовчеди. Но не. — Макгрегърови са упорито и независимо племе. И Господ да ги благослови за това.

За щастие, все още ме има мен, за да се погрижа работата да се свърши. Изпратих три от моите момичета до олтара и позасилих първия си внук. Някои казват, че това е вмешателство. Ами! Аз го наричам мъдрост. Реших, че е време да приложа малко мъдрост и към моя съименник, Дениъл Кембъл Макгрегър.

Е, той е прекрасно момче — кадърен, макар и мъничко по-темпераментен. Освен това е и красив. Прилича на мен, когато бях на неговата възраст, така че не

му липсва женска компания. Това е проблемът, както го виждам. Твърде много количество и недостатъчно качество.

Намерихме начин да оправим тази работа.

Д.К. е художник и за него това е съвсем естествено. Макар че и ножа да ми опрат, не разбирам и половината от нещата, които рисува, той жъне успехи с тях. Сега на момчето му трябва единствено жена, която да сподели успеха му, живота му и да го дари с деца, около които да се върти този живот.

Не просто каквато и да е жена, забележете. Жена с характер, жена с ум и амбиции — и от сой. Жената, която съм избрал за него, когато и двамата бяха още деца. Бях търпелив, чаках удобния момент. Познавам моето момче и знам как да се оправя с него.

Малко опак е моят Д.К., от хората, които тръгват наляво, ако им кажеш, че ще е по-добре да завият надясно. Предполагам, това му е от осемте години в детството, когато баща му беше президент и трябваше да се спазват прекалено много правила.

Добре тогава, с малко помощ от една стара и добра приятелка ще накараме младия Дениъл Кембъл да тръгне, накъдето трябва... И ще го оставим да си мисли, че сам го е направил.

На мъдрия не му трябва благодарности, само резултати.

ПЪРВА ЧАСТ
Д.К.

ПЪРВА ГЛАВА

Светлината струеше през високите прозорци и хвърляше ярки сапфиреносини и рубиненочервени петна. Обливаше мъжа, който стоеше пред платното като сражаващ се воин и въртеше четката като копие.

Той имаше лице на воин — сурово, напрегнато, с изсечени скули, плътни, но съсредоточено стиснати устни и блестящи сини леденостудени очи под склучени вежди с цвят на махагон. Косата му се виеше над ушите и падаше върху яката на опръсканата джинсова риза, която носеше вместо престилка. Бе навил ръкавите до лактите и когато замахваше с четката по платното, силните му мускули играеха.

Имаше тяло на воин — широки рамене, тесни бедра и дълги крака. Беше бос. Големите му сръчни длани бяха изпоцапани с боя.

В съзнанието си виждаше експлозии от чувства — страст и желание, жажда и копнеж. И с всичко това воюваше върху платното, докато от стереото гърмеше див рок.

Рисуването за него бе война — война, която бе решен да спечели, битка след битка. Когато бе в настроение, можеше да работи, докато ръцете го заболят и пръстите му се схванат. Когато не бе в настроение, можеше да не поглежда към платното дни и дори седмици наред, и наистина го правеше.

Някои казваха, че на Д.К. Макгрегър му липсва дисциплина. Тях той питаше на кого, по дяволите, му е притрябвала дисциплина.

Стисна четката между зъбите си и грабна шпаклата, за да размаже едно смело изумруденозелено петно. Очите му светнаха тържествуващо.

Бе победил. Часовете на битка бяха почти свършили. По гърба му се стичаше тънка струйка пот. Слънцето, напичащо през прозореца, сега бе жестоко и в ателието бе нетърпимо горещо, защото бе забравил да включи климатичната инсталация или да отвори прозореца, за да влезе топлият пролетен въздух.

Бе забравил също да яде, да проверява пощата си, да отговаря на телефона и дори да погледне през прекрасните високи прозорци на

апартамента си. През него се носеше сила, могъща и първична като острия уличен глас на Джон Мелънкемп, който гърмеше в стаята. Когато Д.К. отстъпи назад, все още захапал четката като пиратски нож в зъбите си, стиснал в ръка шпаклата като кинжал, твърдите му, малко сурови устни трепнаха.

— Това е — измърмори той, остави четката в един буркан с разтворител, започна разсеяно да почиства шпаклата и се загледа в творението си. — „Потребност“ — реши. Щеше да я нарече просто „Потребност“.

За пръв път от часове насам забеляза, че стаята бе задушна, че въздухът бе просмукан с острите и познати миризми на терпентин и боя. Прекоси неполирания дъсчен под, отвори един от високите прозорци и жадно пое глътка свеж въздух. Точно тези прозорци и изгледът го накараха да купи този апартамент, когато реши да се върне във Вашингтон. Бе израснал тук, а осем години от живота си бе прекарал в Белия дом като президентски син.

Известно време бе живял и работил в Ню Йорк и това му харесваше. Бе живял и работил и в Сан Франциско и това също му харесваше. Ала през всичките тези неспокойни години нещо го теглеше. Накрая му се поддаде.

Това бе домът.

Стоеше до прозореца, пъхнал ръце в задните джобове на опърпаните си джинси. Черешите цъфтяха буйно, каналът проблясваше в следобедната светлина. По пътеката край брега старателно бягаха хора.

Д.К. без особен интерес се зачуди какъв ли ден бе днес.

После, усетил, че умира от глад, остави музиката да гърми и се запъти към кухнята.

Апартаментът бе на два етажа, като горния бе предназначен за живеене. Д.К. го бе превърнал в ателие и спеше на матрак, хвърлен на пода в стаята за гости. Не си бе направил труда да сложи легло.

Повечето от дрехите му все още бяха в кашоните, в които бяха пренесени преди почти два месеца. Той мислеше, че и те достатъчно добре му вършеха работа, докато намери време да си купи истински гардероб.

Долният етаж бе зает от просторен хол, обграден от още повече прозорци, засега без пердета. В него имаше само един диван, все още с

етикета от магазина, разкошна масичка, покрита с два пръста прах, и лампион с нащърбен метален абажур. Боровите дъски на пода плачеха за почитване.

Столовата към кухнята бе празна, а самата кухня бе в разруха. Колкото чинии и тенджери не бяха натрупани в умивалника, бяха още в кашоните.

Д.К. отиде направо до хладилника и с горчиво разочарование установи, че в него нямаше нищо, освен три бири, бутилка бяло вино и две яйца.

Можеше да се закълне, че бе пазарувал.

Разрови из шкафовете и измъкна няколко филии много стар хляб, пакетче кафе, шест кутии корнфлейкс и една консерва супа.

Примирено отвори кутия корнфлейкс и лапна една шепа, като се чудеше какво му се иска повече, кафе или душ. Тъкмо бе решил да си направи кафе и да го вземе в банята, когато телефонът иззвъня.

Без особен интерес забеляза, че лампичката за съобщения мига и вдигна слушалката, дъвчейки сухите царевични люспици.

— Ало?

— А, ето го моето момче.

Изведнъж ледените сини очи се стоплиха, твърдите устни се смекчиха. Д.К. се облегна на масата и се усмихна.

— Хей, дядо, какво си намислил?

— Някой би казал, че нищо добро — избоботи гласът на Дениъл.
— Не отговаряш ли на съобщенията, които получаващ? През последните няколко дни пет пъти говорих с проклетата ти машина. Баба ти искаше да долети, за да види дали не си умрял в леглото си.

Д.К. само вдигна вежди. Бе добре известно, че Дениъл използваше кротката си жена винаги, когато искаше да сгълчи децата.

— Работех.

— Добре. Това е добре, но можеш от време на време да си поемеш дъх, нали?

— В момента си поемам дъх.

— Трябва да те помоля за една услуга, Д.К. Не ми се иска да го правя. — Дениъл въздъхна дълбоко и внукът му смръщи вежди:

— Какво ти трябва?

— Няма да ти хареса... Бог ми е свидетел, че не мога да те обвинявам. Обаче нямам изход. Леля ти Майра...

— Добре ли е тя? — Д.К. се изправи. Майра Дитмайър бе най-старата и най-скъпа приятелка на баба му, негова кръстница и почетен член на клана Макгрегър. Д.К. я обожаваше и с чувство на вина си спомни, че не я бе посещавал, откак се върна във Вашингтон преди месец и половина.

— О, жива и здрава е, момчето ми. Не се безпокой за това. Неукротима е както винаги. Обаче... Ами тя има още една кръщелница. Не вярвам да помниш това момиче. Срещал си се с нея един-два пъти, когато беше малък. Лейна Дрейк.

Д.К. си напрегна паметта и смътно си спомни за едно кльощаво момиченце с коса като пух от глухарче.

— И какво за нея?

— Върнала се е във Вашингтон. Нали знаеш „Дрейк“ — универсалните магазини. Това са те. Тя сега работи в централния им магазин и Майра... Ами ще ти го кажа направо. Утре има благотворителен бал и Майра се тревожи, че момичето си няма кавалер. Откога ме кара да те помоля...

— По дяволите, дядо!

— Знам, знам... — Дениъл пусна в ход най-многострадалната си въздишка. — Жени, момчето ми... Какво друго мога да ти кажа? Не те оставят на мира, докато не се предадеш. Казах й, че ще те помоля. Голяма услуга ще ми направиш, ако се освободиш за утре вечер.

— Ако вие с леля Майра се опитвате да ме сватосате...

Дениъл го прекъсна с бурен смях, от който Д.К. се намръщи.

— Този път не, момчето ми. Това момиче не е за теб, повярвай ми. Хубавка е и добре възпитана, ала никога няма да ти хареса. Много е студена на мой вкус и малко си вири носа. Не, не, хич и не поглеждай натам. А ако не можеш да отделиш една вечер, ще кажа на Майра, че съм се свързал прекалено късно с теб и вече си имал други ангажименти.

— Утре вечер? — Д.К. се почеса по главата. Мразеше благотворителните прояви. — Официално облекло ли се иска?

— Боя се, че да. — Като чу приглушената ругатня отсреща, Дениъл съчувствено измърмори. — Виж какво, просто ще се обадя на Майра и ще й кажа, че не можеш. Няма смисъл да си пропиляваш вечерта с момиче, което сигурно ще те отегчи до смърт, нали? Съмнявам се вие двамата да имате нещо общо. По-добре да започнеш

да си търсиш жена. Време е да се ожениш и задомиш, Дениъл Кембъл. Крайно време. Баба ти се тревожи, че на стари години ще умреш от глад в това ателие, самотник без дете, без коте. Аз имам наум едно друго момиче. То...

— Ще го направя — прекъсна го Д.К. Ако Дениъл не одобряваше кръщелницата на Майра, значи нямаше непрекъснато да му звъни по телефона, за да пита как вървят отношенията им. Може би след тази услуга дядо му поне за малко нямаше така безмилостно да изгражда своята династия. Нямаше кой знае каква надежда, но си струваше да се опита. — В колко часа и откъде трябва да я взема... Как ѝ беше името?

— Ох, благословен да си. Много съм ти задължен. Тая работа започва в осем часа, в хотел „Шорхъм“. Лейна се е настанила в къщата на родителите си на улица „О“. — Дениъл продиктува адреса, като разглеждаше ноктите си. — Благодаря ти, дете ме измъкваш от това затруднение.

Д.К. сви рамене и, като дъвчеше царевичните люспи, продължи да говори с Дениъл и да обменя семейни клюки. За миг се замисли къде, по дяволите, бе опакован смокингът му.

— Ох, лелю Майра! — Лейна Дрейк стоеше по бельо пред огледалото. От раменете ѝ се спускаше водопад от бяла коприна, а лицето ѝ изразяваше ужас. — Да изляза с непознат?

— Не съвсем, миличка — усмихна се Майра. — Срещали сте се и по-рано, когато бяхте деца. Знам, че ти е много неприятно, ала Дениъл наистина не иска кой знае какво. Става дума само за една вечер, а ти и без това щеше да ходиш.

— Щях да ходя с теб.

— Аз пак ще съм там. Той е много симпатичен младеж, скъпа. Малко чепат, но въпреки това много симпатичен. — Тя засия. — Разбира се, всичките ми кръщелници са прекрасни хора.

Майра продължи да се усмихва и седна да огледа кръщелницата си. Тя бе дребничка жена с бяла и пухкава като сняг коса. И с ум, остър и бърз като бръснач. Когато се налагаше — както в момента — можеше да изглежда крехка и безпомощна. Старата вдовица Дитмайър, помисли и се засмя наум.

— Дениъл се тревожи за него — продължи тя. — Аз също. Момчето е много затворено. Ала, честно казано, кой би предположил, че като спомена между другото за тази вечер и че ти си се върнала във Вашингтон, Дениъл ще си го навие на пръста? Аз просто... — Майра безпомощно размаха ръце. — Просто не знаех как да откажа. Разбирам колко ти е неприятно.

Понеже любимата ѝ кръстница изведнъж придоби такъв нещастен вид, Лейна омекна:

— Няма значение. Както сама казваш, и без това отивам. — Грациозно облече роклята си. — Там ли ще се срещнем с него?

— Тъъ... — Майра погледна часовника и се изправи. — Всъщност, той скоро ще дойде да те вземе. Ще се видим с теб там. Господи, виж кое време е. Шофьорът ми сигурно се чуди какво ли става с мен.

— Но...

— Ще се видим след около час, миличка — подвижна Майра и се отдалечи с изненадваща скорост като за жена на нейната възраст. — Изглеждаш страхотно — добави тя, когато вече бе в безопасност по средата на стълбите.

Лейна стоеше в незакопчаната си бяла копринена рокля. Типично, помисли с въздишка. Бе просто типично. Кръстницата ѝ непрекъснато ѝ пъхаше в ръцете разни мъже, с което ѝ оставяше неприятната понякога задача да трябва да се отървава от тях.

Женитбата бе нещо, което твърдо бе зачеркнула от плановите за своя живот. След като бе израснала в дом, в който обноските бяха по-важни от любовта и в който любезно не се обръщаше внимание на случайните любовни афери, Лейна нямаше никакво намерение да се озове в такъв вид взаимоотношения.

Мъжете бяха чудесни като декор, стига тя да поставяше пиесата. А в момента кариерата ѝ бе много по-важна за нея, отколкото да има с кого да отиде на ресторант в събота вечер.

Смяташе да продължи увереното си изкачване по стълбицата на семейната корпорация и след десет години, според нейните изчисления, вече да застане начело.

Това бе още една пиеса, която имаше намерение да постави.

„Дрейк“ не бе просто универсален магазин, той бе институция. Ако бе свободна и останеше свободна, можеше да посвети цялото си

време и енергия да поддържа неговата репутация и стил.

Не беше като майка си, помисли Лейна и леко смръщи вежди, която възприемаше „Дрейк“ като своя личен гардероб. Нито като баща си, който винаги се бе интересувал повече от крайната печалба, отколкото от нововъведенията или традициите. Тя бе самата себе си.

А за нея „Дрейк“ бе и задължение, и радост. Той бе навярно истинското ѝ семейство. На някои това би се сторило тъжно. За нея обаче бе успокоително. С бързо движение закопча ципа на роклята. Част от задълженията ѝ към „Дрейк“ бе да общува, да присъства на светски прояви. За нея това бе просто превключване от една работа към друга. Работата в извънработно време бе резултат от възпитанието, получено в детството ѝ, и бе станала нейна втора природа. А „работата“ често налагаше да бъде придружавана от подходящия кавалер...

Поне този път леля Майра изглежда нямаше особено намерение да я сватосва. Просто щеше една вечер да си поприказва с един всъщност непознат мъж. А Бог ѝ бе свидетел, че за такива неща бе ненадмината.

Обърна се и взе обиците с перли и диаманти, които вече бе приготвила на шкафчето. Стаята отразяваше нейния вкус — семпла елегантност с примеси на блясък. Старинният креват с черешови резбовани табли, блестящата лакирана повърхност на старателно поддържаните масички с вази със свежи цветя или внимателно подбрани украшения.

Това бе сега нейния дом, помисли с тиха гордост. Беше го направила свой дом.

Пред малката мраморна камина имаше уютен кът с тоалетка, върху която бяха подредени шишенца за парфюми в смели цветове. Лейна избра аромата си и разсеяно се напръска, докато си позволи да си пожелае, само за момент, да можеше спокойно да си прекара вечерта у дома. Бе работила десет часа в „Дрейк“. Краката я боляха, умът ѝ бе уморен, а стомаха ѝ празен.

Отхвърли всичко това и се обърна да огледа роклята си. До кръста бе права, спускаше се свободно до коленете и оставяше раменете открити. Тя облече и едно късо сако, обу си обувките и провери съдържанието на ръчната си чантичка. Когато на входната врата се позвъни, въздъхна само веднъж. Поне бе точен. Смътно си

спомняше Д.К. от детските години. Бе прекалено нервна и впечатлена от срещата с президента, за да обърне много внимание на сина му. Ала през годините бе чувала за него. Художник, спомни си и тръгна надолу по стълбите. От модерната школа, която Лейна не се и преструваше, че разбира. Във всяко нещо тя предпочиташе класиката. Нямаше ли преди няколко години някакъв скандал, свързан с него и една балерина? Или може би беше актриса?

Няма значение, каза си Лейна. Сигурно, когато става дума за сина на бившия президент, и най-обикновените неща се превръщат в сензация. А ако това бе и внукът на Дениъл Макгрегър, светлината на прожектора още повече щеше да се насочва към него. Самата тя бе много по-щастлива да работи зад кулисите.

А и очевидно този мъж нямаше как да е такъв любимец на жените, ако дори не можеше да си намери сам дама за събота вечер.

Лейна нагласи на лицето си любезна усмивка и отвори вратата. Само годините, прекарани в швейцарския пансион, и дисциплината, която ѝ бяха внушили там, ѝ помогна да не остане с отворена уста.

Този мъж — този много опасен на вид мъж с черна вратовръзка, с коса в цвета на любимата ѝ маса в столовата и очи, толкова сини, та чак пареха — този мъж имаше нужда дядо му да му намери дама?!

— Лейна Дрейк? — сигурно бе сбъркал къщата. Това бе всичко, което Д.К. успя да помисли. Трептящата върба в бяла коприна нямаше нищо общо с кльощавото момиченце, което си спомняше. Вместо пух от глухарче, косите ѝ бяха блестящо злато, извиващо се около изваяно сякаш от слонова кост лице. Очите ѝ бяха топли и облачно зелени.

Тя възвърна самообладанието си и му подаде ръка, без да престава да се усмихва приветливо:

— Да. Дениъл Макгрегър?

— Д.К. Дениъл е дядо ми.

— Добре, тогава Д.К. — нормално би го поканила да влезе и би се държала гостоприемно, за да даде и на двамата възможност да се почувстват малко по-удобно един с друг. Но в него имаше нещо не съвсем безопасно, реши Лейна. Той бе прекалено голям, прекалено мъжествен, а тези негови очи бяха прекалено дръзки. — Е... — тя демонстративно излезе и затвори вратата зад себе си. — Ще тръгваме ли?

— Разбира се — студена, бе казал дядо му, и Д.К. реши, че старецът я бе оценил съвсем точно. Истинска ледена принцеса, с всичкия ѝ блясък. Вечерта се очертаваше като много дълга.

Лейна хвърли един поглед към старата миниатюрна спортна кола до тротоара и се зачуди как ли би могла да се събере в нея с тази рокля.

Лельо Майра, помисли тя, в какво си ме забъркала?

ВТОРА ГЛАВА

Чувстваше се така, сякаш бе затворена в консервена кутийка с гигант. Мъжът трябва да беше поне метър и деветдесет, но изглежда без никакво затруднение караше, при това с висока скорост — колата играчка през натовареното вашингтонско движение.

Лейна се вкопчи в тапицираната дръжка на вратата, провери предпазния си колан и се помоли да не бъде размазана като бръмбар на предното стъкло преди още вечерта да бе започнала.

Един лек разговор, реши тя, щеше да отклони съзнанието ѝ от този образ.

— Леля Майра ми каза, че сме се срещали преди години, когато баща ти беше президент. — Последната дума се получи като изпискване, защото в този момент малката кола се промъкна на косъм между огромен автобус и лъскава лимузина и после се наклони на една страна, докато правеше остър завой.

— И на мен това са ми казвали. Ти току-що си се върнала във Вашингтон, така ли?

— Да. — Лейна усети, че бе стиснала очи. Вдигна глава и храбро ги отвори отново.

— Аз също. — Тя ухае неописуемо, помисли Д.К. Това леко го разсейваше, затова отвори прозореца и в колата нахлу вятър.

— Наистина ли? — Сърцето ѝ вече бе в гърлото.

Не виждаше ли този човек, че светофарът става червен? Нямаше ли намерение да намали? Колата влетя в кръстовището точно когато жълтото премигна и се смени с червено и Лейна се задави с възклицанието си.

— Закъсняваме ли?

— За какво?

— Ти изглежда бързаш.

— Не особено.

— Мина на червено.

Той вдигна вежди:

— Жълто беше. — Превключи на по-ниска предавка и със скърцане профуча край една бавно движеща се кола.

— Имах впечатлението, че на жълто човек намалява скоростта, за да се подготви за спиране.

— Не и ако иска да стигне там, закъдето е тръгнал.

— Разбирам. Винаги ли караш така?

— Как?

— Сякаш бягаш с кола след банков обир.

Д.К. се замисли върху описанието и се усмихна.

— Да. — Направи завоя пред хотела и спря със самоуверено скърцане на спирачките. — Пести се време — обясни той, разгъна дългите си крака и се измъкна от колата.

Тя остана на мястото си, пое си въздух и благодари наум, че бе стигнала цяла. Докато Д.К. вдигна гюрука, подаде ключовете на камериера и отвори вратата, не бе помръднала и едно мускулче.

— Ще трябва да си разкопчаеш колана. — Изчака я да го направи и ѝ подаде ръка да ѝ помогне да излезе. Озоваха се близо един до друг и усети отново аромата ѝ, мекотата и формата на дланта ѝ.

Вярно, добре изглеждаше, реши той. Очи на морска сирена върху лице като от камей. Интригуващ контраст. Въпреки че не бе портретист, понякога скицираше лица, които му бяха интересни.

Струваше му се, че няма да устои и ще скицира нейното.

Краката още не я държаха, ала бе жива. Лейна пое дълбоко въздух да се успокои.

— На хора като теб би трябвало да не им дават шофьорска книжка и никога да не им позволяват да седнат зад кормилото, особено на такава консервена кутия на колела.

— Това е порше. — Тъй като тя не изглеждаше склонна да се движи сама, Д.К. не пусна ръката ѝ и я поведе към фойето на хотела. — Ако си искала да карам по-бавно, защо не ми каза?

— Бях много заета да се моля.

Той се засмя, но от това лицето му съвсем не стана по-малко опасно. Лейна би казала, че дори напротив.

— Молитвите ти май са били чути. Къде, по дяволите, отиваме?

Тя стисна зъби, запъти се към асансьорите и натисна копчето. После влезе преди него и, едва сдържайки гнева си, натисна нужния етаж.

Зад гърба ѝ Д.К. завъртя очи.

— Знаеш ли... — Как, по дяволите, ѝ беше името? — Лейна, ако ще се мусиш, вечерта ще бъде много дълга и досадна.

Тя продължаваше да гледа право напред и да се мъчи да потисне яда си. Знаеше, че когато е ядосана, я избива на сарказъм.

— Не се муся. — Гласът ѝ бе топъл колкото зимен ден зад полярния кръг.

Само дълбоко вкорененото възпитание не ѝ позволи да излезе от асансьора в момента, в който вратите се отвориха. Вместо това отстъпи настрани, обърна се и любезно го изчака да застане до нея.

Гневът добавяше цвят към страните ѝ, забеляза Д.К. и хвана ръката ѝ. Добавяше страст към това студено и класическо лице. Ако имаше някакъв интерес към нея, щеше да се опитва колкото може често да слага този цвят върху бузите ѝ и този блясък в очите ѝ.

Ала тъй като нямаше интерес и искаше да преживее тази вечер колкото може по-спокойно и безболезнено, щеше да се помири с нея.

— Извинявай.

Извинявай, помисли Лейна, докато той я въведе в залата. Така ли? Това бе всичко? Очевидно не бе наследил нито дипломатичността на баща си, нито чара на майка си.

Поне залата бе пълна с хора и звуци. Поне нямаше да ѝ се налага цяла вечер да говори с този невъзпитан грубиян. Още щом добрите обносики позволиха, щеше да се отдели от него и да намери някой по-нормален човек, с когото да си бърбри.

— Вино? — попита я той. — Бяло?

— Да, благодаря.

Тук бе улучил, помисли Д.К., докато вземаше чаша за нея и бира за себе си. Можеше само да е благодарен, че любимият му дядо този път не се правеше на сводник.

— Ето те! — Майра се спусна към него с протегнати ръце. *О, не бяха ли чудесна двойка?* Нямаше търпение да разкаже на Дениъл колко красиви изглеждаха заедно техните дечица. — Д.К., ти си греховно красив. — Наведе глава да подложи буза за целувка.

— Запазила ли си един танц за мен?

— Разбира се. Родителите ти са тук. Защо не дойдете за малко при нас? — Вмъкна се между тях и ги хвана и двамата под ръка, правейки ги едно цяло. — Знам, че трябва да общувате и, разбира се,

ще искате да танцувате. Тази вечер музиката е великолепна. Но имам право да бъда егоист и да ви запазя няколко минути за себе си.

С опитността и стила, добити след дълга практика, Майра ги водеше през тълпата, като заобикаляше разговарящите групички от хора и покритите с бели покривки маси, отрупани със слънчеви пролетни цветя. Умираше си да ги гледа заедно, да изследва малките подробности на езика на телата, да наблюдава как се държат. Вече съставяше наум списъка на гостите за сватбеното тържество.

— Вижте кого съм довела — оповести тя.

— Д.К.! — Шелби Кембъл Макгрегър скочи на крака, разтвори ръце да прегърне сина си и лимоненожълтата ѝ копринена рокля прошумоля. Червеникавите ѝ къдрици докоснаха бузата му. — Не знаех, че ще идваш.

— И аз не знаех. — Той я притисна към себе си, после се обърна и сграбчи баща си в мечешка прегръдка.

Сребристите коси на Алън Макгрегър блестяха под светлините. Той погледна сина си и по силното му лице се разля усмивка.

— Господи, с всеки ден все повече заприличваш на дядо си.

Дори един грубиян може да обича роднините си, предположи Лейна. Ала без да иска поомекна, защото любовта между тях и радостта им от нея бяха толкова явни. Ако тя бе срещнала при подобни обстоятелства своите родители, щеше да има само безлични въздушни целувки и едно любезно: „Как си?“.

Шелби се обърна и тънките ѝ вежди над топлите сиви очи се вдигнаха с любопитство.

— Здравейте.

— Шелби Макгрегър, моята кръщелница — представи ги Майра гордо. — Лейна Дрейк.

— Много ми е приятно, госпожо Макгрегър. — Шелби пое ръката ѝ, приятно изненадана, че тя бе силна и умела.

— Ти трябва да си дъщерята на Дона и Матю?

— Да. Те сега са в Маями.

— Предай им много поздравии, когато ги чуеш. Алън, това е Лейна Дрейк, дъщерята на Дона и Матю... И кръщелница на Майра.

— Майра много ни е разказвала. — Алън стисна топло ръката ѝ. — Върнала си се във Вашингтон?

— Да, господине. Приятно е да се върне човек. Имах честта да се срещна веднъж с вас. Запознаха ни, когато бях дете. Бях ужасена.

Той се засмя и ѝ подаде стол.

— Страшен ли бях?

— Не, господине. Бяхте президент. На мен току-що ми бяха паднали двата предни зъба и се чувствах грозна и нещастна. Вие ми разказахте за феята, която събира зъбчета. — Тя се усмихна. — Влюбих се във вас.

— Наистина ли? — Алън намигна на жена си, а Шелби се засмя.

— Бяхте първата ми любов. Минаха поне две години, докато ви измести Денис Райли, и то само защото той изглеждаше ужасно мъжествен в скаутска униформа.

Очарователно, помисли Д.К., като наблюдаваше как Лейна говори с родителите му. Изведнъж такава топлина и оживление. О, студенината още я имаше, като тънък гланц на повърхността, но под нея разцъфваха чар и жизненост, като пурпурния цвят на млада роза. Когато се засмя, смехът ѝ прозвуча като шепот през мъгла. Сексапилен, ала дискретен. Трябваше да признае, че бе удоволствие да я гледа — плавните, пестеливи движения, блестящото поклащане на златистата ѝ коса, извивката на меките ѝ сочни устни.

Бе занимателно да я слуша — този тих, обработен глас. Особено ако не се налагаше да говори с нея.

— Д.К., за бога! — прошепна Майра и незабелязано го смушка с лакът. — Дори не си я поканил на танц.

— Какво?

— Покани Лейна на танц — изсъска тя, едва сдържайки нетърпението си. — Къде останаха добрите ти обноски?

— О, извинявай. — По дяволите, помисли той, но послушно докосна рамото на Лейна.

Тя едва не подскочи. Бързо обърна глава и очите им се срещнаха. Почти бе забравила за съществуването му. Бе изоставила задълженията си, трепна вътрешно. Нагласи на лицето си усмивка и се приготви да пренесе вниманието си от симпатичните родители към невъзпитания им син.

— Искаш ли да танцуваме?

Сърцето ѝ отиде в петите. Ако Д.К. танцуваше както караше, щеше да има голям късмет, ако си тръгне от дансинга с непокътнати

крайници.

— Да, разбира се.

С чувството, че се приближава към готов за стрелба взвод, стана и му позволи да я отведе на дансинга. Поне музиката бе прекрасна, помисли Лейна. Бавна, замечтана, със силна духова секция. Доста двойки бяха решили да се възползват от нея, така че дансингът бе пълен. Достатъчно пълен, надяваше се, така че партньорът ѝ да не се чувства длъжен да се носи по него, да я настъпва по пръстите и да ѝ изкълчва ръцете.

Той спря близо до края и я обърна в ръцете си.

Това бе изненада, реши тя, пълна изненада, от която умът ѝ се замъгли. Кой би повярвал, че такъв огромен мъж можеше да се движи така добре? Голямата ръка на кръста ѝ не бе нито груба, нито непохватна, а много, много мъжествена. Караше я безпощадно да чувства, че между нея и кожата ѝ имаше само една тънка преграда от коприна.

Светлините примигваха и танцуваха по лицето му, по не съвсем обузданата тъмна грива. Раменете му бяха толкова широки, помисли Лейна вцепенено. Очите му толкова сини.

С всички сили се мъчеше да изхвърли от съзнанието си тези нелепи мисли.

— Родителите ти са чудесни хора.

— Аз си ги харесвам.

Тънка е като върба, мислеше Д.К. Роза с дълго стебло. Гледаше как светлините играят върху лицето ѝ, без да осъзнава, че я бе привлякъл по-близо към себе си. Телата им си пасваха като парченца от сложен пъзел.

Пулсът ѝ се ускори. Без да мисли, плъзна ръка по рамото му така, че пръстите докоснаха врата му.

— Хм... — *За какво говореха?* — Бях забравила колко прекрасен може да бъде Вашингтон през пролетта.

— Ъхъ. — По гърба му пропълзя желание и се сви на топка в корема му. Откъде, по дяволите, се бе взело? — Искам да скицирам лицето ти.

— Разбира се. — Не бе чула и дума от това, което той каза. Единственото, което можа да помисли, беше, че една жена би могла с

блаженство да се удави в тези очи. — За утре май предвиждат дъжд. — Пръстите му се спуснаха по гърба ѝ и тя тихо въздъхна.

— Прекрасно. — Ако наклонеше глава, можеше да има тези устни, да открие дали вкусът им ще успокои внезапно обзелото го желание, или ще го засили.

После музиката свърши. Някой се блъсна в тях и сякаш спуга тънкия стъклен мехур, който ги обграждаше.

И двамата направиха по крачка назад. И двамата се намръщиха.

— Благодаря — произнесе Лейна и гласът ѝ отново бе старателно овладян. — Много ми беше приятно.

— Да. — Д.К. я хвана за ръката, много леко, много неангажиращо. Искаше да я върне до масата, да я стовари там и да избяга, докато умът му се проясни.

Повече от готова да му помогне, тя се остави да я заведе. Искаше бързо да седне, преди краката да ѝ изневерят.

ТРЕТА ГЛАВА

Д.К. имаше големи планове за съботата — да спи до късно, да изяде една огромна закуска, за която специално бе напазарувал, и да прекара два часа във фитнес клуба. След това най-трудното решение щеше да бъде дали следобед да си убива времето в самота, или да се разходи до блус фестивала на улица „М“.

Планът се разби на пух и прах още когато се събуди по изгрев-слънце. Раздразнено се опита отново да потъне в неспокойния сън, който го бе измъчвал цяла нощ. Ала всеки път, когато се унасяше, започваше да мисли за нея. Това бе по-дразнещо, отколкото да стане.

Нямаше причина Лейна Дрейк да е в главата му. Този единствен момент на физическа връзка, на усещане, бе кратко изключение в дългата и без събития вечер. Двамата старателно се държаха любезно един с друг, общуваха с останалите и провеждаха еднообразни и скучни кратки разговори, заедно и поотделно.

Той я закара до тях, като съзнателно поддържаше скоростта под разрешената, даваше мигач при всеки завой и спираше плавно. До вратата ѝ си размениха апатични ръкостискания и пожелания за лека нощ. И Д.К. беше сигурен, че всеки от тях изпита огромно облекчение, когато се разделиха.

Така че бе глупаво тя да преследва мислите му, глупаво бе той да си спомня точно какво бе да я държи, да вдъхва аромата ѝ, да вижда как по време на танца очите ѝ стават по-топли и замечтани.

Причината бе в лицето ѝ, това бе всичко. Д.К. бе заинтригуван от него. В художествен смисъл, разбира се.

Затова отиде рано във фитнес залата и два часа се поти, за да изкара безпокойството си. Каза си, че се чувства по-добре, по-бодър и с по-ясен ум. Когато се върна в апартамента си, бе готов за своята голяма закуска.

Пусна докрай стереото, нави ръкавите на черния си пуловер и сложи бекона да се пържи. Чувстваше се много по-весел и овладян и докато бъркаше яйцата, припяваше на Джон Фогърти.

Когато телефонът иззвъня, точно вадеше хрупкавия бекон от тигана.

— Значи вече си станал — избоботи Дениъл в ухото му. — Намали музиката, момче, ще оглушееш.

— Чакай малко. — Няколко секунди Д.К. се оглежда за дистанционното управление. Никога не можеше да намери проклетото нещо, когато имаше нужда от него. Накрая изтича до хола. По пътя обратно към кухнята лапна парче бекон. — Да, станал съм — каза в слушалката. — Вече бях във фитнес залата и сега ще задръстя артериите.

— Бекон с яйца? — Дениъл въздъхна замечтано. — Помня, навремето обичах в събота да закусвам така. Обаче баба ти, тя е толкова строга... И все се тормози заради пустия холестерин. Напоследък се радвам, ако ми даде да погледна бекон на снимка.

— Аз сега си хапвам. — С дяволита усмивка Д.К. задъвка шумно. — Божествено.

— Вие, младите, сте садисти. — Дениъл отново въздъхна. — И като си помисли човек, че се обаждам да ти благодаря, задето ми направи такава услуга. Сега вече се надявам да си прекарал ужасна вечер, докато си забавлявал кръщелницата на Майра.

— Преживях го.

— Е, благодарен съм ти. Знам, че има по-хубави неща, с които можеш да си запълниш времето. Не че момичето не е сладко, но не е твой тип. За теб търсим някое по-весело моме.

Д.К. се намръщи на това, което бе останало от парчето бекон.

— Мога и сам да си намеря.

— Е, защо тогава не си намериш? Затворил си се там с твоите бои и платна. Ха! Би трябвало да си навън с някоя подходяща жена. Знаеш ли как се тормози баба ти? Като си те представи съвсем самичък в онзи задушен апартамент, целия вмирисан на бои.

— Ъхъ. — Д.К. взе още едно парче бекон. Бе толкова свикнал с лекцията на дядо си, че можеше да я каже наизуст.

— Твоето жилище е направо пожароопасно. На твоята възраст ти трябва хубава къща, добра жена и палави деца. Ала не ти се обаждам да ти напомням за задълженията, които вече би трябвало да си изпълнил — продължи бързо Дениъл. — Благодарен съм ти за това, което направи. Спомням си вечерите, които прекарвах, преди да

намеря баба ти, разnogлед от скука с някое момиче, което не можеше да каже нищичко интересно. Това, което ти трябва, са общи интереси и искрица. Не можеш да си губиш времето с някоя без тези неща. А тях не можеш да ги намериш с малката Линда.

— Лейна — измърмори Д.К., който знае защо раздразнен. — Казва се Лейна.

— А, да, вярно. Странно име, не мислиш ли? Е, няма значение. Вече свърши и няма нужда повече да си губиш вечерите с нея. Кога ще наминеш да видиш баба си? Затъжила се е за теб.

— Скоро ще ви дойда на гости. — Д.К. се намръщи и хвърли остатъка от бекона обратно в чинията. — Какво не ѝ е наред на Лейна?

— На кой? — В кабинета си, в замъка в Хайанис Порт, Дениъл трябваше да затули с длан слушалката, за да овладее смеха си.

— Лейна — повтори през зъби Д.К. — Какво не ѝ е наред на Лейна?

— О, всичко си ѝ е наред. Хубава млада жена. Добри обноси, доколкото си спомням. Просто не е за теб. Студено създание, нали? И родителите ѝ са студени и надути като пуяци, ако правилно си спомням. Хайде, изяж си закуската, момче, и намери време да минеш да видиш баба си, преди да ме е изтормозила.

— Добре, добре. Предай ѝ много поздрав.

— Непременно. — И Дениъл затвори телефона, като се чудеше колко ли време щеше да отнеме на внука му да се обади на прелестната Лейна Дрейк.

Отне му по-малко от час — особено след като Д.К. откри, че бе загубил апетит и изхвърли яйцата. Сложи скицника, моливите и въглените си в изтъркана кожена чанта и я праметна през рамо. Реши да отиде пеша, за да има време да помисли.

Дядо му бе прав, разбира се. Това малко го дразнеше — мисълта, че старецът толкова уверено я отписваше. Дразнеше го точно толкова, откри той, колкото когато Дениъл му натрапваше избора си на подходящи кандидатки за женитба.

По дяволите, можеше и сам да си избере.

Разбира се, не мислеше за Лейна в този смисъл, просто искаше да нарисова лицето ѝ. А тъй като повече или по-малко се бяха уговорили, че някой ден ще намине да го направи, можеше да го направи и сега.

Тя не отговори на почукването му. Със смътно чувство на раздразнение Д.К. премести чантата на другото рамо и си каза, че би било по-разумно да тръгне по улица „М“ и там да нахвърля някои скици. Но през отворения прозорец дочу светлите и ефирни ноти на Шопеновия концерт за пиано.

Сви рамене, натисна дръжката на вратата, тя се оказа отключена и той влезе.

— Лейна?

Огледа се с интерес. Снощи тя не го бе пуснала да прекрачи прага. Фоайето бе с полиран дъсчен под и стени с цвят на леко препечен хляб. Върху старинна масичка стоеше ваза с бели лалета.

Вниманието му привлякоха две графики на стената — улични сцени, нарисувани с тънко чувство за детайла и движение. Тръгна по стълбите, опря ръка на лъскавия парапет и извика. Помисли да се качи да я търси горе, после реши, че би било по-разумно първо да погледне на партера.

Нямаше я в гостната със строгите мебели, нито в пълната с книги библиотека, която миришеше на кожа и рози. След като надзърна в хола, в трапезарията и в кухнята, вече имаше достатъчно добра представа за вкуса ѝ и за начина ѝ на живот.

Еlegantно, традиционно, подредено, тук-там с изненадващи цветни петна. Една консервативна жена, която харесва красиви неща, предпочита класиката в мебелите, книгите и музиката и държи всяко нещо на неговото логично място.

Видя я през прозореца на кухнята. Миниатюрният вътрешен двор бе пълен с цветя. Лейна садеше слънчевожълти теменужки между белите лалета.

Носеше кожени градинарски ръкавици, широкопола сламена шапка и кафява престилка над прости бежови панталони и тънка лятна блуза.

Изглеждаше, помисли Д.К., като картинка в някое провинциално списание, рекламираща подходящото облекло за утринна градинска работа.

Светлината бе добра, установи той, живописно процеждаща се между едва раззеленилите клонки. Както си стоеше в кухнята, Д.К. направи три бързи скици.

Беше му интересно и смешно да я гледа как прецизно работи — обръща земята с лопатка, смесва я с тор, внимателно измъква растението, поставя го точно в средата на подготвената дупка, запълва я и я затъпква.

Подреждаше ги като войници.

Когато излезе навън, той се усмихваше.

Тъй като цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху първия ѝ опит в градинарството, звукът от захлопването на стъклената врата ѝ действа като куршум в сърцето. Тя скочи, извъртя се и лопатката отлетя на една страна, а теменужките на друга.

— Извинявай, стреснах те.

— Какво? Как попадна тук? — Лейна го гледаше, притиснала юмрук към сърцето си, което се опитваше да изхвъркне.

— Минах през къщата. Почуках, ала ти не ми отвори. — Д.К. остави чантата си на желязната маса в средата на дворчето, забеляза дебелия том по градинарство, отворена на указанията за садене на едногодишни растения, и отиде да събере теменужките.

— Не можеш така да влизаш в чужда къща.

— Мога. — Той клекна до нея и ѝ подаде растенията. — Щом като вратата не е заключена. Казах ти, че ще се отбия.

Миришеше на сапун, мина ѝ през ума, и се движеше като голям, лъскав леопард.

— Със сигурност не си ми казвал такова нещо.

— Снощи. Би трябвало да ги садиш разпръснати, а не в редица. По-предизвикателно е. — Присви очи, хвана брадичката ѝ и обърна главата ѝ наляво. — Казах ти, че искам да нарисувам лицето ти.

Тя рязко се освободи, ядосана както от докосването му, така и от критиките му за първия ѝ градинарски опит.

— Не помня нищо такова.

— Когато танцувахме. Тук навън светлината е хубава. Ще стане много добре. — Стана да вземе скицника си. — Ако искаш, просто продължавай да садиш.

Когато са танцували? Лейна приклекна на пети и се опита да мисли. Не можеше си спомни нищо, което се бе случило, докато танцуваха, освен че за момент си загуби ума.

А сега той седеше тук, върху малкия сгъваем стол, опънал напред дългите си крака и с молив в ръка.

— Няма нужда да позираш. — Усмихна ѝ се така, че сърцето ѝ се сви. — Просто си представи, че ме няма.

Все едно да не обръща внимание на голяма, охранена пантера, просната в хола ѝ, помисли тя.

— Не мога да работя, докато ме гледаш. Искам да засадя тези цветя. Следобед обещаваат малко дъжд.

— Остават ти само десетина, така че почини си. — Издърпа с крак другия стол изпод масата. — Седни и си говори с мен.

Лейна се изправи и смъкна ръкавиците си.

— Не установихме ли ние, че нямаме какво да си кажем?

— Това ли установихме? — Д.К. знаеше как да подмами един опърничав модел и безмилостно пусна в ход усмивката си. — Ти обичаш музика. Аз също. Да поговорим за музиката. Шопен подхожда на твоя стил.

Тя пхна ръкавиците в джоба на престилката си.

— Предполагам, че на твоя стил подхождат гайди.

Той вдигна вежди:

— Имаш ли нещо против гайдите?

Лейна само въздъхна сърдито, после се предаде и седна.

— Виж какво, Д.К., не искам да бъда груба, но...

— Ти никога не би могла да бъдеш груба, освен, ако не искаш. Твърде добре си възпитана. Хубава усмивка — забеляза той, като рисуваше бързо. — Жалко, че толкова ти се сви.

— Не ми се сви. Когато някой ми харесва.

Д.К. само се засмя:

— Виждаш ли, наистина искаше да си груба.

Тя не можа да се сдържи и също се засмя. Ала смехът ѝ сепнато спря, когато Д.К. се наведе напред и дръпна шапката ѝ.

— Засенчва ти очите — обясни той и я остави на масата.

— Това беше идеята. — Лейна озадачено се облегна назад. — Поправи ме, ако греша, но според мен снощи ние с теб по никакъв начин не си допаднахме.

— Е, и?

Тя отвори уста и отново я затвори. Странно, чувстваше се обидена от това, че се бе съгласил с нея.

— Е, и за какво си дошъл да ме рисуваш?

— Харесва ми лицето ти. То е силно, изцяло женствено. Сексапилни очи и елегантни черти. Не е необходимо да ме привличаш като жена, за да искам да те нарисувам.

— Оценявам откровеността ти — отбеляза Лейна студено.

— Не, не я оценяваш. Тя те обижда. — Д.К. отгърна страницата и започна да нахвърля нова скица. — Това също е женствено. Защо трябва да ти е неприятно, ако сме се разбрали, че ти не си моят тип, а аз не съм твоят? Това не означава, че не си красива. Красива си. Обърни си главата малко наляво. Трябва да си опънеш косата назад.

Наведе се напред сам да се погрижи за това. Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ и двамата замряха.

Сърцето ѝ изпърха в гърдите и продължи да танцува, колкото и да си казваше, че това бе глупава, рефлекторна реакция. Златистата, просмукваща се между листата светлина изведнъж ѝ се стори много гореща. Гърлото ѝ внезапно пресъхна.

— Имаш страхотна кожа — каза го тихо, бавно, сякаш произнасяше думи на чужд език. Спусна пръсти по брадичката ѝ, после още по-надолу, така че да почувства как пулсът ѝ бие силно и бясно.

Искаше му се да притисне устните си там, да вкуси дивите удари.

Спокойно, спокойно, каза си той и отново хвана молива. Макар че се чудеше как, по дяволите, можеше да рисува, когато пръстите му сякаш се бяха вдървили.

— Мислех... — Лейна се прокашля. — Мислех, че рисуваш форми... Съвременна школа.

— Рисувам това, което ми допада. — Очите му оставаха приковани върху нейните, докато моливът отново започна да се движи. — Очевидно ти ми допадаш. На някакво ниво.

Отпусни се, заповяда си тя, и разтвори под масата пръстите си, които се бяха свили в юмруци.

— Преди две години ти имаше изложба в Ню Йорк. Аз не я видях, ала една от моите приятелки е ходила.

— Няма значение. Аз не пазарувам много в „Дрейк“, но майка ми пазарува.

Лейна се засмя и усмивката остана на лицето ѝ достатъчно дълго, за да му се завие свят.

— Е, предполагам, че вече сме си разменили изтънчените обиди. А сега какво?

— Можем да се опитаме да поговорим. Как ти харесва да се върнеш във Вашингтон?

— Много ми харесва. Винаги съм обичала тази къща, това място. — Тя огледа теменужките, които бе посадила. — Ще ми е приятно да го направя свой дом. — Сви вежди. — Какво имаше предвид, като каза да ги засадя разпръснати?

— Хм? А, цветята. По-разлято, в не толкова строги линии. Нещо в стила на Моне.

— Да, прав си. — Очите ѝ се смекчиха и устните ѝ отново трепнаха, като си го представи. — Когато се уча, имам навика да следвам указанията съвсем точно. Така човек прави по-малко грешки. — Наклони глава и светлината затрептя по лицето ѝ, като отново го направи замечтано и меко. — Но пък ти гледаш на нещата като художник. И едва ли би се тревожил кой знае колко, че можеш да сбъркаш.

— Обикновено не. — Ала осъзнаваше, че в момента се тревожи да не сбърка. С нея. Тук, където светлината бе толкова красива, носеше се музика, а във въздуха витаеше едва доловим аромат на нея, на преобърнатата земя и цветя.

— А аз се тревожа, затова внимателно планирам нещата и много рядко се отклонявам от плана си. — Нещо в него я изкушаваше да направи импулсивен завой, почти го изискваше. И Лейна подозираше, че пътешествието би било точно толкова диво и бързо, както пътуването им снощи.

Пътуване, напомни си тя, което можеше да свърши за жената много рязко и много болезнено.

— Мисля, че засега е достатъчно. — Д.К. пхна скицника в чантата. Трябваше да си тръгне, преди да бе направил нещо глупаво. Като например отново да я докосне. — Много ти благодаря.

— Няма защо. — Изправи се заедно с него с намерение да го изпрати. Но останаха един срещу друг, малко по-близо, отколкото биха се чувствали спокойни.

— Знам пътя. — Той направи първата крачка назад. Имаше чувството, че ако Лейна влезе с него вътре, няма да може да се спре да не направи онова глупаво нещо. Като например да я привлече към себе

си и да вкуси устните ѝ. Дълго и хубаво. После да я издърпа на пода и да вземе много повече, докато около тях гърми Шопен.

— Добре. Е... Довиждане.

— Довиждане. — Взе си чантата и се обърна. Почти стигна до къщата, преди да не устои и да я погледне. Тя още стоеше там. Слънцето играеше в косите ѝ, а замъглените ѝ зелени очи го гледаха. — В „Смитсониан“ ще има изложба на Дали. Открива се в сряда. Ще те взема в седем.

„Не, в никакъв случай!“

— Добре. — Изненадано се чу Лейна да казва. — Много ще ми бъде приятно.

Д.К. само кимна и влезе в къщата. Стигна чак до входната врата, преди да започне да се ругае.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Измисли десет причини да отмени срещата. Би предпочел да отиде сам, да се наслаждава на изложбата и да я възприеме по-добре. А и може би да намери една интересна жена, с която да я обсъди. На кафе и късна вечеря.

Това бе, напомни си Д.К., начинът, по който той действаше.

Ала не отмени срещата. Както и следващата, която се чу да ѝ определя. Бе смаян от това, че компанията ѝ му бе приятна. Това бе абсолютно безсмислено. Лейна обичаше изкуството да изразява нещо определено с осезаеми понятия. Предпочиташе тиха музика и филми със субтитри.

Оказваше се, че през половината време спорят, седнали пред димящо еспreso или чаша вино. По някакъв начин бяха успели да осъществят три доста цивилизовани срещи. Д.К. се чудеше дали и тя бе колкото него изненадана, че им бе приятно заедно.

Сега бяха на път да се срещнат за четвърти път. Четири срещи за две седмици, чудеше се той. Това бе... Ексцентрично.

Отстъпи крачка назад от платното и му се намръщи. Често за разнообразие работеше с водни бои. Не бе имал намерение да рисува портрет. Скиците, които бе направил на Лейна, бяха просто едно упражнение. Но го измъчваха, докато се предаде и започна да създава образа ѝ върху хартия.

Водните бои щяха да ѝ подходжат. Студени тонове, меки линии. Не бе избрал скица, на която тя се усмихваше. Отново и отново го привличаше бързо нахвърленият етюд, на който гледаше право напред, очите ѝ бяха студени, а устните меки и сериозни.

Леден сексапил, помисли Д.К. Това бе изражението на жена, която предизвиква мъжа да разчупи леда и да достигне до топлината. А ако успееше, тогава какво? Дали това щеше да е пламък, или тлееща жарава, експлозия, или бавно изгаряне? Тези мисли бяха подлудяващи. И еротични. Да я нарисова така, бе едновременно интригуващо и смущаващо. Той трябваше да разбере. Никога нямаше да може да вдъхне живот на това лице, преди да бе разбрал какво се крие зад него.

Когато му хрумна тази мисъл, раменете му се отпуснаха, устните му трепнаха. Разбира се, това беше. Затова продължаваше да се връща. Искаше да я нарисува, а не можеше, преди да я опознае.

Остави четката, доволен, че бе разрешил загадката. Взе кафето си и отпи голяма глътка, преди да усети, че бе съвсем изстинало. С гримаса тръгна надолу по стълбите да си свари ново.

Когато на вратата се позвъни, промени посоката и откри, че на прага стои майка му.

— Прекъснах ти работата — каза Шелби.

— Не, почивах си. — Д.К. силно я прегърна с една ръка. — А сега ти можеш да направиш кафето.

— Съвсем честно. Когато се върна във Вашингтон, си бях обещала, че няма да ти се появявам без покана. — Усмихна му се и двамата тръгнаха към кухнята. — Ала Джулия ми изпрати нови снимки на Тревър, а баща ти не е вкъщи. Трябваше да ги покажа на някого.

— Дай да видя.

Той натрупа на масата неотворената поща, няколко мръсни чинии и един скицник. Шелби измъкна от чантата си купчина снимки, подаде му ги и се зае да търси кафето.

Синът ѝ, помисли тя при вида на кухнята, живееше според баналната представа за гладен художник. Но ако така му харесваше, Шелби нямаше нищо против.

— Страхотен е, нали?

— Много прилича на теб, когато беше на тази възраст.

— Ами? — Д.К. доволно вдигна поглед от засмяното лице на племенника си.

— Тези Макгрегърови гени. Добра кръв — произнесе тя, имитирайки Дениъл. — Силна порода. Като стана дума за самия Макгрегър, чувал ли си го скоро?

— Мммм. Преди няколко дни. Обади се да ми благодари, че съм му направил услуга, после взе да ме припира да им отида на гости. Баба пак се била затъжила.

Шелби се засмя и започна да мели кафето.

— Да беше измислил нещо ново. Като го слуша човек, ще реши, че Ана по цял ден чезне. — Наклони глава да погледне към сина си. — Каква услуга си му направил?

— Лейна Дрейк — отвърна разсеяно Д.К., докато разглеждаше снимките. — Леля Майра му вадела душата заради нея. Искала да ѝ кавалерствам онази вечер.

Шелби едва прикри усмивката си.

— О, така ли? И ти се хвана на това? Глупаво, глупаво момче.

— А? — Той премигна, после сви рамене. — Не, това не е обичайното му сватосване. Той мисли, че тя не е мой тип. Още отначало ми каза, че ме моли само за тази вечер, за да му се махне Майра от главата.

Шелби отвори уста, после отново я затвори. Много, много глупаво момче, реши тя развеселено.

— Разбирам. А ти какво мислиш за нея?

— Не е лоша. Има страхотно лице. Искам да я нарисувам.

— Ти... — Шелби едва не изпусна чистата чаша, която бе намерила в бюфета. — Ти не рисуваш портрети.

— От време на време. — Всъщност Д.К. обмисляше коя снимка да използва, за да нарисува малкия Тревър като подарък за сестра си.

Шелби и този път реши да си държи устата затворена. Синът ѝ наистина понякога рисуваше портрети. На семейството, спомни си тя. На хората, които имаха значение за него.

Какво ли означаваше за него Лейна Дрейк?

— Помолил си я да ти позира?

— Не, работя по скици.

— Значи се срещате.

— Случвало се е. Няколко пъти. — Той вдигна поглед. — Защо?

— Просто любопитствам — отвърна безгрижно Шелби. — Бегло познавам родителите ѝ. Струва ми се, че Лейна не прилича много на тях.

— Това хубаво ли е, или лошо? — Д.К. размърда неспокойно рамене. — Тя не говори много за семейството си.

— Ами... — Шелби се обърна и се облегна на масата. — Бих ги определила като повърхностни хора. Много блясък. Тя си има лустрото, ала ми се струва, че под него има нещо повече. Аз предпочитам подтекста, а ти?

— Да. — Той се усмихна, оценявайки факта, че майка му винаги можеше да напипа най-важното. — Сега се опитвам да стигна до него. Харесва ми. Още не мога да разбера защо, но ми харесва.

— Не е обичайният ти тип. Не че съм недоволна — добави тя със смях, когато усмивката на Д.К. се превърна в типичното мръщене на Макгрегърови. — Нито те критикувам. Просто отбелязвам, че обикновено избираш или бохемки, или по-ярки жени.

— Не съм казал, че съм я избрал. — Той отново се усмихна. — Освен това са ми казвали, че майка ми е била ярка бохемка.

Шелби вдигна вежди:

— Чувала съм го някъде. И какво стана с нея?

— Тя превърна това в мода и все още е най-важната жена в моя живот.

— О! — Трогната, Шелби се приближи до него, прегърна го и опря буза на главата му. — Толкова се радвам, че се върна, Д.К., че си тук и мога да се преструвам, че няма да наминавам да те видя.

— Татко вчера се преструваше, че не наминава. — Той обви ръце около кръста ѝ и я притисна към себе си. — Не спирайте.

— Не можем — въздъхна тя. — Ала няма да се въртим непрекъснато около теб.

— Никога не сте го правили. Вие и двамата просто винаги сте били до мен... Дори когато ви е нямало.

— Това ни е работата. — Шелби го целуна по върха на главата и се обърна да налее кафето.

— Мога ли да задържа тази снимка? — попита Д.К. и показва Тревър, разкрил в усмивка първите си две зъбчета.

— Разбира се. Скиците ти тук ли са? — Шелби уж между другото отвори бележника на масата и го прелисти, докато стигна до няколкото рисунки на Лейна Дрейк. — Прекрасна е — промълви тя и въздъхна наум. — И ти много я харесваш.

— Има страхотно лице. — Майка му го погледна внимателно и той сви рамене: — Няма нищо особено. Дядо е прав, Лейна не е мой тип.

— Да, Макгрегър рядко бърка. — Хитър стар козел, помисли тя и седна да си изпие кафето. Сигурно вече планираше сватбеното празненство.

В този момент реши, че бе време да отиде на пазар. Щеше да види какво предлага „Дрейк“ в новата си пролетна колекция.

Помощничката на Лейна пхна глава в кабинета ѝ със светнали от страхопочитание очи.

— Госпожице Дрейк, госпожа Макгрегър иска да се срещне с вас — прошепна тя благоговейно.

— Макгрегър ли? — Лейна вдигна поглед от книгата с мострите.

— Да. Бившата Първа дама. Тя е тук. Направо не мога да повярвам!

— О! — Лейна смутено прокара ръка през косата си и бързо огледа кабинета си, за да види дали всичко е наред. — Покани я веднага.

Стана бързо, приглади полата си и придърпа сакото. После облиза устни да види дали отново бе излязла червилото си. Отговорът бе да, но сега нямаше време да рови в чантата. Насочи се с усмивка към вратата.

— Госпожо Макгрегър, какво удоволствие!

— Знам, че ти прекъсвам работата, ала дойдох да пазарувам и реших да се отбия за момент.

— Много ми е приятно. Седнете, моля. Мога ли да ви предложа нещо? Кафе, чай?

— Не, не, не се безпокой. — Шелби се усмихна любезно и огледа жената и нейния кабинет. Добър вкус, реши тя и си избра стол с висока облегалка и тапицерия на точки. Сдържана, но не студена, овладяна, но не скована. — Няма да те задържам. Просто разглеждах всекидневните дрехи. Имате прекрасна колекция.

— Благодаря. Разбира се, вече мислим за есента. На мода идва карето.

— На моя свекър ще му бъде много приятно. Ти не познаваш Дениъл, нали?

— Познавам го. Баба ми искаше да го посети, ала не смееше да пътува сама до Хайанис Порт. Миналата есен отидох с нея за два дни. Удивителна къща, а роднините ви са много симпатични хора.

— Да, наистина. — *заговорът става все по-дебел.* — От всички внуци Д.К. най-много прилича на Дениъл.

И го видя. — Това проблясване на очите, лекото поруменяване. Леле, леле, помисли Шелби. Хванала се е на въдицата.

— Да, предполагам, че е така. Те и двамата са малко извън общоприетото, нали?

— Всички Макгрегърови са такива. Те са настойчиви, чаровни, смуцаващи, щедри. След като съм омъжена за един от тях, мога да кажа, че думата „скука“ изчезна от речника ми. И много често ключовата дума става „хаос“.

— Трябва много добре да се справяте с хаоса.

— О, Лейна, аз обожавам хаоса. — Шелби се изправи със смях.
— Много ще ми бъде приятно някой ден да обядваме заедно.

— С удоволствие.

— Значи ще проверя програмата си и ще се уговорим. — Шелби хвана ръката ѝ и за момент я задържа. — Когато мъжът е извън общоприетото — започна тя, — жената трябва да бъде умна. Ти ми правиш впечатление на умна жена, Лейна.

— А... Благодаря ви.

— Ще ти се обадя — обеща Шелби и излетя.

Но първо, реши тя, щеше да се обади на Дениъл. След като му издърпа ушите, задето се бърка в живота на сина ѝ, щеше да му каже, че много одобрява избора му. Това, надяваше се, щеше малко да обърка стария дявол — достатъчно, за да даде време на Д.К. и Лейна да разберат, че започват да се влюбват.

Препълнените шумни клубове действаха стимулиращо. Затова Д.К. обичаше да се отбива понякога в тях. Можеше да слуша музиката, разговорите, да наблюдава движението. Най-вече можеше да вижда формата на мислите и чувствата. Когато нахвърляше скици в „Блус Корнър“, рисуваше не лица или тела, а чувства.

Лейна го наблюдаваше, разглеждаше резките черти и завъртулките върху листа. Не ги разбираше, ала в същото време те я очароваха. Също както и мъжът, който ги рисуваше.

Той се бе изтегнал назад до миниатюрната им масичка, опрял рамене на стената зад тях. Бе с джинси и черна тениска, а косата му бе завързана с тънка кожена лента. Синята светлина бе мека и приглушена, а край масите около тях бе препълнено с тела. Върху малкия подиум един мъж с коса до раменете изтръгваше дълбоки звуци от бас китарата, а друг с кръгли черни очила свиреше на саксофон, от който се лееше чувствен тенор. Болезнено слаб младеж галеше клавишите на очукано пиано. На една табуретка седеше стара

негърка с набръчкано като мушмула лице и пееше с глас като уиски и сметана за нещастieto на любовта.

Лейна не разбираше и музиката, въпреки че тя докосваше нещо дълбоко вътре в нея. Правеше я тъжна. Караше я да иска. Защото по някакъв начин певицата внушаваше, че любовта си заслужава всичкото нещастие, което идва с нея.

Лейна отпи от виното, или от онова, което клубът представяше за вино, и хвърли един поглед към Д.К. Той почти не ѝ бе проговорил, откак я доведе тук. Изглеждаше като някакъв бохемски бог — разрошена гъста коса, мускули, изпъващи черната памучна тениска и джинсите.

Какво правеше тя тук? Какво правеше с него?

Това определено бе последният път, каза си Лейна. Абсолютно последният. Не би могла да бъде повече не на място.

Под масата кракът ѝ потропваше в такт с баса, а сърцето ѝ се късаше на парчета от бавния и плавен глас на певицата.

— Страхотна е, нали?

— Да. — Тя разсеяно размаха ръка да разсее дима, който се донасяше от съседната маса. — Но защо трябва да е толкова тъжно?

— Блусът достига до сърцето ти и сграбчва това, което е в него. Повечето пъти после сърцето ти олеква.

— Или се разтърсва — измърмори Лейна.

Д.К. погледна към нея и пусна скицника на масата.

— Музиката би трябвало да се докосне до теб, да ти подеждва, да ти създаде настроение или да ти промени настроението.

— Това ли рисуваш ти? Настроения?

— Да. И музиката. — Той наклони глава. Тази вечер тя бе опънала косата си назад и я бе свила в нещо като кок. Това променяше лицето ѝ, забеляза Д.К. Добавяше някаква крехкост. — В какво настроение си ти, Лейна?

— Доста спокойно и отпуснато.

— Ти никога не изглеждаш наистина спокойна и отпусната. Знаеш ли как изглеждаш?

— Не, ала съм сигурна, че ще ми кажеш.

— Съвършена. Съвсем малко прекалено съвършена. Никога не съм те виждал разхвърляна. — Импулсивно протегна ръка и бързо откопча шнолата. — Ето, сега не си съвсем съвършена.

— За бога! — Тя прокара пръсти през косата си в опит да я приглади, после се опита да грабне шнолата. — Дай си ми я!

— Не, и без това повече ми харесваш с разпусната коса. — Засмя се и отново я разроши. — Така си много добре. Съвсем малко рошава. Много секси, особено с тези гневни очи и с тази нацупена уста.

— Аз не се цупя.

— Аз виждам устата ти, не ти. — Погледът му се спусна към нея и дълго се задържа там. Сърцето ѝ започна да трепти. — Харесва ми устата ти — измърмори той. — Всъщност...

— Чакай! — Лейна опря ръка на гърдите му. Бе глупаво, знаеше го. Не се ли бе чудила защо още не я бе целунал? Не се ли бе чудила какво би било, когато го направи? И въпреки това откри, че бе почти уплашена, че искаше да спечели време, за да събере защитните си сили, сигурна, че ще ѝ потрябват, за да оцелее.

— Чакането вече го минахме. — Д.К. затвори ръката си върху нейната, а с другата я прегърна през врата. — Рано или късно трябваше да стигнем дотам... Да видим какво има там. Или какво няма. — Наведе глава точно толкова, че да улови долната ѝ устна между зъбите си, да почувства как дъхът ѝ трепва. — Да видим какво настроение ще създадем.

Пое устните ѝ бавно. Искаше да ги вкуси и да ги погълне — аромата, тъканта, движението. Гладка тъкан. Плавни движения. Още. Устните ѝ се разтвориха с тих стон, който отекна под плача на саксофона. Той плъзна езика си между тях, без да бърза и когато тя започна да трепери, промени ъгъла и направи целувката по-дълбока.

Господи, защо бе чакал толкова дълго? Това бе всичко, което успя да помисли. Привлече я по-близо и се потопи в нея.

Лейна се давеше, потъваше там, където въздухът бе прекалено сгъстен, за да диша, а музиката се просмукваше в кръвта ѝ и пулсираше.

Не бе очаквала това, не и това. Събирането на защитните сили изобщо не ѝ бе помогнало да се предпази от тази безкрайна и призрачна яростна атака. Съзнанието ѝ се замъгли и единствено тялото ѝ остана нащрек — една сладка и непрестанна болка. Сърцето ѝ прескочи и спря.

Много му струваше да се отдръпне, да се насили да си спомни къде се намираха. Ръката му все още държеше нейната.

— А сега какво, Лейна? Ще довършим ли това, или ще го спрем?

— Не знам. — Как можеше да се очаква от нея да вземе разумно решение, когато главата ѝ се въртеше?

— Ако оставиш на мен... — Устните му трепнаха в дяволита усмивка и отново докоснаха нейните.

— Не, не, не го оставям — възрази тя бързо и се отдръпна. — Трябва да направим крачка назад и да видим цялата картина.

— Това, което виждам аз, са двама души, пораснали и необвързани, които изпитват един към друг първично привличане.

— А аз още не съм сигурна какво виждам! — Лейна в паника грабна чантичката си, скочи от масата и се втурна навън.

ПЕТА ГЛАВА

Настигна я на тротоара и бе толкова ядосан, че я сграбчи за рамото и я обърна към себе си.

— Слушай, какъв е проблемът? Достатъчно е да кажеш „Не, благодаря, не ме интересува“.

Лейна отметна косата си назад, внезапно ядосана, че бе разрошена.

— Не, благодаря, не ме интересува.

— Лъжкиня!

— Грубиян! — обърна се и тръгна по тротоара. Не се изненада, че Д.К. се озова на крачка пред нея. Това я раздразни, но не я изненада.

— Там вътре не ме отблъскваше.

Тя рязко пое дъх и си напомни, че кафенетата по тротоара бяха пълни с хора. Нямаше, в никакъв случай нямаше да му позволи да я докара дотам, че да направи сцена.

— Бях леко любопитна — обясни с глас, от който лъхаше януарски студ. — Сега любопитството ми е задоволено.

— Извинявай, ала ми се струва, че и аз участвах в същия този малък експеримент. Ти се разтопи като масло.

— Това беше една обикновена целувка. — Трябваше да бъде, каза си Лейна с наново надигаща се паника. Не искаше да чувства онова, което бе почувствала, да иска онова, което бе поискала.

— Една обикновена целувка е това, което подаряваш на баба си за рождения ѝ ден. — Той премести чантата на другото си рамо и се запита защо продължава да се рови. Когато една дама светне със стоповете си, ти натискаш спирачките. Край на историята.

Но, по дяволите, още чувстваше вкуса ѝ.

— Лейна...

Този път тя се отърси от ръката му, която бе сложил на рамото ѝ, после рязко се обърна да си върви у дома.

— Няма да ти позволя по този начин да ме поставиш в ъгъла.

— Ти сама си създаваш ъгли. Ако за момент спреш... — Изруга, когато Лейна само ускори крачка. — Просто почакай. — Хвана и двете

й рамене и я спря. И добре се вгледа в лицето ѝ.

Страните ѝ бяха прекалено бледи, очите ѝ прекалено тъмни. И в тях имаше повече тревога, отколкото гняв.

— Ти си изплашена. Аз те изплаших. — Знаеше, че това би трябвало да го накара да съжалява, ала го накара само да му се иска да се усмихне. — Не го очаквах от теб.

Тя рязко се обърна и за пръв път през живота си изпита истинско изкушение да удари друго човешко същество.

— Изобщо не ми е интересно да продължавам този разговор. А сега, ако ме извиниш, си отивам.

— Можем да приключим разговора. Нека вместо това да опитаме друго.

Лейна видя намерението му. В сърцето ѝ се заблъска вълнение, обвито в страх.

— Не искам...

Но устните му бяха вече върху нейните. Този път нямаше лениво пробване, нямаше бавно, внимателно съблазняване. Д.К. завземаше, после побеждаваше, после опустошаваше. В съзнанието ѝ избухнаха светлини, кръвта ѝ закипя. Всичко, което можеше да прави, бе да се крепи на върха на тази висока и дива вълна.

Д.К. не бе осъзнал, че я бе вдигнал от земята, че се бе загубил във вкуса ѝ, докато не почувства сърцето си да се блъска силно в гърдите. Винаги, винаги бе осъзнавал големината на тялото си, силата на ръцете си. Сега разбра, че не ги бе осъзнал и това го ужаси.

Пусна я да стъпи и отстъпи две крачки назад.

— Топката е у теб. — Обърна се и си отиде.

Дни наред се руга. Нощем спеше зле. Десет пъти реши да се извини и десет пъти реши да не го прави. Най-добре бе да стои настрана от нея, каза си той. Да остави това да отмине, да я остави да си отиде, преди отново да се бяха забъркали един с друг. Всеки път, когато стигаше до това решение, се чувстваше по-добре. Работеше като дявол часове наред. И после тя кой знае как се промъкваше в съзнанието му и го оставяше печален, неспокоен и сърдит.

Нищо не би могло да му достави по-голямо удоволствие от позвъняването на баща му, който му съобщи, че баба му и дядо му са

дошли за малко на гости.

Една спокойна семейна вечеря щеше да му дойде добре. Да прекара вечерта с хора, които обича и разбира. Всъщност, би могъл да се върне на север с тях. Да погостува на Джулия, Калъм и малкия Тревър, да се види с някои от братовчедите си.

Можеше да нахвърля малко дрехи в един сак, да опакова няколко платна и боите си и да замине, където реши. Това, казваше си Д.К., докато вървеше към къщата на родителите си, бе част от красотата на неговия начин на живот.

Бе прост, бе естествен. Бе негов.

Последното, което му трябваше, бе някаква жена, която да му пречи на работата. Господ бе свидетел, че жени като Лейна Дрейк създават само усложнения.

Внезапен порив на вятъра го посипа с увяхващи черешови цветове. От другата страна на улицата бягаше дългокрака брюнетка с тесни колоездачни шорти и с лъскав черен лабрадор на сребърна верижка. Кучето излая щастливо. Жената подари на Д.К. дълга, бавна усмивка. Той гледа след нея достатъчно дълго, за да забележи, че тя хвърли през рамо поглед, от който се излъчваше покана.

И се проклинаше, задето нямаше и най-малкото желание да се възползва от нея. Дългокраките брюнетки с бавни, горещи усмивки винаги са били неговият тип, нали? Тогава защо, по дяволите, се бе лепнал за студена блондинка, която нямаше и един косъм не на място?

Смяната на пейзажа бе съвсем належаща, каза си Д.К. Щеше да прекара две седмици в Бостън и Хайанис Порт, да си поиграе с децата, да свърши малко работа и да се отърве от това глупаво обсебване от една жена.

Изкачи няколкото стъпала към алеята. От двете страни на портала бяха надвиснали увивни растения с яркочервени цветове. Майка му ги бе засадила. Те добавяха блясък към достойнството на къщата. Достойнство и блясък. Това бе идеално описание на неговите родители. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Грънчарката и политикът.

Двамата бяха направили така, че брака, дома и семейството да значат нещо. Да значат всичко, поправи се Д.К. и отново се усмихна, като чу през отворения прозорец боботещия смях на дядо си.

Не почука, влезе направо. Долови аромат на цветя и лимоново масло, чу от гостната още смях и гласове. Несигурното му настроение се разсея.

Затова когато влезе вътре, бе напълно неподготвен да види Лейна, седнала до Дениъл. Двамата се гледаха засмяно.

— Ето го момчето! — Дениъл скочи от стола си и се втурна към Д.К. със скорост, която сякаш се подиграваше на неговите повече от деветдесет години. Раменете му бяха широки, буйната коса снежнобяла, в тон с брадата. Сините му очи светеха от удоволствие. Той грабна внука си в мечешка прегръдка, потупа го яко по гърба и с удоволствие забеляза, че Д.К. още не можеше да отдели поглед от момичето, което той му бе избрал. — Време беше да дойдеш. Тези жени ми наливат в гърлото чай, когато всеки глупак може да види, че ми трябва уиски. Шелби, момчето иска едно уиски, а аз ще му правя компания.

— Два пръста, Шелби, не повече. — Чу се тихият и властен глас на Ана Макгрегър. Тя се усмихна на съпруга си, който горчиво се заоплакваше, че и едно бебе може да изпие повече от два пръста и разтвори ръце да прегърне внука си.

— Здравей, бабо. — Д.К. се наведе и опря буза до нейната. Както винаги, намери и мекота, и сила. Затвори очи и я вдъхна.

Лейна погледна настрани, преди да се бе разчувствала. В тази прегръдка имаше такава пълна, безусловна и неподлежаща на съмнение любов, толкова много любов, че я прободеше и завист, и копнеж.

Не искаше да я вижда, не искаше да я изпитва.

— Изглеждаш уморен — промълви Ана и хвана с две ръце лицето му.

— Работя. — Той отново я целуна, после нарочно погледна покрай Лейна. — Радвам се да те видя, лельо Майра.

Докато я целуваше по бузата, Майра се постарала да хване здраво ръката му.

— Нали помниш Лейна?

— Да. — Той погледна право към нея, преценяващо. — Как си?

— Много добре. — Ръцете ѝ искаха да затреперят, затова тя продължи да ги държи здраво сплетени в скута си.

— Седни тук и прави компания на Лейна, скъпи. — Майра стана и го побутна към стола. — Аз трябва да питам Дениъл за... За една инвестиция — импровизира тя.

— Много съжалявам — каза Лейна тихо, като се опитваше да нагласи на лицето си една любезна усмивка. — Не знаех, че ще бъдеш тук. Леля Майра ме помоли да я доведа да види баба ти и дядо ти. Тя има намерение да остане за вечеря, ала аз мога да се извиня и да си тръгна.

— Защо? — Д.К. се облегна назад и съжали, че не бе взел проклетото уиски, преди да седне. — На мен не ми пречи.

Това я жегна. Тя страдаше вече дни наред.

— Не искам да ти разваля вечерта със семейството. Разбирам, че последния път се скарахме...

— Мина ми. — Той предизвикателно вдигна вежди: — А на теб не ти ли е минало?

— Разбира се. — Лейна вирна глава, преизпълнена с достойнство. — Просто си помислих, че след като си отиде като сърдито дете, може да се чувстваш неудобно, когато съм тук.

— Доколкото си спомням, ти беше тази, която избяга от клуба като подплашен заек. — Д.К. сви вежди и изсумтя. — Ти не ме караш да се чувствам неудобно, Лейна.

— Само ги погледни, Дениъл — прошепна Майра с тъглчето на устата си, като се преструваше, че не гледа към двойката в другия край на стаята. — Направо можеш да видиш как въздухът около тях пращи.

— Не разбирам защо им отнема толкова време — възмути се Дениъл. — Момчето само й се мръщи. Казвам ти, безпокоя се за него.

— О, те просто са се посдърпали. Нали ти казвам, Лейна дни наред е кисела. Радвам се, че дойде да видиш сам. Това може малко да ги позасили.

— Тежка ми е задачата — въздъхна Дениъл и с любов отпи от уискито си. — Не се тревожи, Майра, до лятото ще ги оженим. — Чукна се с нейната чашка за кафе. — Имаш думата ми.

И като човек, който държи на думата си, Дениъл не си губеше времето. Зае се с Д.К. в мига, в който Майра измъкна Лейна да разгледат кабинета на Шелби.

— Хубаво момиче — отбеляза той небрежно и, заслушвайки се за гласа на жена си, измъкна една пура. — Макар че можеше и да е по-

ячка. Трябва да понатрупа малко месо върху кокалите си.

— На мен кокалите й ми изглеждат съвсем добре. — Д.К. наклони глава: — Ако баба дойде, докато пушиш, ще те скалпира.

— Няма да ме хване. — Дениъл доволно издуха дима и вдигна вежди към сина си. — Алън, този път ще изпия една истинска чаша уиски.

— Главата ми не струва толкова малко.

— Страхливец — измърмори Дениъл, но се задоволи с пурата. — Майра ми казва, че момичето прекалено се е заровило в работата си. Никакъв светски живот.

— Нейна си работа. — Сви рамене Д.К. и като улови печалния поглед на дядо си, въздъхна и му подаде каквото бе останало в собствената му чаша.

— Ти си много добро, почтително момче. — Той погледна навъсено към сина си и Алън се разсмя. — Поне един да не се страхува от бедната си стара баба. Сега, както ти казвах... Заради това младо момиче Майра ден и нощ се тормози. Доволен съм, че дойдох и я видях на какво прилича. Едно момиче има нужда от подходящ мъж до себе си. Банкер, така мисля, или някой издигащ се началник.

— Какво? — Д.К. спря да се чумери за достатъчно време, за да го чуе. — Банкер ли? За какво, по дяволите, говориш?

— Ами грижа се Лейна да си намери подходящ кавалер. Случайно познавам един младеж, тук във Вашингтон. Вече е стигнал до началник-отдел. Има глава на раменете си Хенри — подхвърли Дениъл първото име, което му дойде наум. — Пред него има бъдеще. Просто ще му се обадя.

— Чакай, чакай, по дяволите! — Д.К. се надигна от стола и се вторачи в дядо си. — Ти смяташ да се обадиш на някакъв дебеловрат banker на име Хенри и да се опиташ да го уредиш с Лейна?

— Добро момче, от хубаво семейство. — Дениъл премита невинно със сините си очи. — Това е най-малкото, което мога да направя за Майра.

— Най-малкото, което можеш да направиш, е да си стоиш настрана. Лейна не се интересува да бъде изтъргувана с някакъв си banker.

— Как можеш да говориш така? Изтъргувана! — Сърцето на Дениъл ликуваше, ала той се намръщи на внука си. — Говоря ти за

уреждане на една съвсем приемлива връзка между двама млади. — Размаха пурата си във въздуха. — А ако ти се съсредоточиш върху намирането на подходяща жена за самия себе си, няма да се занимаваш с работите на другите. Какво значение има Лейна Дрейк за теб, бих искал да зная?

— Никакво! — изкрещя Д.К. с вдигнати ръце и достави неизказано удоволствие на дядо си. — Тя няма никакво значение за мен.

— Радвам се да го чуя. — Момчето здраво е налапало въдицата, реши Дениъл и помисли, че ще я дръпне само още малко. — Не можеше да си подхождате по-малко. Не ти трябва да гледаш натам, момче. Това, което ти трябва, е едно хубаво яко моме, което ще ти нареди здрави бебета и няма да се притеснява, че маникюрът ѝ се е изпочупил. Това момиче е прекалено елегантно като за теб, а ти имаш нужда от нещо по-земно.

— Мисля, че аз най-добре мога да преценя от какво имам нужда — отвърна Д.К. студено.

Дениъл се изправи и го изгледа с присвити очи.

— Ще направиш добре, ако слушаш по-старите, които са по-мъдри и по-опитни.

— Ха! — бе отговорът на Д.К. и Дениъл трябваше да призове на помощ цялата си воля, за да не се разсмее и да разцелува гордо внука си.

Наблюдаваше с леден поглед как Д.К. излезе в коридора и започна да вика Лейна.

— Какво си намислил, Макгрегър? — попита Алън.

— Гледай, момче, гледай и се учи. — Остана прав и с каменно лице, когато Лейна слезе по стълбите. Ледът в гласа ѝ можеше да заскрежи всички прозорци в къщата.

— Защо, за бога, викаш?

— Хайде! — Д.К. я хвана здраво за ръката и я задърпа по коридора.

— Какво? Пусни ме.

— Отиваме си.

— Аз не си отивам.

Той разреши проблема по начин, от който сърцето на Дениъл преля от семейна гордост. Грабна я на ръце и я изнесе през вратата.

— Ето, това се казва Макгрегър. Той... Мили боже, майка ти идва. — Дениъл пхна уискито и пурата в ръцете на сина си и хукна към страничната врата. — Кажи й, че съм излязъл да се поразходя из градината — нареди той и избяга.

Първа влезе Шелби и прокара ръка през косата си.

— За какво са всички тези викове? — попита тя и огледа стаята. — Къде е Д.К.? Къде е Лейна? — Присви очи. — Къде е баща ти?

— Ами... — Алън дръпна от пурата и реши, че би могъл и да се възползва от нея. — Най-много, което мога да кажа, е... — В този момент в стаята влязоха майка му и Майра. Той издиха дима и им се усмихна. — Баща ми каза на Д.К., че Лейна не е подходяща за него, от което естествено Д.К. кипна... Както се и очакваше. След като изръмжа на самия Макгрегър, той изнесе много ядосаната Лейна от къщата.

— Изнесе я? — Майра притисна ръце към сърцето си и очите й се изпълниха с романтични сълзи. — О, толкова съжалявам, че не съм го видяла. Знаех си, че още едно малко побутване ще... — Тя замълча, доловила ироничните погледи на спътничките си. — Това, което исках да кажа, беше... Хм...

— Майра — въздъхна Ана. — Не мога да повярвам, след всичките тези години, че ти всъщност си насърчавала Дениъл за това. А ти — обърна се тя към сина си, — кого си въобразяваш, че лъжеш с тази пура? Иди доведи баща си. — Ана седна и строго скръсти ръце. — А след това да чуем цялата история.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ти си си загубил ума. — Лейна бе толкова шокирана, че не можеше да се бори. Гледаше го със зяпнала уста. Излязоха през вратата и тръгнаха по тротоара. — Пусни ме — говореше спокойно, защото бе сигурна, че ако повиши глас, от това нещата само ще се влошат. — Пусни ме, Д.К. Овладей се.

— За твое добро е — изръмжа той, като крачеше по тротоара и гледаше мрачно право пред себе си. — Ако не те бях измъкнал, докато се усетиш, щеше да си омъжена за някакъв banker на име Хенри.

Лейна никога не бе чувала за психически отклонения в семейство Макгрегър. Но пък сигурно такива неща можеха да се потулят.

— Добре, достатъчно. — Децата ги сочеха и се кискаха. Една жена, която поливаше петуниите на прозореца си, спря да ги погледне. — Казах ти да ме пуснеш и говоря сериозно.

— Няма да се върнеш там. Ти нямаш представа какво ти е подготвил онзи стар сводник. Първото ще бъде: „Запознай се с моя млад приятел, банкера Хенри.“, а следващото ще е да подреждаш чиниите за сватбеното тържество. Той няма милост.

— Няма да ме носиш като колет по улицата. — Кое то, осъзна тя, бе точно както се чувстваше. Д.К. бе минал две преки, без дори да се задъха. Ръцете му бяха от желязо, призна неохотно. — Пусни ме и аз ще забравя, че това се е случвало, дори ще забравя, че ме постави в неудобно положение пред роднините ти и пред леля Майра, ще забравя обидата и унижението. И най-вече ще забравя теб, дръвник такъв.

— Лукав е — продължаваше Д.К., сякаш не я бе чул. — Лукав и подъл, и сега се е заел с теб. Господ да ти е на помощ.

Гневът ѝ кипна — а Лейна чувстваше, че досега се бе държала възхитително сдържано. Удари го с юмрук по рамото, от което само я заболяха кокалчетата.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Така постъпи и със сестра ми. Тя вече е женена и има син. И с братовчедите ми. С цели трима от тях. Сега е развил мания за величие.

Мисли си, че е супер сводник. И погледът му е попаднал върху теб, малката.

Отново го удари, този път с длан по бузата. Както и очакваше, това бе все едно да удари гранит.

— За кого говориш? Слушай, ако не ме пуснеш...

— За самия Макгрегър, разбира се. Вътре ще поприказваме за това.

— Вътре ли? — Не успя да мигне, когато той отвори с рамо една врата. — Къде вътре? Искам да ме пуснеш!!!

— У нас. Очевидно ти не разбираш какво е намислил. Хиляди хора не биха разбрали. Като се оправим с тази история, ще ми благодариш.

— Да ти благодаря ли? Е, добре, благодаря ти, Дениъл Кембъл Макгрегър. — Бученето в главата ѝ почти остави на заден план факта, че той я носеше в асансьора. В пълния асансьор. Срещу тях сияеше симпатично семейство на средна възраст. Гъста червенина изби по шията ѝ.

— Здравей, Д.К., как си?

— Много добре. — Двойката излезе във фоайето и той бързо се усмихна на жената. — А вие?

— Прекрасно. Такъв красив ден.

Когато вратите на асансьора се затвориха, Лейна просто стисна очи. Очевидно, реши тя, този човек имаше навика да носи жени в апартамента си. Съседите му бяха свикнали с това. Защо трябваше да се смуцава, след като бе просто една от многото?

— Струва ми се, ясно ти е, че твоят и моят начин на живот са коренно противоположни — чу се тя да казва със спокоен, ясен глас, който заглуши бумтенето на сърцето ѝ. — И макар да имаме някакви семейни връзки и да живеем в един и същ квартал, мисля, че не би трябвало да е проблем да се избягваме оттук до края на живота си. — Пое въздух да се успокои и бавно го издиша. — А сега, разбирам, че се повтарям, ала искам да ме пуснеш.

Гневът му се бе разсеял достатъчно, за да се почувства подлуден от начина, по който Лейна ухаеше. Хладно, спокойно сексапилно. А това, дето си обърна главата така, та лицата им се оказаха толкова близо, че устните им едва не се докоснаха, си беше, в края на краищата, нейна грешка. Какво се очаква от един мъж да направи в

такъв случай, освен хубавичко да я вкуси? Така и направи. Лесно намести устните си върху нейните, търпеливо изчака да отмине първата изненада и ненаситно погълна бързо избухналия ѝ горещ отговор.

„Липсваше ми.“ Прошепна го, а може би само си го помисли.

Тя се обърна към него и вплете пръсти в косата му, докато устните ѝ се движеха под неговите. Тихо измърка и Д.К. целият пламна.

Вратите са отвориха и започнаха отново да се затварят, преди той да бе успял да помисли достатъчно ясно, за да ги подпре с рамо.

Лейна привлече главата му, за да не позволи на устните му да се отделят от нейните. Сърцето ѝ бе полудяло и гърмеше в някакъв първичен ритъм, който отекваше в кръвта ѝ. А след него идваше желание, бясно желание.

Когато Д.К. изруга и откъсна устните си, съзнанието ѝ започна да се прояснява.

— Какво?

— Опитвам се да намеря проклетия ключ. — Ако не успееш да отключи и да я внесе вътре, струваше му се, че накрая можеше да я вземе направо тук, в коридора.

— Какво? — попита тя отново и закри лицето си с ръце, когато съзнанието ѝ започна да се възвръща. — Почакай. Това е...

— Ето. — Той отвори широко вратата, после се обърна да я изрита и отново притисна устните си към нейните.

— Не, почакай.

— Ще говорим после. — Отдръпна се само на сантиметър и горящите му сини очи се впиха в нейните. — Сега ще довършим това.

— Не, ние... — Не можеше да си поеме въздух, не можеше напълно да улови изплъзващия се разсъдък. За пръв път в досегашния си живот не успяваше да го намери. Струваше ѝ се, че все пак щеше да се впусне в това диво, бясно пътуване.

— После ще поговорим — повтори Д.К. задъхано и отново привлече устните ѝ.

Трябваше да сложи ръце върху нея. Остави я да стъпи на крака, притисна гърба ѝ към вратата и плъзна широките си художнически длани по тялото ѝ. Лейна бе тънка като върба, изящна, необикновена. После смъкна пуловера през главата ѝ и повтори с устни пътя на

ръцете си. Хвана я за кръста, отново я повдигна от пода и започна да я поглъща. Тя извика и впи ръце в раменете му. Краката ѝ кой знае как се бяха обвили около кръста му. Страстта я блъскаше с безмилостните си юмруци и я насочваше в един затворен свят, където горещината бе непоносима, а отговорът бе само един.

— Сега! Веднага! — Думите прогориха гърлото ѝ. Лейна с треперещи пръсти посегна към ризата му. Отчаяно впи зъби във врата му.

В следващия момент бяха на пода, борейки се с дрехите си, задъхани като животни, търсеци плът. А плътта бе мокра от желание.

С едно яростно и внезапно движение той я извъртя към себе си. Очите му горяха диво. Повдигна бедрата ѝ.

— Сега — повтори, като гледаше лицето ѝ. — Веднага.

Изпълни я. Тя го обгърна. Времето спря — никакво движение, никакво усещане. Светлината струеше през прозорците, широки лъчи, в които танцуваха пращинки. Сърцето му се блъскаше срещу нейното.

Лейна се опитваше да се задържи тук, точно върху този тънък и опасен ръб. Ала тялото ѝ се молеше за още. Започна да се движи. Изви се назад, изгубена в реката от удоволствие. Простена, когато Д.К. се наведе да докосне с устни кожата ѝ, потрепери, когато те се затвориха гладно върху гърдите ѝ.

Темпото се ускори и тя се движеше с него, ликуваше в него. Той не можеше да се насити. Ръцете му се спускаха надолу, после отново нагоре. Вкусът ѝ избухваше в него и само засилваше копнежа за още. Всеки стон или накъсано ахване му доставяха нови трепети. После ноктите ѝ се впиха в гърба му, тялото ѝ се изви като натегнат лък. Д.К. не можа да се удържи да не се прехвърли през върха заедно с нея. Можеше да е спал и цяла седмица. Тази мисъл се прокрадна в съзнанието му, докато лежеше по гръб, прегърнал Лейна. Със затворени очи, блажено отпуснат, лениво я погали по косите. Кой би помислил, че зад тази студена и сдържана госпожица Дрейк се крие дива котка? Бе доволен, че именно той бе разбил ключа на клетката.

Лейна бе ужасена. Или много ѝ се искаше да бъде. Беше гола и лежеше на пода, а дрехите ѝ бяха разпръснати около нея. Току-що бе правила див и безсъзнателен секс с мъж, когото не бе съвсем сигурна, че харесва.

Безсъзнателен бе точната дума, призна тя. Съзнанието ѝ просто изключваше всеки път, когато Д.К. я докоснеше. Никога през живота си не се бе държала така. Да дърпа дрехите на един мъж, да впива зъби и нокти в плътта му, да му позволява да я докосва и да взема отново и отново, докато започне да стене...

И се чувстваше... *Великолепно.*

Просто физическа реакция, каза си Лейна. Продължаваше да държи очите си затворени, като се мъчеше да открие здравия си разум някъде сред сиянието, което ѝ се струваше, че я обкръжава. Не бе спала с мъж от... Е, от много дълго време. Тялото просто бе изневерило на убежденията ѝ. Тя, в края на краищата, бе човек и бе податлива на основни човешки потребности. А това преживяване определено бе измежду най-основните... Сега бе време отново да постави нещата в някакъв ред. Прокашля се и седна.

— Е? — Това бе най-много, което успя да измисли размътеният ѝ мозък. Посегна към пуловера си. Къде, за бога, бе сутиенът ѝ?

Д.К. отвори леко очи да я погледне. Косата ѝ бе разрошена, кожата ѝ порозовяла.

— Какво правиш?

— Обличам се.

— Защо?

По дяволите сутиена, реши Лейна. Нямахте да пълзи по пода да го търси.

— Аз никога... Не ми се е случвало... Това беше само секс.

— Това беше наистина страхотен секс.

Тя пое въздух, стегна се и го погледна. Знаеше, че ще се е ухилил. И наистина, пред нея бе един огромен мъж със страхотна фигура, разрошена гъста коса, невъзможно сини очи и самодоволна усмивка.

Ценностната ѝ система простена. Очарователната идея да припълзи върху него и да си отхапе малко заблестя в съзнанието ѝ.

— Аз не правя такива неща. — Изхвърли идеята и нахлузи пуловера през главата си.

Той вдигна вежди и седна.

— Никога или като правило?

— Никога. Това беше просто... Самозапалване, така да се каже. Както ти забеляза, ние сме свободни, необвързани големи хора, така че нищо страшно не се е случило. Но... — Започна да се обръща да си търси панталоните и ръцете му лукаво се плъзнаха под пуловера. — Аз си отивам. — Ала гласът ѝ бе загубил силата си.

— Добре. — Д.К. нежно я захапа по брадичката и усети потреперването ѝ.

— Ние не се разбираме. Ние не можем... Това беше грешка.

— А ти не обичаш да допускаш грешки, така че трябва да опитаме пак. — Съблече ѝ пуловера и я привлече по-близо. — Докато стане както трябва.

И как, питаше се Лейна, бе стигнала до леглото му? Ако можеше да се нарече легло един дюшек на пода на стая, пълна с кашони.

Гледаше неவிждащо към тавана. Бе позволила това да се случи. Бе отговорна за собствените си действия — дори задето бе допуснала да бъде прелъстена. Определено бе участвала с желание в това и можеше да обвинява единствено себе си за сегашното положение.

А какво, по дяволите, бе сегашното положение? Нямаше опит с такъв вид безотговорно, спонтанно и безразсъдно поведение. Тя бе разумна жена, която имаше добре обмислен, разумен план за живота си.

Такива отклонения можеха да доведат само до опасни завои и внезапни пропасти.

— Трябва да си вървя.

До нея Д.К. простена:

— Миличка, убиваш ме. — Всеки път, когато Лейна заявяваше, че ще си върви, той бе принуден да я убеди в обратното.

— Не, говоря сериозно. — Опря ръка на гърдите му, когато Д.К. се изтърколи върху нея. — Това трябва да престане.

— Да го наречем малка почивка. — Той весело целуна върха на носа ѝ. — Умирам от глад. Какво ще кажеш за китайска храна?

— Казах ти, че трябва да си отивам.

— Добре, нека са спагети. Дават повече енергия.

Как можеше да я накара да ѝ се иска да го оскубе и в същото време да се смее?

— Ти не ме слушаш.

— Лейна... — Той седна и размърда рамене. Мина му през ума, че от седмици не се бе чувствал толкова спокоен и доволен. — Досега и двамата сме разбрали, че сме добри в леглото. И на пода. И под душа. Ако сега си тръгнеш, след един час и двамата ще искаме отново да се върнеш. Така че нека просто си вземем нещо за хапване.

Тъй като завивките бяха на пода, тя грабна една възглавница и я притисна към себе си.

— Това няма повече да се случи.

— Какво ще кажеш за фетучини с червен сос?

— Да, много хубаво.

— Добре. — Д.К. взе телефона и набра номера на един италиански ресторант наблизо, който доставяше храна по домовете. — Ще пристигне след около половин час — каза й. — Долу имам бутилка мерло.

Стана, навлече едни джинси и излезе. Лейна цяла минута остана където си седеше. Щеше да позволи отново да се случи, осъзна тя. С въздишка отметна назад косата си. Добре, щеше да направи това, което бе разумно. Щеше да слезе долу, да вечеря културно с него и да обсъди положението. После щеше да си отиде и никога вече да не го види.

СЕДМА ГЛАВА

— Живееш като прасе.

Лейна седеше в кухнята, пиеше мерло и ядеше спагети. Д.К. само изсумтя, разчупи едно чесново хлебче и й подаде половината.

— Все си мисля да си взема икономка, но не обичам да има хора около мен, когато работя.

— Трябва ти не икономка, а мебелировка. Откога живееш в този апартамент?

— От два месеца.

— Нещата ти са още по кашоните.

Той сви рамене:

— Рано или късно ще стигна и до тях.

— Но как можеш да мислиш в такъв безпорядък? Как можеш да работиш?

Д.К. бързо й се усмихна.

— Сестра ми казва, че това е, защото през голямата част от детството си съм бил принуден да приемам реда. В Белия дом някой все подреждаше.

Тя вдигна изящните си вежди:

— Не мислиш ли, че вече трябва да си преживял бунтарския си период?

— Очевидно не съм. Ти обичаш нещата да са на местата си, нали?

— Нещата винаги си бяха на местата, докато растях. Това опростява живота.

— Простото невинаги е задоволяващо.

— Мисля, можем да се съгласим, че нямаме нищо общо. Ето защо тази ситуация е грешка...

— Да бъдем любовници не е ситуация, а факт. И само защото ти обичаш да е подредено, а аз не, от това не следва, че не те искам дяволски.

— Ние не можем да започнем никакви отношения.

— Мила моя, ние имаме връзка.

— Сексът не е отношения. — Лейна със сключени вежди нави още спагети на вилицата си.

— На мен ми се струва, че имахме нещо много близко до отношения, още преди да имаме секс.

— Не. — Ала това я разтревожи, защото бе неприятно вярно. — Не искам връзка, не искам сериозна връзка. Не ми харесва какво прави тя с хората.

— Така ли? — Той вдигна любопитно вежди, но погледът му бе станал остър. Тук имаше някакъв подземен пласт, от който очите ѝ отново станаха студени. — Като например?

— Хората не се понасят. И заради това си изменят или не обръщат внимание на измяната. — Поколеба се и накрая реши, че обстоятелствата изискваха откровеност. — Моето семейство не може да поддържа здрава връзка. Родителите ми имат споразумение, което ги устройва, ала аз не търся това. Дрейкови са... Егоисти — реши Лейна, поради липса на по-добра дума. — За да бъдеш сериозно с някого, се изискват определени компромиси и липса на егоизъм.

— Имала си тежко детство? — попита Д.К. тихо.

— Не. Не. — Тя въздъхна. Трудно ѝ беше да обясни на друг онова, което тя самата не разбираше напълно. — Имах много хубаво детство. Имах прекрасен дом, възможности да пътувам, достъп до отлично образование.

Д.К. поклати глава. Ако някой му зададеше същия въпрос, тези неща щяха да са най-накрая в списъка. Дори когато плуваше във водите на световната политика, той бе имал любовта, топлотата, вниманието и разбирането на семейството си.

— Те обичаха ли те? Твоите родители.

— Разбира се. — Но понеже често сама си бе задавала същия въпрос, вдигна чашата да овлажни пресъхналото си гърло. — Ние не сме като вас, като твоето семейство. Липсва ни тази откритост на сърцето, тази лекота при изразяването на чувства. Това просто е различен начин на живот. Много различен — добави Лейна и отново го погледна. — Помня, виждала съм по телевизията снимки на твоето семейство, ти и сестра ти, родителите ви. Човек може да почувства любовта между вас. Това е възхитително, Д.К., чудесно е. Ала при мен не е така. — По-късно щеше да се чуди дали виното бе развързало езика ѝ, или причината бе в това, че той я гледаше и слушаше. —

Бракът на моите родители им е удобен. Те си живеят живота, заедно и поотделно. И са дискретни в любовните си афери. Дрейкови не обичат скандалите. Разбирам ги и предпочитам да избягвам обвързването.

Д.К. се чудеше дали тя знае, че семейството ѝ я прави тъжна, или наистина вярваше, че това, което говори, това, което чувства, бе неизбежно.

— Този път не го избегна.

— Точно това се опитвам да направя. — И не успяваше кой знае колко, призна си наум. Не и когато седеше в нелепо разхвърляната му кухня, облечена с нелепо дрипавия му халат. — То е като цветята — започна Лейна.

— Какви цветя?

— Теменужките. Идваше ми отвътре да ги насадя прецизно. Ето така. — Показа с ръце. — Беше логично, защото беше подредено. Ти би ги разпръснал. Може би беше прав — по твоя начин изглеждат по-добре, по-творчески. Но аз по-добре се справям с нещата, ако имам определен план.

Бе толкова откровена с него, помисли той. Прииска му се да я прегърне в скута си.

— Ала можеш да промениш плановете си, ако видиш предимствата в другата посока.

— Избягвам да ги променям, когато виждам толкова много недостатъци. Моят план е да се съсредоточа върху кариерата си, без да се разсейвам. Обичам да съм сама. Обичам да съм соло.

— Аз също. Освен това обичам да съм с теб. Представа нямам защо. Ти не си мой тип.

— Наистина ли? — В гласа ѝ се прокрадна хлад. — И какъв е твоят тип?

Д.К. развеселено я наблюдаваше и ядеше.

— Ти си възпитана, изтънчена, сдържана, самоуверена, със склонност към снобизъм и надменност. — Продължи да се усмихва и когато очите ѝ пламнаха. — Може да се каже, че моят тип е противоположният.

— Ти си властен, немарлив, нахален, със склонност към дразнещо поведение и егоизъм. Може да се каже, че моят тип е противоположният.

— Виждаш ли, това го изяснихме. — Без да се обижда, й доля вино. — Но въпреки това те искам. Дори те харесвам, поради някаква странна причина. И дяволски добре знам, че искам да те нарисувам.

— Ако си мислиш, че това ме ласкае...

— Не съм искал да те лаская. Бих могъл — добави замислено, — ала ти всичко това си го чувала и преди и не искам да си губя времето. Ти си красива жена и сдържаната ти сексуалност е много властна — почти жестока сега, когато знам какво се крие под нея. Ние и двамата сме големи хора, свободни и здрави и изпитваме силно привличане един към друг. Поддаваме му се. Няма нужда да е нито повече, нито по-малко от това, освен ако поискаме.

Тя за момент не каза нищо. Това, което той бе очертал, бе напълно разумно. Не можеше да каже защо то малко я уплаши и малко я натъжи.

— А ако продължим да му се поддаваме, и двамата трябва да осъзнаем ограниченията си.

— Не обичам думата „ограничения“ — подразни го да я чуе от нея точно сега, когато седеше с него в неговата кухня, облечена в древния опърпан халат, който майка му преди години му бе подарила за Коледа. Когато още усещаше аромата на душа и секса, които бяха споделили. — Докато спим един с друг, няма да спим с никой друг.

Лейна вдигна вежди от резкия му глас.

— Бих нарекла това не ограничение, а най-обикновено възпитание.

— Наричай го както искаш. Никой няма да те докосва, освен мен.

— Един момент.

— И ако самият Макгрегър ти пробутва Хенри Банкера, веднага ще му биеш шута.

— Не познавам никой на име Хенри. — Отново започваше да се обърква. — И нямам никаква представа защо мислиш, че дядо ти ще ми пробутва някакъв банкер. На мен не ми трябва нов банкер.

— Той ти пробутва съпруг.

Тя прихна, надигна виното и бързо го изгълта.

— Моля?

Доставяше му някакво мрачно удоволствие да гледа слисаното й изражение.

— Щях да ти обясня, но се разсеяхме. Той те е харесал.

— Хенри ли?

— Не, за бога, ти не познаваш Хенри, нали? Дядо ми.

Лейна остави чашата и вдигна ръце.

— Нищо не разбирам. Дядо ти е щастливо женен и е над деветдесетгодишен.

Д.К. присви очи.

— Не се прави на малоумна. Да опитаме отново. Самият Макгрегър те е харесал. Той мисли, че ти си една прекрасна млада жена, и това само по себе си му е достатъчно, за да реши, че ти е нужно да имаш до себе си един прекрасен млад мъж. Трябва да се ожениш и да имаш деца. Казвам ти, този човек не мисли за нищо друго. Това му е фиксидея.

— Е, той никога не ми е казвал нищо такова. Наистина, спомена, че баба ти се тормози, задето още не си се установил и не си създал семейство.

— Ха!

Тя се дръпна стреснато, когато Д.К. остави с трясък чашата си и я мушна с пръст.

— Ха! — възкликна той отново. — Видя ли? Баба ми няма нищо общо. Това е той. Използва я, за да ни накара да се чувстваме виновни и да правим точно това, което иска. Виждал съм го да се случва и преди. Заема се с нас един по един, все едно че разработва проект. После пуска в скута ни идеалната партия, преструвайки се, че няма нищо общо с това. Братовчедите ми падат като мухи в паяжината му, ала това не му стига. Докато и един от нас е останал неженен, няма да се укроти. Той е неумолим.

Лейна изчака тирадата да свърши.

— Добре, няма да споря с теб. Ти го познаваш по-добре. Макар че не виждам как може да докара интелигентни възрастни хора дотам, че да се оженият. Но и така да е — продължи тя, като видя, че Д.К. е на път да избухне. — Аз изобщо нямам намерение да се омъжвам за когото и да е. Така че това не ме засяга.

— Ето тук ти е грешката, и точно затова ще те хване. — Д.К. размаха вилицата си към нея. — Той се е заинтересувал от теб, Лейна. За мен това е облекчение, защото си е отклонил малко вниманието от мен, ала съм длъжен да те предупредя. Той ще действа хитро, уж

между другото ще спомене, че познава този блестящ младеж. После ще намери начин да уреди вие двамата да се срещнете.

— И това ще бъде Хенри.

— Да. Така че просто кажи на стария сводник, че не се интересува от никакъв Хенри.

Тя не се сдържа и се усмихна сладко:

— Банкер, казваш? Чудя се дали е приличен. Спомена ли дядо ти как изглежда той?

— О, шегувай се ти. Да видим дали още ще се смееш, когато уреждаш сватбата.

— Мисля, че мога да се справя с един малък опит да ме сватосат. Освен това съм поласкана, че дядо ти се интересува от моето бъдеще.

— И това е другият начин да те оплете в мрежите си — изръмжа Д.К.

Лейна за момент се замисли, после избута настрани чинията си и се наведе напред.

— Значи това е причината да обезумееш, да ме измъкнеш от къщата на твоите родители и да ме понесеш по улицата? Всичко това, защото дядо ти казал, че ще ме запознае с някакъв банкер? Това подозрително много ми прилича на ревност.

— Ревност, значи? — Очите му светнаха. — И това е благодарността, която получавам, задето се грижа за теб. Обиди!

Тя се изправи и отнесе чинията си във вече препълнения умивалник.

— Просто наблюдение.

— Значи трябва да отидеш на очен лекар.

— Когато кажеш. — Махна с ръка. — Кажи ми, всъщност пускал ли си някога тази миялна машина?

— Не бях ревнив. Бях загрижен...

— Тъхъ. — Лейна постави чинията си в празната машина.

— Ако бях ревнив, щях да заплаша, че ще разбия този Хенри на парчета.

— Ясно. — Тъй като бе тук, и както и двамата бяха в кухнята, тя започна да зарежда планината от чинии в машината.

— Щях да го проследя и убия.

— Е, много вълнуващо. Свърши ли с чинията си?

— Не съм ревнив. Просто си пазя територията.

— Прекрасно. Ти го наричай по твоя начин, аз по моя.

Той изсумтя, повдигна я на пръсти и улови веселото предизвикателство в очите ѝ. Усети как устните му трепнаха и се разсмя.

— Да върви по дяволите — изръмжа и я целуна с усмивка.

Ала не бе ревнив, каза си Д.К. по-късно, много по-късно, когато легеше в тъмното, а Лейна спеше до него. Той просто пазеше това, което бе решил, че ще е негово.

Временно негово.

Харесваше му тя да е край него, въпреки че го насили да разчистят кухнята, преди да се остави да я подмами отново в леглото. Харесваше тези нейни студени, премерени погледи, когато разговаряха, и горещите ѝ ненаситни очи, когато бяха във вихъра на секса. Харесваше му звука на нейния глас. Отново студен, когато обсъждаха някаква тема от живописиста или музиката. Дрезгав, когато произнасяше името му в тъмното.

И бе трогнат, и му беше мъчно за малкото момиченце, което е била някога и което е получавало толкова малко любов и радост в живота си. Предимства, бе казала Лейна, но според него бе имала много малко предимства. А тази липса на стабилност и любов я бе накарала да зачеркне възможността един ден да има свое собствено семейство.

Това му се струваше ужасно тъжно.

Не че той самият се беше засилил, помисли бързо. Ала някой ден, със сигурност... Когато моментът бе подходящ, когато жената бе подходяща, щеше да иска семейство, деца, къща, пълна с шум и пъстрота. Не можеше да си представи да не иска всички тези неща.

И си помисли, че някъде вътре в жената, която можеше да се усмихва така замечтано на теменужките, имаше сърце, което искаше да се разтвори, да се сподели и да бъде ценено.

Още я виждаше как изглежда в стария му халат, старателно навила ръкавите, с боси крака, пригладена коса и сочни устни.

И този сериозен поглед, когато му обясняваше защо всъщност между тях не можеше да започне нищо.

Сега се бе сгушила до него, облечена с една от тениските му да я пази от пролетния нощен студ. Бяха открили поне едно общо нещо — и двамата предпочитаха да спят на отворен прозорец.

Не, не беше ревнив, повтори си Д.К., прегърна я собственически и я привлече по-близо до себе си. Просто ѝ се наслаждаваше. За толкова време, колкото продължеше.

ОСМА ГЛАВА

Д.К. отстъпи крачка назад от портрета и се вгледа, потресен какво бе сътворил върху платното. Когато ставаше дума за работата му, не проявяваше фалшива скромност. Всъщност често му бяха казвали, че е дразнещо самоуверен. Той рисуваше това, което чувстваше, това, което виждаше, това, което знаеше или искаше да знае. Рядко му се случваше да се отвърне с разочарование от завършена картина.

Още по-рядко му се случваше да е поразен от нещо, което е създал със собственото си сърце и ръце.

Ала Лейна го поразяваше.

Не бе работил по скици, а по памет — един момент от времето, който бе заседнал в главата му и не искаше да помръдне оттам, докато не го пресъздаде.

Бе имал намерение да работи върху друг акварел, със студени цветове, със сдържани тонове. В края на краищата, това бе нейният образ. Нейният стил. Нейният тип.

Но се усети, че подготвя платното за маслени бои и избира живи, смели цветове и широки щрихи.

Бе я нарисувал в леглото, в нейното легло. Вече бяха прекарали повече от десет нощи заедно, някои в нейното легло, някои в неговото и най-често в безумието на страстта, която смайваше и двамата.

Сега тя го гледаше. Очите, които ѝ бе нарисувал, бяха натежали, на меките ѝ устни играеше едва доловима усмивка на женска самоувереност. Косите ѝ бяха блестящи и пригладени. Спомняше си как бе прокарала пръсти през тях да ги срещне — имаше такъв навик — докато седеше сред разбърканите чаршафи. И после бе обърнала глава.

Защо този миг бе все още толкова жив в съзнанието му, Д.К. не можеше да каже. Това просто обръщане на главата, този намек за усмивка, начинът, по който светлината от лампата падаше върху рамото ѝ... И бе праметнала ръка през гърдите си, не толкова от скромност, помисли той, а отново по навик.

Този момент на сексуалност, на тиха сдържаност, на ежедневна интимност не искаше да го напусне. От него бе създал нещо повече,

отколкото някога бе правил. То бе живо. То се взираше в него и когато Д.К. го гледаше, то гледаше към него.

— Коя, по дяволите, си ти? — промърмори той, потресен, защото мислеше, че знае, а вече не бе сигурен.

Почти яростно хвърли четката и отиде до прозореца. Кога бе влязла така под кожата му? Как бе позволил това да се случи? И какво, по дяволите, щеше да прави, когато се влюбваше в жена, за която дори не бе сигурен, че съществува?

Колко от това, което бе нарисувал, бе Лейна, и колко бе това, което той самият искаше от нея?

Не бе съвсем сигурен какво искаше от нея, ала знаеше, че иска не само тяло за през нощта. Никога не бе искал само това, независимо колко силна е била страстта.

Тя вече бе част от неговия живот, а Д.К. от нейния, въпреки че никой от тях изглежда не бе готов да го признае. Лейна го бе накарала да си разопакова кашоните. Той ѝ бе купил сандъче с цветя и я бе накарал да ги засади в безпорядък край бордюра на градинката във вътрешния си двор.

След това бяха седнали в крехката светлина на залеза и се бяха възхитили от резултатите.

Д.К. купи легло, истинско легло, после се остави тя да го убеди да му сложи извити месингови табли, макар да се страхуваше, че ще са прекалено женствени. Лейна се оказа права — леглото идеално пасна на стаята. И в момента, в който то си отиде на мястото, му беше приятно да ѝ благодари за усета.

Ходиха на опера, на уличен панаир, на мач и на балет.

Кой знае защо, тази смесица от стилове и вкусове сякаш се намести в свършена хармония.

Невъзможно е, напомни си той. Това не бе подходящия момент, и това не бе подходящата жена.

В този миг я видя да върви по тротоара с дългите си грациозни крачки. Бе се преоблякла след работа, забеляза Д.К. В работно време обикновено носеше някакъв елегантен и стилизиран делови костюм. Сега бе с тесни ленени панталони и с вталена риза с цвят на зрял лимон. Носеше огромен плик с емблемата на „Дрейк“. И се огледа наляво и надясно, помисли той с неволна усмивка, преди да пресече.

Макар да си казваше, че иска да бъде сам, отвори прозореца и се наведе навън. При този звук тя спря и вдигна поглед нагоре. Заслони с ръка очи и макар да разбираше, че това е смешно, изпита истински шок от вида му. Раменете му почти изпълваха рамката.

— Здравей. — Усмихна му се, опитвайки се да не се размърда неспокойно под настойчивия му поглед. — Още ли работиш?

Д.К. се поколеба. Знаеше, че ако каже „да“, Лейна възпитано ще си отиде там, откъдето бе дошла. Не си пречеха по време на работа.

— Не, качи се.

Тя имаше ключ. Това бе още едно нещо, което, осъзна той внезапно, се бе случило, без никой от тях да го бе планирал. Като пробуждащ се от сън прокара ръце през косата си и потърка очи.

Излезе на стълбите в момента, в който Лейна влезе през входната врата долу. Дълго се гледаха неподвижно.

„Господи, искам те“, бе всичко, което Д.К. успя да помисли. „Кога ще свърши това?“

— Надявах се да си у вас и да не си зает. — Дланите ѝ се бяха изпотили. Искаше ѝ се да премести чантата в другата ръка. — Минавам само да ти оставя това. — „О, помощ!“, простена наум. „Не знам какво да правя с теб.“

— Какво е то?

— Нова покривка за леглото. — Насили се да върне усмивката си. — Много семпла и достатъчно мъжествена, за да не наруши общата атмосфера на бойно поле.

Д.К. вдигна вежди. Тя вече се бе заела да подрежда дома му. Той нямаше нищо против да живее в подреден дом, стига да не трябваше той да го подрежда.

— Много си грижлива. Качи я горе.

— Продавах я на разпродажба — обясни Лейна, вече малко сковано. — Ако не ти харесва, можеш да я използваш като декор. Във всички случаи ще е по-добра от сегашния парцал... Макар че, разбира се, ти никога не си правиш труда да си оправиш леглото. — Когато изкачи стълбите, тя тикна плика в гърдите му. — Заповядай.

— Още не съм ти благодарил. Щях, ако не беше толкова заета да ме поучаваш.

— Това не бяха поучения, това беше коментар.

Д.К. остави плика и я хвана за ръката, преди да се бе обърнала и да бе тръгнала обратно по стълбите.

— Къде отиваш?

— Отивам си. И следващия път, когато ми се прииска да ти направя услуга, повярвай ми, ще се сдържа.

— Никой не те е карал да ми купуваш чаршафи, нито да ми миеш чиниите, нито да ми носиш от пазара пресни плодове.

Гневът и смущението проведоха бърза и безмилостна война, в която накрая надделя гневът.

— Разбрах — отвърна Лейна с убийствено спокойствие. — И ще внимавам никога вече да не правя така. Нито да ти се изтърсвам без покана, тъй като очевидно не съм добре дошла, освен ако не си готов да скочиш в леглото.

Очите му пламнаха. Толкова бързо го обзе ярост, че се принуди да отстъпи крачка назад.

— Не става дума за секс. — Не можеше да се довери на себе си, затова се обърна и влезе обратно в ателието си.

— О, така ли? — Обидата и гневът бяха толкова големи, че я подтикнаха да пристъпи прага на тази област от живота му, в която още не бе канена. — И за какво тогава става дума? — настоя тя, като оглеждаше ателието зад гърба му.

— Не знам за какво тогава. — Той се обърна към нея, готов за бой, и се усети, че я бе зяпнал така, както Лейна преди малко се бе вторачила в своя портрет. — Не знам — повтори с въздишка и се обърна към прозореца. — Свари ме в лошо настроение, Лейна. — Опря ръце на рамката и се надвеси навън, опитвайки се да проясни главата си. — Често ми се случва.

А това лошо настроение, помисли тя, внезапно от раздразнително се бе превърнало в нещастно. Възмути се от себе си, задето ѝ се прииска да отиде при него и да го успокои. Не бе нейна работа да го успокоява, нито да търпи капризните му настроения.

Помисли си да си отиде, да излезе и да зачеркне последните няколко седмици от живота си. Но вместо това бавно се обърна и огледа стаята.

Д.К. бе навсякъде в нея, помисли Лейна. От платната, опрени на стената, до абсурдния безпорядък на бои, четки и бурканчета. Миризмите тук бяха остри — силни и познати. Неговият аромат —

тази комбинация от мъжко животно и сапун. И терпентин, разтворители и бои.

Стаята бе голяма и пълна със светлина. Пълна с него. Тя разглеждаше платната — тук цветни петна, сблъскващи се форми и материи, там мрачни сенки, другаде ярко, весело и глуповато.

Не можеше да ги разбере, не съвсем. Ала я караха да чувства. Това, предполагаше Лейна, точно отразяваше нейната реакция към художника.

— Настроения, да, виждам. — Тя се приближи до триножника. — Често ги имаш. Сигурно те са част от онова, което те прави това, което си.

Той се обърна да я погледне как разглежда творбите му.

— А ти си стабилна и уравновесена. Това те прави такава, каквата си. Какво, по дяволите, правим ние заедно, Лейна?

Това трябваше да се очаква, напомни си тя, като продължаваше да разглежда. Че Д.К. ще стигне до това заключение, след като Лейна се бе убедила, че в края на краищата не би трябвало да има значение.

— Често си задавам същия въпрос, след като пет минути не сме заедно. — Сви рамене и реши да бъде практична. — Това е точно каквото си казахме от самото начало. Първично привличане. Физическо.

— Това ли е?

— Това е. — Посочи към картината, която бе завършил само часове преди тя да се появи в живота му и да промени всичко. — Това тук са само чувства, само страст. Те са естествени, опасни и не съвсем удобни.

— Това е „Потребност“ — измърмори той.

— Потребностите се удовлетворяват и после се променят.

— Дори когато човек би предпочел да е иначе. Ела тук. — Протегна ѝ ръка. — И ми кажи какво виждаш.

Лейна прекоси стаята, ала не пое ръката му. Бе сигурна, че ще е грешка да го докосне, когато вървят към края. А болката в сърцето я изгаряше.

— Кажи ми какво виждаш — повтори Д.К. и понеже тя не го докосна, сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към платното и към нея.

Първо дойде шокът и я накара да вдигне ръка и да я притисне към тялото си, почти както на картината. Сърцето ѝ прескочи, дъхът ѝ

спря.

— Не е това, което очаквах да нарисувам — бързо каза той. — Нито да видя. Нито да почувствам. Тъкмо го бях довършил, погледнах през прозореца и те видях да идваш по улицата.

— Ти... Ти си ме направил красива!

— Ти си красива.

Бе толкова... Интимно, помисли панически Лейна. Жената на портрета нямаше защита, нямаше маска. Жената на портрета знаеше неща, които тя не знаеше.

— Аз не съм такава.

— Така съм те видял, в този момент. Изпълнена със сила и удоволствие. Не съм искал да нарисувам това — повтори Д.К., — но това излезе от мен. — Докосна бузата ѝ и плъзна пръсти надолу към брадичката. — Това ме изумява. Защо не сме се изгорили един друг, Лейна? Защо не мога да ти се наситя и да продължа нататък?

— Това ли беше планът?

— Това беше, по дяволите. Ала не се получава. Ти започваш да ме тревожиш — изохка той и спусна устни към нейните. Нежно, леко, нещо като прошепната целувка, която я разтърси до дъно.

— Би трябвало да си починаем един от друг.

— Абсолютно си права.

— Седмици наред се срещаме непрекъснато. — Тя се облегна на него и го прегърна през кръста. — Трябва да преосмислим нещата.

— Звучи разумно.

Лейна въздъхна и опря глава на рамото му.

— Не е това, което искам.

— Нито пък аз.

— Не искам да се влюбвам в теб, Д.К. Не съм готова за това, за теб. Това би било катастрофа.

— Знам. — Той затвори очи и потърка бузата си в косите ѝ. — Колко близо си до това?

— Ужасно близо.

— Аз също.

— О, Господи. Не можем да допуснем това да се случи. Ще разваля всичко, точно когато...

И устните му се озоваха върху нейните, отнеха разума ѝ, замъглиха мислите ѝ, изтръгнаха чувствата ѝ на повърхността, където

не можеше да избяга от тях.

— Просто бъди с мен, Лейна.

Този път пътешествието не бе диво, а мечтателно. Нямаше яростни изблици на жарава, а тлееща топлина, която трептеше в самото ѝ сърце. Не прелъстяване или настояване, а съединяване, докато Д.К. я носеше от ателието към леглото, което бяха избрали заедно.

Докосна я сладостно, търпеливо, а следобедното слънце струеше през отворените прозорци. И разби всякаква надежда за съпротива.

Удоволствието бе спокойно като вдишване, нежно като бриза, който галеше кожата ѝ, докато той я събличаше.

Тя протегна ръце към него. Искаше още от това бавно и блажено усещане, което намираще, като го притискаше към себе си, като повдигаше устните си и ги разтваряше срещу неговите.

Това тяло на боец вече ѝ бе познато. — Дръзките мускули, големите ръце, широките, силни рамене. Ала имаше промяна в начина, по който Д.К. идваше към нея и от него сърцето ѝ започна да бие силно и бавно.

Той също искаше повече, нещо повече от мекото ѝ отстъпление, от тези лениви въздишки, от дългото, безкрайно дълго потреперване. И докато Лейна му го даваше, Д.К. се старееше бавно да я докара до върха, наблюдаваше как се променя лицето ѝ.

Проникна внимателно в нея, потресен от дълбочината на собственото си желание да даде, от нуждата да види как тези морскосини очи се замъгляват и потъмняват, да я чуе как шепне името му.

Гледа я, докато погледът му се помрачи, после отново притисна устни към нейните с разбито сърце и тяло.

Това не е отговора, каза си тя и устоя на порива да се сгуши в него. Ако си позволише да се чувства така, бе загубена. Ако не се отдръпнеше дотолкова, че да може да помисли, да планира, да си спомни какво иска, щеше да извърши непоправима грешка.

Бързо стана и започна да се облича.

Д.К. я гледаше, все още замаян от това, което си бяха доставили един на друг.

— Защо правиш това?

Лейна потрепери, докато се бореше с копчетата.

— Трябва да премислим. Отивам си вкъщи.

— Лейна, постой.

— Не, това само обърква нещата и всичко се случва прекалено бързо.

Той се изправи и навлеche джинсите си.

— Ти си много важна за мен.

Тя вдигна рязко глава с блестящи от чувства очи.

— Знам. Мисля... Точно това е — възкликна с нарастваща паника. — Не мога да мисля. Ще си взема няколко дни отпуск. Може пък това да са само объркани емоции за нещо, което би трябвало да е проста работа.

— Разбира се, че е така. — Д.К. пъхна ръце в джобовете си, защото иначе щеше отново да я грабне, а това нямаше да бъде решение на нищо, освен на собственото му безпомощно желание. — Не е ли това проблемът?

— Не знам какъв е проблемът. — Това, осъзна Лейна, я плашеше най-много. Когато го погледнеше, забравяше някои неща, например плановите си, добре подредените си и разумни планове. — Но и двамата трябва да помислим, преди тази ситуация да е станала още по-сложна... Просто няколко дни ще стоим настрани един от друг и ще се поохладим.

Той се облегна на стената и вдигна вежди:

— Ами ако не се охладим?

— Ще се оправим с това, когато... Когато и да е.

— Искам те, Лейна.

— Знам. — И от това, че знаеше, сърцето ѝ се разтуптя. — Ако това беше всичко, нямаше да има проблем.

— Не е нужно да има проблем. Да искаш повече не би трябвало да е проблем.

— За мен е проблем. Трябва да си вървя. Трябва да помисля.

Бе вече на вратата, когато Д.К. произнесе името ѝ и я спря наскреда крачка. Тя не се обърна. Не посмя. Бързо поклати глава и се втурна надолу по стълбите.

Той си помисли да тръгне след нея. Можеше да я настигне, преди да бе излязла навън. Да я уговори да се върне, да я довлече насила, ако се наложи. Отново да я занесе в леглото. В леглото нямаша никакви усложнения.

И после какво?

Д.К. изруга, отблъсна се от стената и се върна в ателието. Избягваше да се приближава към прозореца. Не искаше да я гледа как си отива. Вместо това се вгледа в двете платна. „Лейна“ и „Потребност“. И се чудеше как за него се бяха превърнали в едно и също.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лейна не си отиде вкъщи. Странно, там се чувстваше толкова добре, а това бе последното място, където ѝ се искаше да отиде.

По дяволите, доскоро бе щастлива сама, вълнуваше се от собствения си живот и от работата си. Амбициите ѝ бяха прости и ясни. Искаше да направи „Дрейк“ витрина, да затвърди репутацията му на най-хубавия, най-блестящия магазин по Източното крайбрежие. По този начин щеше да затвърди и собствената си репутация. Не просто още една Дрейк, не просто дъщерята, а Лейна Дрейк, самата тя, умна делова жена с усет към модата.

Обичаше да пътува. Милано, Париж, Лондон. Обожаваше да посещава ревюта от най-висока класа и да изпипва най-тънките подробности, като купува точно която трябва линия и открива нови дизайнери.

И бе добра. През последните няколко години бе усъвършенствала уменията си, бе си изработила свой собствен стил и добре бе изучила бизнеса.

Бизнесът за нея имаше смисъл. Хората просто нямаха.

Въздъхна и забави крачка. Как можеше да разбере дали бе влюбена? Никога по-рано не ѝ се бе случвало нищо подобно. Мъжете, които бе допускала в живота си, бяха подходящи, бяха лесни, бяха... Безопасни, призна си Лейна. Нито един от тях никога не я бе изкушил да промени посоката си, да направи компромис, да изневери на плановете си.

И никой от тях никога не бе докоснал сърцето ѝ. Така бе по-добре, каза си тя. При родителите ѝ се бе получило, нали?

О, Господи, Лейна не искаше безсъдържателното семейство, в което се бе родила и израснала. Изобщо не искаше семейство — не беше ли в това въпросът?

Разбира се, реши тя и пое дълбоко въздух. Точно в това беше въпросът. Всичко, което ѝ трябваше, бе да се отдалечи от него, да успокои чувствата си. След това отново можеше да си тръгне по пътя.

Щеше да си вземе няколко дни отпуск и да замине някъде. Където и да е, реши Лейна, като се насочи най-после към дома си, стига да бе достатъчно далеч, за да не можеше отново да се върне в неговия апартамент.

Защо дяволът бе решил да е само на няколко пресечки от него?

— Ето те!

Лейна рязко вдигна глава и с мъка нагласи на лицето си усмивка. По тротоара към нея идваше Майра. Тя бързо се приближи и целуна кръстницата си по бузата.

— Тъкмо си правех вечерната разходка — започна Майра, — и реших да се отбия да видя дали не си тук. — Наклони глава и острият ѝ поглед забеляза бледите страни и нещастния поглед. — О, миличка, какво има?

— Нищо. Не знам. Нищо — повтори тя по-твърдо. — Влез, ще пием чай.

— С удоволствие. — Майра я хвана под ръка и изкачиха няколкото стълби пред входа. — А докато го пием, ще ми разкажеш какво те прави нещастна. Или може би трябва да попитам кой?

— Не съм нещастна. Просто много неща са ми на главата — възрази Лейна и отключи вратата. — Разполагай се в гостната, докато направя чая.

— Не, не. Ще се разположа в кухнята и ще те гледам как правиш чая. По-уютно е. — И щеше да даде на Лейна по-малко време да се овладее, помисли Майра. — И ти ли беше излязла да се разходиш?

— Не. Е, да, случва се.

В кухнята Лейна включи водата да се вари и избра красив чайник от дрезденски порцелан. Първо затопли чайника, както бе учена, и внимателно отмери чая.

— Много красива вечер.

— Наистина — съгласи се Майра. — Още малко, и ще започнем да се топим от жегата в типичното вашингтонско лято. Но май е нежен месец. Романтичен. Ти нещо романтично ли преживяваш, Лейна?

— Не знам какво преживявам. — Лейна непрекъснато си намираше работа, подреждаше чашите, наливаше сметана в малка каничка. — Не исках нищо романтично. Не искам нищо романтично.

— Защо пък не?

— Не съм подготвена за това. Дрейкови не се занимават с романтика. Те се занимават с бизнес.

— Как можа да кажеш такава глупост!

— Защо? — Лейна неочаквано се ядоса и се завъртя към нея. — Ти познаваш моите родители, познаваш бабите и дядовците ми. Можеш ли да седиш тук и да ми говориш, че са имали романтични бракове по любов?

— Не — въздъхна Майра и се облегна на възглавниците на красивата кухненска кушетка. — Не, не мога. Майка ти ме разочарова в това отношение. Тя се омъжи за баща ти, защото го смяташе за подходящ, защото вярваше, че начинът им на живот си подхожда и защото знаеше, че ще ѝ харесва да бъде госпожа Дрейк. Не я осъждам — продължи Майра. — Тя получи това, което искаше, и си създаде живот, който я задоволява. Освен това създаде теб.

— И аз не я осъждам — добави Лейна уморено. — Просто не искам това, което има тя. Обичам да бъда сама. Обичам сама да съм отговорна за собствения си живот. — Обърна се да довърши приготовленията за чая. — Бракът и децата не са в плановете ми. Харесвам нещата такива, каквито са.

— Защо тогава си нещастна?

— Просто съм объркана. Ала в момента поставям всичко на мястото му.

— Влюбена ли си?

— Аз не разбирам любовта, лелю Майра.

— Тя не трябва да се разбира. Тя трябва да се чувства и празнува.

— Не искам да я чувствам. — Лейна понижи глас, защото усети как в нея се надига паника. Докато носеше чая на табличка към масата, ръцете ѝ бяха достатъчно сигурни.

— Плаши ли те?

— Как да не ме плаши? Не мислиш ли, че майка ми е чувствала нещо като любов, когато е имала връзка с треньора си по тенис? Или че баща ми е чувствал нещо такова, когато е ходел в своите псевдо командировки със секретарката си?

— Значи си знаела — въздъхна Майра.

— Разбира се, че съм знаела. И за тези, и за други неща. Децата не са чак толкова глупави, колкото им се иска на възрастните. Не искам

да се окажа в положение да създам семейство, за да лъжа или да бъда лъгана.

— Не всички семейства са такива, миличка. Ние с Хърбърт имаме петдесет години щастие и вяра. Аз все още всеки ден мисля за него. Всеки ден ми липсва.

— Знам. — Трогната, Лейна хвана ръката ѝ. — Но вие сте по-скоро изключение, отколкото правило. През цялото време го виждам, докато пътувам на покупки. Дребните флиртове и бързите измени. Безотговорността. Или пък виждам как някоя съвсем интелигентна жена губи посоката, чувството си за ценности, защото се е влюбила. Толкова рядко се получава.

— Страхът от провал убива всяка надежда за успех.

— Предпазливостта и практичността го осигуряват.

— Ох — махна раздразнено с ръка Майра, — прекалено си млада, за да се ограничаваш по този начин.

— Достатъчно съм възрастна, за да осъзнавам ограниченията си. И да бъда практична. Ще си взема няколко дни отпуск, ще сменя обстановката и когато се върна, мисля, че и аз, и въпросният мъж ще сме разбрали, че не можем да продължим по-нататък.

Ще видим, закани се наум Майра и се усмихна към чая си.

— Е, за мен това е много удобно. Всъщност идвах да видя дали нямаш малко свободно време. Искях да направя едно малко пътешествие на север, ала вече не мога да пътувам сама.

Което, разбира се, бе лъжа. Майра Дитмайър пътуваше както си иска, и пътуваше често.

— Всъщност, аз си мислех...

— Никога не съм обичала да се натрапвам, но след като и без това имаш намерение да заминеш... — Майра се усмихна и се опита да изглежда безпомощна. — Напоследък така се уморявам и обърквам по летищата. После ще трябва да наема кола и шофьор. Толкова е лесно, когато си млад — въздъхна изтощено.

— Разбира се, че ще дойда с теб. Утре ще си уредя отпуска. Ако искаш, можем да тръгнем вдругиден.

— Толкова си мила с мен. Не знам как бих се оправила без теб. А и на теб ще ти е много приятно да прекараш няколко дни в Хайанис Порт. Дениъл и Ана ще се радват да те видят отново.

— Макгрегърови? — Лейна едва не се задави с чая си. — О, лелю Майра, не бих искала да им се натрапвам.

— Глупости. Те ще са във възторг, че ще им погостуваш за няколко дни. Аз ще имам грижата за билетите. — Майра тръгна да си ходи, като си напомни да се движи бавно. — В края на краищата, още мога да говоря по телефона. Толкова се радвам, че можеш да ми помогнеш, миличка. На моята възраст човек никога не знае колко време още ще бъде с приятелите си и с хората, които обича. — Потупа Лейна по ръката. — Трябва да си отивам.

Продължи да върви бавно, докато излезе от къщата, където Лейна не можеше да я види. Тогава се забърза. На лицето ѝ грееше решителна усмивка, очите ѝ светеха предизвикателно.

Двадесет и четири часа, за да се уредят нещата, помисли тя. Повече от достатъчно време — след като се обади на Дениъл и го засилеше той да работи от своята страна.

Дениъл се взираше намръщено през прозореца на своя кабинет в кулата. Защо, по дяволите, още се бавеха? Имаше толкова малко време, за да уреди работата, а не можеше да започне, преди първото действащо лице да се бе появило на сцената.

О, всичко щеше да се нареди чудесно, без съмнение. Още по-добре, че внук му Дънкан неочаквано им бе пристигнал на гости. Бог да поживи момчето, точно това му трябваше на Д.К.

Съдбата се усмихваше на неговия план. И защо пък да не се усмихва? Планът бе великолепен, обичлив. Не че имаше намерение да си приписва някакви заслуги.

— Дядо? Горе ли си?

Дениъл потри доволно ръце и с усмивка се обърна към втория син на дъщеря си. Много хубаво момче, реши той. Високо и мургаво като баща си, с дълбоките тъмнокафяви очи на баба си и с царствеността на майка си.

И, помисли той гордо, с усета на дядо си за хазарт.

Вече имаше планове за това момче, о, наистина имаше. Ала всяко нещо с времето си.

Дънкан наклони глава и с лукава усмивка подуши въздуха:

— Какво, не долавям миризма на пури?

Дениъл моментално се наду:

— Не разбирам за какво говориш.

— Да, бе. — Като един истински Макгрегър, Дънкан се разположи в дълбокия фотьойл срещу бюрото, протегна дългите си крака и извади от джоба си една пура. Без да откъсва очи от дядо си, я поднесе към носа си и вдъхна аромата ѝ.

— Ето, това се казва добро момче — отбеляза с доволна усмивка Дениъл.

— Моя си е. — Дънкан захапа пурата. Хитрите му тъмни очи се смееха. — Но мога да си я поделя с теб, ако ми кажеш какво, по дяволите, си намислил.

— Нищо не съм намислил. Просто очаквам да посрещна моята най-стара и най-скъпа приятелка и нейната кръщелница.

— Кръщелницата! — Дънкан извади пурата от устата си и посочи с нея. — Която, сигурна съм, е свободна и на възраст за женене. Добра порода, а, дядо? Силна кръв?

— Ами ако е така?

— Не ме интересува.

Все по-добре и по-добре, помисли Дениъл и се усмихна лукаво.

— Много хубаво момиче, Дънкан. Красиво като картинка. От вас двамата биха се родили чудесни дечица, а това е нещо, за което трябва да се замислиш. Един младеж на твоята възраст...

— Избий си го от ума, Макгрегър. — Дънкан пхна пурата обратно в устата си, доволен, че толкова бързо бе разгадал дядо си. — Щастлив съм си точно както съм... И ми е много приятно да опитвам различни прекрасни дами. Мога и сам да си намеря жена.

— И ги намираш много, както се мотаеш нагоре-надолу по реката с този комарджийски кораб.

— Виждал ли си последните счетоводни сметки? „Принцесата на команчите“ е много доходна дама. И единствената, която държи сърцето ми.

— Да, виждал съм ги. Ти знаеш какво искаш, Дънкан Блейд, ала това, което ти трябва, е една жена до теб и деца да се мотаят в краката ти. Сега виж, това момиче, което ни идва на гости, има глава на раменете си и разбира от бизнес. Очаквам да видя... — Някакво движение навън привлече вниманието му и той замълча. — А, ето ги,

идват. Слез сега долу да кажеш добър ден. — Дениъл размърда вежди. — И виж дали не съм ти избрал нещо хубаво.

— Ще сляза. — Дънкан лениво се изправи. — Но недей да купуваш бели цветя за сватбарите. — Той протегна пурата, раздвижи пръсти, изви китката си и я скри миг преди Дениъл да бе успял да я вземе.

— Хитър номер — измърмори Дениъл, ала когато Дънкан излезе, се усмихна широко. — Ти си точно това, което ни трябва, за да накараме братовчед ти да се размърда.

Тананикайки си сватбения марш, той тръгна надолу да посрещне гостите си.

Не можеше да се получи по-идеално, реши Дениъл няколко часа по-късно. Дънкан лесно влезе във форма и започна симпатично да флиртува с Лейна. Караше я да се смее. Още по-хубаво беше, че скоро двамата се държаха непринудено, сякаш бяха братовчеди.

Очакваше семейството му да бъде щастливо и любвеобилно.

— Дънкан, заведи момичето в градината. Ти обичаш цветята, нали, моме? Ние тук имаме много хубави — продължи Дениъл с усмивка към Лейна. — Особено са красиви по залез-слънце.

— Той е прав... — Дънкан се изправи, хвърли един изпепеляващ поглед към дядо си и се обърна сияещ към Лейна: — Искаш ли да се поразходим?

— С удоволствие. Благодаря.

Ана изчака те да излязат през страничната врата, после се наведе напред във фотьойла си:

— Можеш да махнеш това самодоволно изражение от лицето си, Дениъл. Тези деца ни най-малко не се интересуват един от друг по начина, по който ти би искал. И не биха могли по-малко да си подхождат.

Той едва се сдържа да не намигне на Майра, когато старата му приятелка потисна смеха си.

— Много добре изглеждат заедно.

— Разбира се, че изглеждат добре. — Ана ядосано вдигна ръце. — И двамата са красиви младежи, но този път ще се провалиш. И ако се опиташ да ги събереш, Дениъл, аз ще те спра. — Заплашително размаха пръст, преди той да бе избухнал. — Те не са един за друг. Всеки глупак може да види, че горкото момиче не е щастливо.

— Е, тя щеше да е достатъчно щастлива, ако не беше такъв инат — изсумтя Дениъл. — Трябва й за разнообразие един път да помисли със сърцето си... Както някой друг, когото познавах преди повече от шейсет години. И ще видим дали няма да се усмихва, когато след няколко дена си тръгва оттук.

След тези шейсет и няколко години Ана можеше да разбере кога трябва да престане да си блъска главата в каменната стена на решителността на Дениъл. Тя се обърна към приятелката си:

— Майра, ти не можеш да не виждаш, че това е грешка за Лейна.

— Аз просто искам тя да е щастлива, Ана. Детето само чака да си разтвори сърцето.

— Не и за Дънкан — отсече Ана. — Ти сама видя как те с Д.К. се гледаха. Ако не е влюбена в него, е на път... А вие двамата се опитахте да ги съберете преди по-малко от месец. Точно в този момент да сложиш на пътя й Дънкан, който може да й свали звезди от небето, е нещастие, което не може да не се случи.

Майра избухна в смях и Ана присви очи. Тя пое дълбоко въздух и премести поглед от съпруга си към своята приятелка.

— Ох, какво сте направили вие двамата?

— Просто сме подредили сцената, така да се каже — обясни Дениъл. — А утре Д.К. ще се появи на нея.

— Д.К. идва? — Ана затвори уста, облегна се назад и се замисли. После кимна: — Добре.

— Добре? — зяпна я Дениъл. Бе се подготвил за скандал. — Добре, това ли казваш?

— Да, това казвам. Като никога съм съгласна с теб. Въпреки че не одобрявам тактиката ти, Дениъл, и ще поговорим за това по-късно. — Върху устните й заигра усмивка. — Очакват ни много интересни дни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Последното, което Д.К. очакваше да види, когато излезе от колата си пред крепостта, построена от самия Макгрегър върху скалите над неспокойното море, бе братовчед му, прехвърлил дружески ръка през раменете на Лейна.

Мъката, която го преследваше през целия път на север, внезапно и злобно се превърна в яркозелена ярост.

Косите на Лейна се развяваха от вятъра, страните ѝ бяха зачервени. Представи си, че току-що се връщат от разходка на скалите и тази мисъл го вбеси. Докато ги наблюдаваше, тя се спря, погледна го и прелестната руменина се оттече от лицето ѝ.

— Хей! — Дънкан радостно се усмихна и се приближи да прегърне силно братовчед си и да го потупа по гърба. — Не знаех, че ще идваш.

— Очевидно. Какво, по дяволите, е това? — Очите му, хвърлящи сини пламъци, се спряха върху Лейна.

— Аз... Аз дойдох с леля Майра за няколко дни. Нямах представа, че и ти ще си тук.

— Замина, без да кажеш и една дума.

— Казах ти, че ще си взема няколко дни отпуск.

— Не знаех къде си, по дяволите.

— Това беше спонтанно решение. — Тя изправи рамене. — Мое решение.

— Доколкото разбирам, вие двамата се познавате — вметна Дънкан.

— Млъкни! Това е между Лейна и мен.

— Между нас няма нищо — сопна се Лейна. — Дънкан, извини ме. — Тя се обърна и се втурна по стълбите.

— Имаш ли една минутка? — попита Дънкан и прегради пътя на братовчед си, преди да бе успял да хукне след нея. Картината изведнъж му се изясни. Дядо, хитър стар мошенико, засмя се той наум с любов и реши, че най-малкото, което можеше да направи, бе да изиграе отредената му роля.

— Махай се от пътя ми! — Д.К. сви ръце в юмруци. — И да не си я докоснал, че ще ти строша главата.

Дънкан вдигна вежди и усмивката му стана по-остра.

— О, можем и да се сбием. Случвало ни се е. Но защо първо не се разберем за какво ще се бием?

— Тя е моя! — Д.К. заби пръст в гърдите на братовчед си. — Това е всичко, което ти трябва да знаеш.

И това, осъзна Д.К., бе всичко, което на самия него му трябваше да знае. Тя бе негова. Това беше.

— Наистина ли? На мен не ми изглеждаше, че тя го знае. Доколкото разбирам, че и дядо не го знае, след като я е избрал за мен. — Струваше си една насинена челюст, за да види братовчед си на стълба на мъченията, помисли Дънкан, като забеляза как Д.К. стисна вежди.

— Ами, как пък не!

— Той мисли, че ще си подходдаме — обясни Дънкан безгрижно. — Може пък и да е прав. Тя е страхотна, умна, приятна събеседничка. А и този секси смях... — Той почти не мигна, когато Д.К. го сграбчи за яката на ризата и го повдигна от земята. Би било мъдро да не забравя, че братовчед му бе с цели петнайсет килограма по-тежък от него.

— Докоснал ли си я?

— Аз обикновено не протягам лапи към жени, които познавам по-малко от един ден. Обаче, ако искаш да определим границите, по-добре да го направим сега. Решил си да я сваляш, прекрасно, само че...

Останалата част от думите се разтърсиха в гърлото му и Дънкан се зачуди дали ако продължи да играе играта на дядо си, няма да стигне до болницата.

— Не съм решил да я свалям, глупак такъв. Аз я обичам!

— Че да беше си казал! — извика в отговор Дънкан и като забеляза, че братовчед му изглеждаше като ударен в главата, побърза да се освободи.

— Току-що го разбрах.

— Би било по-разумно да ѝ го кажеш, вместо да стоиш тук и да се биеш с мен заради това. — Дънкан приглади с длан ризата си. — Аз съм съвсем невинен страничен наблюдател.

— По-лесно ми е да се бия с теб. — Д.К. пхна ръце в джобовете си и се запъти към къщата.

Намери ги в стаята, която семейството наричаше Тронната зала в чест на огромния стол, на който Дениъл седнаше, за да председателства събиранията. Днешното събиране приличаше на много цивилизован следобеден чай. В момента, в който той влезе, все още разтреперан от ярост, баба му стана и се забърза към него.

— Д.К.! Каква прекрасна изненада. Радвам се да те видя.

— Обади се на дядо, че ще дойда за няколко дни да рисувам.

— Вярно, обади ми се — засия от стола си Дениъл. — Забравих да ти кажа, Ана. Всички тези вълнения... Е, влизай, влизай. Сега като си тук, тези жени може да ми дадат малко уиски към чая. Къде е братовчед ти?

— Навън. Лейна, искам да говоря с теб.

Тя едва бе успяла да се овладее.

— Разбира се — каза, като продължаваше да пие чая си.

— Насаме — процеди той през зъби.

— В момента не е удобно. Госпожо Макгрегър, тези кифлички са чудесни.

— Благодаря. Това е един от специалитетите на нашия готвач. — Ана завъртя очи към Дениъл и отново седна. — Д.К., те са ти любимите. Да ти приготвя ли една чиния?

— Не, не искам нищо. Не е вярно, искам. Много искам нещо. Лейна, ще дойдеш ли навън с мен, или трябва да те изнеса?

Тя го погледна спокойно над ръба на чашата. В очите ѝ отново се бе появил хапливия пламък, който Д.К. толкова обичаше.

— Предлагам ти да седнеш и да пийнеш чай. Когато свършим, ако имаш нещо да ми казваш, с удоволствие ще те изслушам.

— Ти искаш аз да седна и да пия чай? Искаш да седна и да изпия една хубава чаша, след като идвам и те заварвам да висиш на врата на братовчед ми?

Лейна остави с трясък чашата си.

— Не съм висяла на врата на никого!

— Принуден съм да се съглася — обади се весело от вратата Дънкан. — Обаче имам надежди. Кифлички? — Той с удоволствие се нахвърли върху таблата.

— Казах ти да не се бъркаш или ще ти разбия красивото лице.

Шокирана, Лейна ахна и се надигна, докато Ана спокойно наливаше още чай.

— Как смееш да устройваш такава грозна сцена, да заплашваш Дънкан, да ме унижаваш и да тревожиш така семейството си?

— Остави го, момиче! — извика Дениъл и тупна с юмрук по облегалката на стола.

— Не бих устройвал сцени, не бих заплашвал, унижавал или тревожил когото и да е, ако беше дошла навън, когато те помолих. Всичко това е заради дебелата ти глава.

— Е, ще продължим с обидите. — Лейна пристъпи напред с опасно присвити очи. — Аз нямаше да съм тук, ако знаех, че и ти ще идваш. И след като това е твоята семейна къща, аз си отивам.

— Никъде няма да ходиш, преди да свършим.

— С това съм съгласна. Извинете ни — каза тя величествено и излезе от стаята.

— Навън — изръмжа Д.К. и я хвана за рамото да я насочи към вратата.

— Махни си ръцете от мен, мога и сама да стигна. — Освободи се и рязко отвори вратата. — Мислех си, че повече от това не можеш да ме унижиш, ала съм се лъгала. Ти надмина себе си.

Продължи да крачи по двора, без да забелязва, че хората вътре в къщата се бяха наредили до прозореца.

— Ти си унижена? Ти?! Как си мислиш, че се чувствам аз, когато идвам да посетя баба си и дядо си и те заварвам да се натискаш с братовчед ми?

Лейна се извъртя рязко към него:

— Първо на първо, не съм се натискала с никого. Водех един напълно невинен разговор с един много симпатичен мъж. Освен това, не е твоя работа какво правя и с кого го правя.

— Помисли си още веднъж, миличка — посъветва я той с подозрително тих глас.

— Аз премислих, точно както ти казах, че имам намерение да направя. И реших, че каквото и да е започнало между нас, то трябва да спре.

— На куково лято! — Д.К. я сграбчи, вплете пръсти в косите ѝ, отметна главата ѝ назад и изкара яда си на устните ѝ.

— Не би трябвало да гледаме това — отбеляза Ана, докато се наместваше пред прозореца, за да може да вижда по-добре.

— Ах, но погледни ги само! — Дениъл с насълзени очи я прегърна през рамо. — Не би могло да се нареди по-хубаво.

— Налапал е въдицата — измърмори Дънкан съчувствено и захапа още една кифличка. — Горкият!

— И твоят ред идва, момче — предупреди го Дениъл.

— Не и ако мога да го избегна. — Уверен в способността си да се измъкне, той дояде кифличката и се загледа в братовчед си.

Целувката се промени, топлината се превърна в огън. Огън, който я погуби.

— Недей — прошепна тя и плъзна ръце по лицето му. — Не прави това. То не е отговорът.

— Отговор е, когато сърцето ми е в него. — Потърка буза в нейната. — Не виждаш ли, че държиш моето сърце?

Защото внезапно го видя, изписано в очите му, сърцето ѝ прескочи.

— Не мога да направя това. Не знам как. То променя всичко. Пусни ме, Д.К.

— Мислех, че мога. Искях да мога. — Наистина я пусна, така че да могат да се гледат в очите. Вятърът се извиваше в косата му и я караше да танцува. — Мислиш ли, че ти си единствената, която е имала планове, която е била сигурна, че знае точно къде иска да отиде и точно как да стигне дотам? Аз не исках това. Не исках теб. Сега не искам нищо друго, освен теб.

— Не може да се получи. Беше много хубаво, докато просто се желаехме. Докато беше толкова просто.

— Няма нищо просто в начина, по който аз те желая. А ако си се чувствала по този начин, защо плачеш? — Той протегна ръка и болезнено нежната му длан изтри една сълза от бузата ѝ. — Аз също съм хванал сърцето ти. Няма да го нараня.

— Ти можеш да кажеш това, можеш да вярваш в него заради семейството, в което си израснал. Твоето семейство е толкова

прекрасно, толкова любещо. Моето е празно. То е само име, начин на живот.

— Ти не си твоите родители.

— Не, но...

— А ние и двамата не сме съвсем същите хора, които бяхме, когато се запознахме, нали?

Лейна кръстоса ръце пред гърдите си.

— Вярно е, не сме.

— Вече сме започнали да правим компромиси и да изграждаме нещо заедно. Всеки от нас вече е допуснал другия до себе си. Не го забелязахме веднага, защото беше естествено и правилно. Просто беше правилно. Аз те обичам. — Нежно обхвана с ръце лицето ѝ. — Можеш да ме погледнеш и да го видиш.

— Да. — Това бе и вълнуващо, и плашещо. — Аз също те желая, прекалено много. Ала ако нищо не излезе, ако не успея да го направя да се получи?

— Ами ако сега си отидеш и никога не се опитаме?

— Тогава бих се върнала там, където мислех, че искам да бъда. — Пое дълбоко въздух и бавно го издиша. — И бих била невероятно нещастна. Не искам да си отивам от теб, от нас.

Точно под сърцето му започна да блещука радост и устните му трепнаха.

— Тогава направи това пътешествие с мен. — Затвори ръката си върху нейната и вплете пръсти. — Ние няма винаги да искаме да вървим в една и съща посока или с една и съща скорост. Но може накрая да се окажем там, където и двамата искаме да бъдем.

Лейна погледна към сплетените им ръце. Толкова различни, помисли тя. Нейната тясна, неговата широка. Нейната почти крехка, неговата силна. Но как си пасваха!

— Никога не съм била влюбена. — Вдигна поглед и се взря в очите му. — Винаги съм можела да го спра. Любовта никога не ми е пречила, защото аз не ѝ позволявах. Ала с теб не можах да я спра. Това толкова ме ядоса, толкова ме обърка, че не можех просто да се отдръпна и да си кажа, че сме стигнали достатъчно далеч. Защото не беше достатъчно далеч. — Пръстите ѝ стиснаха неговите. — Искам да отида много по-далеч.

Той поднесе съединените им пръсти към устните си.

— Някоя жена преди теб не е имала значение. Омъжи се за мен. Хайде да изградим живота си заедно.

— Мисля, че вече сме започнали. — Погали го по бузата. — Само дето ми отне известно време да разбера, че това е точно животът, който искам.

— Бих казал, че това е да.

Усмивката ѝ разцъфтя.

— Бих казала, че си прав.

Д.К. я грабна и я завъртя в кръг. Лейна се разсмя.

— Ела да кажем на семейството! — Той я целуна, силно и дълго, после отново я завъртя. — Нека самият Макгрегър види, че не може да излъже всичките си внуци да се хванат, с когото той им е избрал. Не си била мой тип. Ха! — Пак я целуна.

Вътре Дениъл избърса една сълза.

ИЗ ЛИЧНИТЕ СПОМЕНИ НА ДЕНИЪЛ ДЪНКАН МАКГРЕГЪР

След като човек достигне една определена възраст, сезоните идват и си отиват по-бързо. Пролетта преминава в лято толкова скоро, че още преди да си видял лалетата да разцъфтяват, те вече са прецъфтели. Без семейството, без неговата любов преминаването на времето е един вид самота.

Аз съм човек, който никога не е самотен.

През всеки ден от моя живот благодаря за това. За прекрасната жена, която е прекарала с мен всички тези преминаващи сезони, за децата, които двамата ние отгледахме, за внуците, които тези деца ни подариха. И осъзнах — мисля, по-добре от много други, — че когато човек е получил такива дарове, той е задължен да се грижи за тях.

Едва вчера стоях в църквата, където се ожени най-големият ми син, и гледах как неговият син се венчава със своята невеста. Сезоните преминават, а с тях почти толкова

бързо — и поколенията. Знам какво изпитваше моето момче, когато гледаше как неговото момче прави тази следваща стъпка в своя живот. Гордостта, горчиво-сладката загуба, надеждите за бъдещето.

Е, бих могъл да кажа на Алън, че няма нужда да се безпокои за бъдещето на Д.К. и Лейна. Та нали аз съм ги избрал един за друг! Не че бихме споменали за това пред други, освен пред малцина избрани. Внукът ми може самодоволно да си вярва, че е направил всичко сам. От това ще бъде по-добър мъж, така си мисля.

Хубава двойка бяха, такава красива гледка, когато си разменяха венчалните халки под светлината на свещите. Д.К., струва ми се, доста приличаше на дядо си отпреди шейсет години, а Лейна бе толкова елегантна с карето на Макгрегърови на сватбената си рокля и булото на Макгрегърови върху златистата си коса.

Дечицата, които ще създадат за мен... Е, и за баба си, разбира се. Тя вече вдига шум около това. Тази жена няма никакво търпение.

Сега, след като ги изпратихме на сватбено пътешествие, ще ги оставим да започнат да изграждат съвместния си живот.

Днес отидох до скалите с моята Ана. Под нас бушуваше морето, неспокойно както винаги, а небето над него бе с ясносин летен цвят. Чувствах вятъра в лицето си и ръката на Ана в моята ръка.

Много пъти сме правили заедно тази разходка.

От скалите се виждаше къщата, която сме построили. Някои я наричат замък или крепост. И в нея има по нещо и от двете. Тя е внушителна, направена от добър местен камък, с горди кули и силни линии, а над входната врата е гербът на моя клан. Човек не трябва да забравя корените си.

Но най-вече тя е дом. Мястото, в което ние с Ана водехме своите сражения, правехме любов... И деца. Където ги отглеждахме и ги наблюдавахме как растат. Това е

домът, който все още споделяме, макар че децата имат деца, а някои от тях имат свои деца.

Благодарение на мен, разбира се.

Щастлив съм, когато насоча моите хора по правия път. Дом и семейство. Каквото и да прави човек в живота си, това е основата за всичко друго.

И докъде са стигнали останалите ми внуци, бих искал да знам?

Не че там нямаме никакъв напредък, ала човек не може да живее вечно. Дори един Макгрегър. Вече съм видял пет от децата на моите деца оженени. И дечицата, за които аз... Тоест, Ана се вълнува, вече идват. Имаме четири правнучета, а още две са на път. Каква радост са те за нас! Само да ни посещаваха по-често.

Но децата трябва да имат свой живот, в края на краищата. За това се грижа аз. По мой си начин.

Сега задачата ми е младият Дънкан — вторият син на моята прекрасна Серина и нашия красив Джъстин — да си уреди живота. О, момчето мисли, че вече го е направило, и то точно както му харесва. Пътува си нагоре-надолу по Мисисипи с плаващото си казино, свободен като птичка. Умно момче е Дънкан Блейд, пък е и чаровник. Управлява „Принцесата на команчите“ със здрава ръка, защото зад тази дяволита усмивка се крие добър усет за бизнеса. Тежко на човека, който види само красивото му лице и му излезе насреща. В края на краищата, в жилите на момчето тече кръвта на Макгрегърови.

За него няма да подхожда някоя превзета, срамежлива госпожица. На него му трябва напориста, дръзка жена. Имам подръка точно такава.

Всичко, което съм направил — за да отговоря на онези, които ме наричат сводник — е да ги събера за известно време заедно. Точно както направих с майката и бащата на момчето преди години. Като се сетя за това, ставам сантиментален. И не се ли затваря кръгът, като давам на сина на дъщеря си същата възможност?

Да видим какво ще направи той с нея.

А ако не го направи достатъчно бързо... Е, какво пък, мисля, че на нас с Ана ще ни е приятно да прекараме няколко дни по реката. Аз също съм комарджия.

ВТОРА ЧАСТ ДЪНКАН

ПЪРВА ГЛАВА

Дънкан Блейд залагаше на шанса. Дали бе малък или голям, нямаше значение, стига да го знаеше. И мизата да бе достатъчно висока.

Освен това беше човек, който обичаше да печели.

Хазартът бе в кръвта му — идваше и от шотландците Макгрегър, и от команчите Блейд. Нищо не му подходеше повече от ръководството на „Принцесата на команчите“. Това само по себе си бе хазарт. Откак се помнеше, родителите му бяха работили в хотели. — Атлантик Сити, Вегас, Рино и другаде. Корабът бе мечтата на Дънкан, мечта, която бе замислил, планирал и отгледал. Разбираше, че семейството му се доверява да я реализира.

Нямаше никакво намерение да ги разочарова.

Изправен на доковете на Сент Люис, пъхнал ръце в задните джобове на панталоните си, той гледаше своята истинска любов.

„Принцесата“ бе красавица, мислеше Дънкан, с дълги, изящни форми, широки палуби и луксозни парапети. Бе построена като копие на класическите параходи, които някога бяха пухтели нагоре-надолу по реката, превозвайки пътници, товари... И комарджии. Бе прясно боядисана в ослепително бяло, а трюмът ѝ бе яркочервен. Под очарованието се криеше сила. А едновременно със силата имаше лукс.

Дънкан искаше неговите клиенти да се отпуснат и да бъдат щастливи. Храната щеше да бъде изобилна и първокласна, развлеченията на най-високо ниво. Каютите варираха от уютни до пищни. От всеки от трите салона се разкриваше великолепен изглед към реката.

А казиното... Е, казиното в края на краищата бе сърцето на всичко.

Пътниците плащаха за пътуването — и за шанса да спечелят.

„Принцесата“ щеше да плава от Сент Люис до Ню Орлийнз, като по пътя спираше в Мемфис и Натчез. Тези, които решеха да останат на борда през двете седмици на цялото пътуване от север на юг и обратно, нямаше да скучайт. И независимо дали щяха да слязат на

брега с печалба, Дънкан знаеше, че няма да са си дали парите напразно.

В момента живееше с предчувствието за едно ново пътуване. Около него екипажът пренасяше товари и продукти в нетърпимата юлска жегата. Той трябваше да подготвя документи, да проверява подробности, но му се искаше за момент да спре и да наблюдава работата. На кораба други членове на екипажа миеха палубите, освежаваха боята, лъскаха месинга и чистеха стъклата.

Късно следобед „Принцесата“ щеше да блести, за удоволствие на пътниците, изкачващи се по трапа.

Всичко бе на място. Почти.

Кафявите му очи се присвиха зад кехлибарените стъкла на тъмните очила. Новата му главна изпълнителка още не се бе появила. Закъсняваше вече почти с двадесет и четири часа. Ако не се появеше още четири часа, щяха да се подготвят за отплаване без нея.

Раздразнен, че удоволствието му от момента се бе помрачило, Дънкан извади от джоба си преносимия телефон и отново позвъни на агента на Кет Феръл.

Докато чакаше връзка, се разхождаше по дока с дълги и спокойни крачки. Външният му вид издаваше неговия произход — висок и мургав, с тъмnozлатиста кожа, тъмнокафяви очи, обрамчени от гъсти и тежки ресници, с правата черна коса на неговите прадеди команчите. Лицето му бе тясно, с високи остри скули и дълъг прав нос. Устните бяха плътни и винаги готови да се усмихнат.

Сега обаче той не се усмихваше.

— Сисъроу? Блейд се обаждат. Къде, по дяволите, е моето дарование?

Докато Сисъроу се превземаше по телефона, от слушалката долиташе бруклинската гълчава.

— Няма ли я още? Хей, казвам ти, на това хлапе може да се разчита. Нещо трябва да я е забавило. Ще дойде и ще те тръшне в земята, гарантирам ти.

— Приятел, ти ми беше гарантирал, че тя ще е тук вчера по обед. Първото ѝ изпълнение е тази вечер. Не поддържа ли връзка с клиентите си?

— Разбира се, разбира се, обаче Кет... Е, тя си прави, каквото си знае. Обаче си заслужава всяко пени, което ѝ плащаш. И повече. Ти

успя да я хванеш, докато още се изкачва към върха. Почакай една година, и...

— Пет пари не давам за следващата година, Сисъроу. Аз се занимавам със сегашния момент. А в момента не виждам твоята клиентка.

— Ще дойде, ще дойде. Виж, брат ти много я хареса. Във Вегас им взе акъла.

— Брат ми е много по-търпелив от мен. Докарай ми я тук до един час, иначе ще те съдя за нарушаване на договора. А тогава ставам гаден.

Дънкан прекъсна връзката, преди да изслуша ломотенето отсреща, пхна телефона обратно в джоба си и се запъти към кораба.

Брат му Мак наистина бе одобрил Кет Феръл. А Дънкан безусловно вярваше на преценката на Мак. Иначе нямаше толкова бързо да се поддаде на възторжените препоръки на дядо си и да я наеме без прослушване.

Изглеждаше добре, дяволски добре, помисли той, като си спомни снимката ѝ — красива и сексапилна. А демонстрационният запис, който Сисъроу му бе пратил, доказваше, че и гласът ѝ си го биваше.

Ала това изобщо не го топлеше, ако проклетата жена не се появеше.

Вниманието му бе привлечено от девойчето, което се бе запътило към трапа. Опърпани джинси, разкривена раница, изтъркани маратонки. Ниско над челото ѝ бе нахлупена бейзболна шапка на бели и черни черти, а върху носа ѝ бяха кацнали кръгли слънчеви очила. Дънкан въздъхна. Жалко, помисли той, че децата нямат повече усет за модата.

Избърза да я настигне, преди да се бе качила на борда.

— Съжалявам, миличка, не може да се качиш. Преди три не се допускат пътници, а и ще трябва да дойдеш с родителите си.

Тя се спря и намести с пръст тъмните си очила. Дънкан мярна очите зад тях и трепна от изненада. Те бяха пронизващи и яркозелени, със златисти отблясъци край зениците. Мина му през ума, че след някоя и друга година тези очи щяха да са достатъчни да накарат мъжете да падат в краката ѝ. За негово удивление сега те се плъзнаха нагоре, после надолу и отново нагоре, преди да се впият в неговите с дръзко нахалство, от което той не можеше да не се възхити.

— Ти пък кой си?

Би трябвало да е забранено със закон една жена да има такъв глас, преди да е навършила двадесет и една година, реши Дънкан. В него звучаха всички обещания на една зряла и опитна жена.

— Аз съм Блейд. Корабът е мой — заяви той и кимна към „Принцесата“. — А ти си добре дошла, когато станеш пълнолетна.

Устните ѝ трепнаха със същото безгрижно нахалство, което светеше в очите ѝ.

— Искаш да ми провериш документите ли, Блейд? Паспортът ми е някъде вътре — потупа тя по раницата. — Но понеже малко закъсняваме, защо не си спестим труда? Аз съм твоята певица, сладурче. — Протегна му ръка и очите ѝ се присвиха. — Кет Феръл. И миналия месец навърших двайсет и пет.

Сега би могъл да я познае, предположи той. Ако извикаше на помощ въображението си. Очите ѝ би трябвало да му подсказват. Ала на снимката не се виждаха луничките по носа, а имаше див водопад от тъмночервени коси. Сега от него нямаше и следа и Дънкан се зачуди как ли бе успяла да го напъха целия под грозната шапка, която носеше.

— Закъсня.

— Забавих се. — Усмихна му се лъчезарно. — Не трябваше да оставям Сисъроу да ме уговаря да отида на онзи купон в Бейкърсфийлд. Изтървах си самолета, трябваше да сменям билета. Ужасна досада. Слушай, там в едно такси е целият ми багаж. Искаш ли да се погрижиш за това вместо мен? Аз ще отида да хвърля един поглед на сцената.

— Почакай. — Той я хвана здраво за ръката, преди да бе успяла да се обърне. — Стой тук. — Изпита удовлетворението да види как в тези забележителни очи просветна раздразнение, после отиде при един от членовете на екипажа и му даде указания да пренесе багажа на Кет на палубата. — Ще отидем да погледнем сцената заедно — съобщи ѝ Дънкан, хвана я отново за ръка и я поведе към трапа. — А след това ще проведем един кратък урок как се работи с това ново и удивително изобретение, наречено телефон.

— Никой не ми е казал, че си толкова духовит — подметна тя сухо. Но понеже искаше да получи тази работа, много искаше, преглътна следващата си саркастична забележка. — Виж какво,

извинявай. Когато човек пътува, понякога се натъква на препятствия. Аз се натъкнах на няколко. Пристигнах веднага щом успях.

И да го вземат дяволите Сисъроу, помисли тя, задето не ѝ остави достатъчно време да стигне от Калифорния до Мисури. Изпускането на полета означаваше, че трябва да се примири с прехвърлянето от самолет на самолет и със закъсненията по време на цялото пътуване през страната.

През последните двадесет и четири часа не бе спала, само бе дремвала по няколко минути и не бе яла, освен когато успяваше да грабне нещо и да го излапа набързо. А сега този сякаш слязъл от първа страница на списание мъж ѝ се караше, че малко е закъсняла.

Ала той беше Блейд и беше Макгрегър. Между двете имена имаше достатъчно сила, която можеше да даде тласък на кариерата, за която бе работила през целия си живот.

Щеше да е страхотен купон. Палубите блестяха от чистота, забеляза тя, парпетите романтично напомняха на френския стил, който бе виждала по картинки и филми, стъклата светеха. Очевидно Блейд управляваше един добре уреден и красив кораб.

Той отвори една от двойните врати, боядисани в яркочервено, и я покани с жест да влезе. Кет пристъпи вътре преди него, опря ръце на хълбоците си и огледа помещението.

Както и отвън, и тук се усещаше излъчването на чар и традиция. Кръглите масички бяха разположени достатъчно близко, за да се чувстват посетителите уютно, но с достатъчно разстояние между тях, за да не си удрят лактите. Осветлението в залата бе от висящи свещници, а килимите бяха в същия жизнерадостен червен цвят.

Барът в далечния ъгъл бе извит. Стилно, помисли Кет, а и така се улесняваше движението. Високите столове бяха с месингови облегалки, а зад бара проблясваше огледало.

Тя се приближи към сцената, възхитена от полирания паркет. По пътя с удоволствие забеляза портрета си на плаката, разположен пред страхотното пиано.

Когато стигна до средата на сцената, спря, затвори очи и пое въздух. После изпя първите два такта от „Бурята“.

В дъното на залата Дънкан едва се сдържа да не зяпне. Тази жена имаше глас, който стигаше направо до душата и изпълваше помещението без помощта на никакви микрофони.

— Добра акустика имате тук — отбеляза Кет.

Дънкан също трябваше да си поеме въздух.

— Добри дробове имаш.

Тя се засмя. Знаеше точно какво има. Гласът ѝ бе всичко, което някога бе имала, и с него възнамеряваше да се изкачи до върха.

— Благодаря, сладурче. Това е моята малка заявка за славата. Ще трябва да направя проверка на звука и една кратка репетиция. Покажи ми моята гримьорна, каютата ми, дай ми един сандвич и ще се захвана за работа.

— Имаш представление след... — Той погледна часовника си. — Осем часа.

— Никога не си изпускам реда. — Кет свали очилата си и ги окачи на яката на тениската. — Ще си свърша работата, Блейд.

Той искаше да е сигурен.

— Гримьорната ти е зад сцената, между главния салон и казиното.

— Хитро. Значи тук пият, после излизат и се изръсват на игралните маси. Будади.

Дънкан вдигна вежди:

— Доколкото разбирам, ти нито пиеш, нито играеш комар.

— Не, това ми е правило. Пиенето замъглява мозъка, а комарът — когато играеш срещу банката — означава загуба. Аз не обичам да губя.

— Аз също. — Той я преведе през друга летяща врата и наляво по къс коридор. — Това е твоята гримьорна.

Нейната, помисли тя. Бе изминало само малко повече от една година, откак за пръв път бе имала своя собствена гримьорна. Все още тайно се вълнуваше от това. Вече нямаше да дели пространството със стриптийзъорки или танцьорки от ансамбъла. Нямаше да се бие за място пред огледалото, нито да се рови из джунглата от костюми, за да намери своя.

Нейна, помисли отново и огледа малката подредена стая.

Осветено огледало, дълга тоалетка, тапициран стол, гардероб. И, Господ да благослови Америка, уютно диванче.

— Малко е тесничка — сви Кет рамене, защото ѝ се искаше да затанцува. — Ала ще се оправя. Ще ми трябва малко помощ да си пренеса гардероба.

— Ще я получиш. Но първо да те ориентирам как стоят нещата.

Тя тръгна неохотно. Искаше ѝ се да седне на това диванче, да заключи вратата и да се усмихне. Вместо това тръгна навън след него през казиното с масите със зелено сукно, шарени рулетки и блестящи автомати.

Това, както си представяше, бе неговата сцена. Колкото и ежедневно да бе облечен — а сигурно според него добре скроените панталони и бялата копринена риза бяха ежедневно облекло — това бе съвършеният образ на традиционния корабен комарджия.

И не си представяше, че той често си тръгва с олекнал джоб.

— Две представления на вечер — съобщи ѝ Дънкан, докато излизаха на осветената от яркото слънце палуба. — Дните ти са до голяма степен свободни, въпреки че насърчаваме персонала да общува с пътниците. Ще се храниш в трюма с екипажа. Закуската е от шест до осем, обедът от единадесет до един, вечерята от пет до седем. Обещавам, че няма да останеш гладна.

— Радвам се да го чуя. Аз имам голям апетит.

Той я погледна. Бе тънка като тръстика, макар снимките да разкриваха някои много съблазнителни извивки. Дънкан познаваше и уважаваше тънкостите на женското бельо и какво можеше то да направи за разкрасяването на фигурата.

— Можеш да ползваш и здравния център, също в трюма. Сама си плащаш напитките, а тъй като не пиеш — като правило — не би трябвало да ти казвам, че ако се напиеш на кораба, първия път получаваш предупреждение, а втория път напускаш. — Тръгна по стълбите надолу и зави по друг коридор. — Пътническите каюти. Можем да поемем сто и двацет пълни резервации и още петдесет, когато сме спрели в пристанище. — Спря до една каюта и отвори вратата. — Първа класа — обясни и я пусна да влезе.

— Добре, добре. — Каютата бе по-просторна, отколкото си бе представяла, с широко легло и плюшен диван. Мебелировката изглеждаше старинна, и според нея бе истинска. Цветята бяха свежи, а зад остъклените врати над реката се надвесваше малко извито балконче. — Сигурно струва цяло състояние.

— Получаваш това, за което си плащаш. Хората идват тук да се отпуснат, да се забавляват, и ние им даваме това, което струват парите им.

— Сигурна съм. — Един ден, помисли Кет, един прекрасен ден щеше да живее в такава стая. И тогава щеше да се изтегне на леглото, гола като бебе, и да се смее, докато я заболят ребрата.

И щеше да забрави долнопробните мотели, претъпканите стаи и хотелите с проститутки, в които бе живяла преди.

— Е, сладурче, не вярвам служителите да получават такива готини кафези, така че къде е моят?

— Едно ниво по-надолу. — Той отстъпи назад, ала докато Кет минаваше през вратата, раменете им се блъснаха.

Дори миришеше скъпо, помисли Кет с леко раздразнение. Самата тя сигурно миришеше както се чувстваше. Като парцал. И ако още малко не получише онзи сандвич, щеше да се разциври.

И по-рано си била гладна, помисли отново и тръгна след Блейд надолу по стълбите. Просто мисли за нещо друго. За каквото и да е друго.

Като например какъв хубав задник има Блейд. Определено първокласен. Изсмя се и той се обърна към нея.

— Какво?

— Нищо. Влада се зад теб и се наслаждавам на гледката.

Лявата му вежда се повдигна — умение, от което винаги се бе възхищавала. После, като светкавица, блесна усмивка. Уха, помисли Кет, тайно оръжие. Много ефикасно.

— Следващия път ще си разменим местата — обеща Дънкан весело и отвори вратата.

Бе по-малко от половината на каютата, която току-що ѝ бе показал, и малкият прозорец даваше светлина, но почти нищо друго. Ала въпреки това ѝ бе приятно да види пространството, тясното единично легло, безупречно чистия под. Куфарът ѝ бе там и запълваше почти цялата каюта.

— Когато го разопаковаш, ще го приберем на багаж и няма да изглежда толкова претъпкано.

— Добре е. — Повече от добре, помисли тя. Миришеше на чисто. Нямаше в съседната стая да се дерат пияници, нямаше нужда да подпира със стол бравата, за да спи със затворени очи.

Надзърна в миниатюрната баня и реши, че няма да има проблеми с малкия като играчка умивалник, с тясната душ кабинка. Всичко там, колкото и да бе малко, светеше от чистота.

През следващите шест седмици всичко това щеше да е нейно.

— Ще се оправя. А какво става със сандвича?

— Ще кажа да свалят нещо. — Вече с цял час изоставаше от графика. — Почини си един час, настани се. Ще уредя звуковите ти проби. Главният салон ще бъде затворен до четири. Това е всичкото време, което мога да ти дам за репетиции, така че не закъснявай.

— Ще бъда там, сладурче. — Кет отиде до отворената врата и се облегна на нея, подканяйки го без думи да си тръгва. — Ще ми трябва и бутилирана вода — не газирана, не ароматизирана, просто чиста минерална вода.

Той отново вдигна тази вежда:

— Нещо друго?

— Ами... — Прокара пръст по ризата му и устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка. — Времето ще покаже. Благодаря за екскурзията.

Ако тя искаше да играе, помисли Дънкан, него го биваше с игрите. Повдигна с пръст брадичката ѝ и се приближи дотолкова, че да види как очите ѝ стават остри.

— Мила моя, още нищо не си видяла — усмихна се и си отиде.

ВТОРА ГЛАВА

Най-много обичаше нощта. И нейното приближаване. Юли означаваше дълги задушни дни с парещо слънце, отразяващо се от широките тъмни води на Мисисипи. И горещи нощи с галещ бриз.

Означаваше действие.

Пътниците бяха качени на кораба и тържеството по случай отплаването бе дало тон на вълшебния период на забавления, на удоволствия, на възкресяване на онези приключенски времена, когато по реката са плавали параходи с колела.

Бе посрещнал пътниците, преценявайки ги по лицата — от щастливи младоженци до авантюристи с остри погледи, мечтаещи за голямата печалба. С падането на здрача Дънкан почувства тихото вълнение на започването.

Голяма част от живота му бе преминала по хотели — стабилни сгради в градове и курорти. Това му харесваше и той изучи семейния бизнес, откри, че му се удава. Ала откри също, че предпочита свободата на движението, промяната и неочакваното.

Майка му често със смях казваше, че се е появил на бял свят един век по-късно от времето си. Бе роден да обикаля реката.

Обикаляше я сега, когато „Принцесата на команчите“ се носеше на юг, плъзгаше се лениво по водата и оставяше зад гърба си ограниченията на сушата. Би могъл и сам да управлява големия кораб — още нещо, което бе научил. Не би оставил управлението в чужди ръце, без да знае как да го вземе обратно, ако се наложи.

Но Дънкан лично бе избрал и капитана, и екипажа. Сега можеше да се наслаждава на момента, доволен, че това, което бе негово, вървеше добре.

Премина през казиното и бързо кимна на управителката. Глория Бийн имаше остър поглед, жив ум и сънен южняшки акцент, който скриваше безпощадната ѝ работоспособност.

И прекрасно изпълваше елегантния си смокинг.

Дънкан я бе отмъкнал от Савана, бе увеличил драстично заплатата ѝ и бе мислил да опита по-лични отношения... До момента,

в който и двамата бяха открили, че са започнали да се възприемат по-скоро като роднини, отколкото като любовници.

— Хубава тълпа се е събрала тази вечер — отбеляза Глория. — Автоматите са пълни.

— Пътниците, които са си купили пълен куверт, предпочитат да изиграт полагащите им се жетони на автоматите... Като начало. Имаме две двойки младоженци на сватбено пътешествие. Ще ги забележиш. Ако се появят тук, имай грижата да получат по една бутилка шампанско за сметка на заведението.

— Ще бъде направено.

— Аз ще видя как е новото дарование в съседната стая, ала през следващите няколко часа ще се навъртам наоколо.

Пообиколи залата, като се наслаждаваше на музиката на игралните автомати, шумоленето на картите, потрепването на заровете. Довърши първия си вечерен кръг, после се насочи към главния салон.

Спря, погледна часовника си и се намръщи към вратата на гримьорната на Кет. Не я бе мяркал, откак я остави преди няколко часа. А споменът за пристигането ѝ не го вдъхновяваше да ѝ вярва, че ще е готова навреме.

Отсечено почука на вратата ѝ.

— Пет минути, госпожице Феръл.

— Разбрах. По дяволите! Помогни ми, а?

Дънкан бутна вратата... И откри как би се чувствал човек, на когото право в корема са изпразнили два пълнителя ловни сачми.

Тя стоеше в средата на стаята, облечена в нещо, което някоя великодушна душа би могла да нарече рокля. Каквото и да бе, то бе в същия яркозелен цвят като очите ѝ и оставяше раменете ѝ голи, обградени от нещо като рамка от буйни пепеляво червеникави коси.

Размъкнатите опърпани джинси не го бяха предупредили, че Кет има кадифени бедра, които трябва да свършваха някъде близо до ушите. Но късата тясна пола и километричните токове щедро ги разкриваха.

— Е — измърмори той, — добре си се пременила.

Тя спря да дърпа ципа и се обърна, за да му предостави съблазнителната гледка на голия си гръб.

— Ти си купил пакетчето, сладурче, сега ми помогни да завържа панделката. Проклетото нещо заяде.

— Да видим какво можем да направим. — Дънкан пристъпи към нея и забеляза, че сега, когато очарователните ѝ очи бяха изкусно гримирани, а устните начервени, Кет вече не приличаше на момиченце.

И ухаеше екзотично, зашеметяващо сексапилно. Какво трябваше да направи един мъж, запита се той, освен да се наслади на момента?

— Понякога трябва да слезеш надолу... — Пръстите му се плъзнаха по кожата, докато спускаха ципа. — Преди да се изкачиш нагоре.

Тя не потрепери и бе повече изненадана, отколкото ядосана, че в един неуловим момент ѝ се искаше да потрепери. Като си напомни, че знаеше точно как да се справя с този тип мъже, се обърна и го възнагради с една знойна усмивка:

— О, била съм долу и знам, че горе ми харесва повече.

— Може би никога не си била долу точно където трябва. — Не можа да се въздържи и прокара пръст по гръбнака ѝ. — Хубав гръб, Феръл.

— Благодаря. — О, да, искаше ѝ се да потрепери. — Хубаво лице, Блейд. А сега искаш ли да ме пхнеш в роклята ми, преди да съм си изпуснала номера? Когато закъснея, шефът ми става зъл.

— Ще трябва да му кажа две добри думи за теб.

Изненадваше го колко му се иска да смъкне тази рокля и да открие какви други чудеса са били скрити под развлечените дрехи на улично хлапе, с които пътуваше.

Бе достатъчно близо, достатъчно съсредоточен, за да види в очите ѝ, че Кет го бе почувствала. И, освен ако самолюбие не замъгляваше погледа му, видя и едно любопитно пламъче.

Гледаше го спокойно, въпреки че докосването на връхчетата на пръстите му по гърба ѝ я караше да иска да се обърне и да провери колко всъщност бяха опитни.

— Би било грешка — каза тя безизразно.

— Даа. — С известно съжаление Дънкан вдигна ципа. — Би било. — Отстъпи назад и дълго, подробно я огледа. — Като гледам оттук, ми изглежда, че може да си струва. — Ала се обърна и отвори вратата. — Късмет.

— Аз винаги имам късмет. — Понечи да мине край него, но се поддаде на импулса и спря в рамката на вратата. Телата им се озоваха

близо. Бавно прокара пръст по устните му, после се усмихна: — Много лошо.

Тръгна, броейки ударите на сърцето си. Спря на завоя преди сцената. Изчака. Вместо да потисне този трепет, предизвикан от срещата с Дънкан, Кет го използва, съсредоточи се върху него.

Когато сцената притъмня, излезе на нея и застана върху знака, който си бе оставила. Броеше, все още броеше. Затвори очи и запя.

Започна тихо и замечтано, само тя. Гласът ѝ галеше думите, сърцето ѝ се късаше от тях. След това се включи и музиката. Проекторът премигна и освети лицето ѝ, задържа се върху него, после, когато гласът се издигна, снопът светлина се разшири и я освети цялата.

Прелъстяване, мислеше Дънкан, докато я гледаше. Гласът ѝ може да бе горестен, болезнено тъжен, ала бе самото прелъстяване.

И публиката бе завладяна от него.

Представяше си, че жените ще плачат, а мъжете ще искат.

Господи, Кет можеше да накара един мъж да иска.

Потърка с пръст устните си, където го бе докоснала. Допирът бе отекнал направо в слабините му. Опасна жена, реши той. И нахакана. Лошият му късмет бе, че имаше слабост към нахакани, опасни жени.

Слуша, докато отмряха последните ноти, докато публиката избухна в аплодисменти. После се обърна и се върна в казиното, където знаеше, че шансът бе на негова страна.

Кет не се появи чак до обед. След второто представление смъкна костюма и изчисти грима си. Притокът на адреналин по време на изпълнение я изтощаваше, затова отиде право в каютата си, просна се по очи на леглото и заспа като умряла.

Събуди се от проблясващата през прозореца слънчева светлина, от ритмичното поклащане на кораба. И от отчаяните вопли на празния си стомах.

Към дванайсет и половина бе взела душ и съвсем разбудена слезе в кухнята. Вече се бе сприятелила с един от готвачите. Във всеки хотел, нощен клуб или ресторант, в който работеше, тя се стареше да се сближи с отговорника по прехраната.

Така човек яде по-добре.

Чарли от Ню Орлийнз бе смешно мършав французин с огромни мустаци, живи черни очи и три бивши съпруги. Кет чу всичко за тях, докато лапаше вдъхновено суфле от скариди, с което той препълни чинията ѝ.

Преглътна го с минерална вода. Кофеинът я правеше неспокойна. Бъбреше и ядеше в суматоката на кухнята, почти, без да забелязва сервитьорите, които влиаха и излитаха.

Предполагаше, че в момента сервират обета на горната палуба, в столовата и в салона за персонала. Тя предпочиташе кухнята.

Взе си една топла питка.

— Е, Чарли, разкажи ми за шефа.

— Дънкан ли? — Чарли хвърли поглед към един от помощник-готвачите, за да се убеди, че гъбите ще бъдат нарязани както трябва. — Добър човек. Умен. Казва ми: „Чарли, искам храна, от която се правят мечти“. — Засмя се, развеселен от този спомен. — Искан храна като поезия, така че аз правя това. Плаща за нея, защото иска най-доброто. Не се задоволява с по-малко, шери. Не и Дънкан Блейд.

— Сигурна съм. — Кет отхапа от питката.

— Разбира от жени. — Завъртя очи Чарли. — Внимателен. Хлъзгав. Не могат да го хванат, не. Не както мен. Аз, ако погледна някоя жена по-задълго, и ми окачва халката на носа.

Кет се засмя.

— Ама не и Дънкан!

— Ами! Той ще ги погъделичка и ще изчезне, докато още въздишат.

— Не всеки има гъдел.

— О, всеки, всеки си има място, момиченце. Винаги има слабо място. Аз си ги имам много.

Но тя нямаше, каза си Кет и излезе от кухнята. Когато една жена има достатъчно ум в главата, може да покрие тези слаби места, докато станат твърди като камък. За да бъде после тя тази, която ще се изплъзне.

Когато разчиташ само на себе си, трябва да имаш бързи крака.

Облегна се на перилата и се загледа в течението на реката. Хубаво е да се измъкнеш от тълпата, помисли Кет, да си далеч от града и шума. Да дишаш натежалия от ухания въздух и да чувстваш сънената горещина на лятото.

Би преживяла още няколко такива курса, с предимствата на спокойното пътуване и ленивите следобеди. А и Чарли бе прав. Дънкан Блейд не бе стиснат. Заплатата ѝ за следващите шест седмици би умножила спестяванията ѝ — още малко защита, още малко отдалечаване от онези дни, когато драпаше за няколко долара повече, за да може да си плати наема за някаква мърлява стаичка.

Никога вече нямаше да бъде бедна, обеща си тя. Нито отчаяна. Нито изплашена. Кетрин Мери Феръл бе тръгнала нагоре.

От горната палуба Дънкан я наблюдаваше. Бе опряла ръце върху перилата, кръстосала крака. Изглеждаше сънena и доволна като котка на слънце.

Защо тогава само като я гледаше и усещаше напрежение?

Тя не приличаше на знойната прелъстителка от снощи — не и с тази смешна шапка, през която се подаваше вързаната ѝ на конска опашка дълга коса. Широката ѝ тениска висеше като чувал върху хълбоците ѝ, доколкото се виждаха, а краката ѝ бяха боси.

Разбира се, тези опърпани отрязани джинси показваха достатъчна част от бедрата.

Ала въпросът не бе в това как изглежда, реши той. Въпросът бе в стойката... Позата ѝ издаваше абсолютната самоувереност на жена, която пет пари не дава кой я гледа и как. А според него такова поведение бе равнозначно на стил.

— Хей! Кет Феръл!

Тя се обърна и въпреки козирката на шапката и слънчевите очила, вдигна ръка да заслони очи от пронизващите слънчеви лъчи. Видя го над себе си. Тъмната му буйна коса се развяваше от вятъра, панталоните в цвят как и леката синя риза очертаваха стройно и пъргаво тяло.

Никога ли този мъж не изглеждаше не съвсем съвършен?

— Хей, Дънкан Блейд!

— Качи се горе.

— Защо?

— Искam да говоря с теб.

Кет се усмихна, опря лакти на парапета и се облегна назад.

— Слез долу.

Това, предположи той, бе един от случаите, когато отстъплението в една малка битка би могло да доведе до загуба на цялата война.

— Горе — отсече Дънкан. — В моя кабинет.

Преди да се отдръпне от перилата, имаше достатъчно време да я види как свива рамене.

Почака, знаейки, че тя ще се забави. Знаеше, че трябва да почака. Зад него пътниците се припичаха на палубата или се събираха в прохладния салон за следобедната лекция върху историята на реката.

Други — много други — бяха струпани в казиното и слушаха музиката на игралните автомати.

Когато Кет се изкачи важно по стълбите, той просто ѝ посочи следващия етаж.

— Проблем ли има, шефе?

— Не. Как мина сутринта?

— Не знам. Проспах я. — Когато стигна до върха, се огледа. — Добре че обичам височината.

— Влез. — Дънкан отвори една врата и я пропусна да мине първа.

Очевидно не обичаше да е затворен, помисли тя. Кабинетът му не бе особено голям, ала бе опасан с прозорци, които вкарваха небето вътре. Кет прекоси стаята, премина край прекрасното старо махагоново бюро, край малкия кът за отдих със столове с извити облегалки и блестящи масички и обгърна с поглед изгледа.

— Убиец — прошепна тя.

— Помага ми да не се съсия от писане на документи. Искаш ли нещо студено?

— Вода.

Той поклати глава, отвори малкия хладилник и избра една бутилка.

— Само това ли пиеш?

— Почти. — Обърна се, когато чу бълбукането на водата в чашата. — И така, какъв е проблемът?

— Тази сутрин отново прегледах твоите рекламни материали. — Приблужи се до нея и ѝ подаде чашата.

— Е?

— Е, професионални са, добре написани и не казват много. — Седна, протегна крака и извади от джоба си тънка пура. — Разкажи ми

повече.

— Защо?

— Защо не?

Кет седна и в отговор също протегна крака.

— Ти ме нае, аз ти дадох документите си. Какво повече?

Дънкан щракна запалката и я погледна през облак дим.

— Те не казват откъде идваш.

— От Чикаго, от южната част. От комплексите.

Той вдигна една вежда:

— Неприятен квартал.

— Откъде знаеш? — попита тя с бавна, остра усмивка. — Макгрегърови не минават със своите лимузини през неприятни квартали.

Аха, слабо място, помисли Дънкан и небрежно издуха дима.

— Самият Макгрегър е работил във въглищни мини и е прекарал голяма част от младостта си в точно толкова неприятни квартали. Баща ми е Блейд, наполовина команч, и се е издигнал от места, пред които твоите комплекси ще изглеждат рай. Моите предшественици са хора, които не забравят корените си.

— Това си ти, Дънкан. Аз моите съм ги изтръгнала. — Кет го погледна иззад тъмните си очила и отпи от водата. — Какво търсиш тук?

— Повече — отвърна той просто. — Къде е семейството ти?

— Баща ми е умрял. Уби го един пиян шофьор. Майка ми е в Чикаго. Работи като сервитьорка. И какво общо има това с моята работа?

Вместо отговор Дънкан се наведе напред, бърз като змия, и дръпна очилата й.

— Хей!

— Обичам да гледам с кого говоря. — Остави ги настрани и отново се облегна назад, доволен, че бе запалил гневни искри в очите й. — Имам с теб договор за шест седмици, с възможност за още шест. Преди да реша дали да използвам тази възможност, или не, искам да знам с кого си имам работа.

Още шест седмици, помисли тя. Цели три месеца сигурна работа, сигурни доходи, плюс квартира и храна. Щеше да може почти да удвои спестяванията си, във всеки случай със сигурност да удвои

чека, който всеки месец изпращаше на майка си. А това можеше да доведе и до друг договор с друг член на фамилията Макгрегър-Блейд.

На лицето ѝ обаче не се изписа нищичко от вълнението, което предизвикваше тази мисъл, от надеждата, която гореше като факел в сърцето ѝ. Кет бавно се усмихна:

— Е, сладурче, в такъв случай животът ми е отворена книга. Какво искаш да знаеш?

ТРЕТА ГЛАВА

Бе дръпнал нужната струна, помисли Дънкан. За някои хора парите бяха най-сладката тема за разговор. С друга жена би обикалял около целта си, би я водил постепенно към точката, която иска, и би направил всичко това с чар, финес и с голяма доза предпазливост.

Не мислеше, че нещо от тези неща би подействало при Кет.

— Има ли мъж?

Веждите ѝ се вдигнаха в лека изненада.

— Направо на въпроса, а?

— Просто съобразявам крачката си с човека, до когото вървя, скъпа. Има ли?

— Няма никакъв мъж, освен ако аз не поискам да има. — Отпи отново, без да бърза и той разбра, че тя говореше самата истина.

— Никакъв мъж... В момента — продължи Дънкан. — И не пиеш, като правило. Не играеш комар. Нямах ли пороци, Кет?

Очите ѝ над ръба на чашата затанцуваха.

— Казала ли съм такова нещо? Ти пиеш, играеш комар и си представям, че имаш жена, когато поискаш да имаш. Значи ли това, че си прояден от пороци?

— Добър въпрос. — Той разсеяно взе една монета от масата и започна да я подхвърля. — Снощи ме впечатли.

— В гримьорната ли?

Усмихна ѝ се с откровено възхищение:

— О, да. И на сцената. Имаш дяволски талант.

— Знам.

— Фактът, че знаеш, е в твоя полза. Докъде искаш да стигнеш с него?

— Докъдето мога и още малко.

— Защо не правиш записи?

Тя облиза с език капка вода от горната си устна.

— Продуцентите на звукозаписните компании се избиват пред вратата ми. Аз просто не им обръщам внимание.

— Трябва ти нов агент.

Кет се изсмя:

— Кажи ми нещо, което не знам.

— Аз мога да ти помогна.

Тя бавно остави чашата. Прекрасните ѝ зелени очи бяха станали студени.

— И какво точно искаш като процент?

Пръстите му, които небрежно си играеха с монетата, замръзнаха.

— Аз не правя сделки със секса. И не го залагам на комар.

За момент Кет не каза нищо, малко изненадана как този любезен глас можеше толкова изведнъж да започне да реже като бръснач. После въздъхна, понеже когато бъркаше, си го признаваше. Дори ако от това болеше.

— Извинявай, грешката е моя. Да кажем просто, че не съм срещала кой знае колко хора, които са ми предлагали да ми помогнат без никакви много опасни условия.

— Сексът е за удоволствие. Бизнесът е... За друг вид удоволствие. Аз не свързвам едното с другото. Ясно ли е?

— Кристално ясно.

Удовлетворен, Дънкан отново започна да премията монетата в пръстите си.

— Имам известни контакти в шоубизнеса. През следващите няколко седмици запиши една касета, аз ще я предам, където трябва.

— Просто така? Защо?

— Защото ми харесва гласът ти. И опаковката му.

Тя се поколеба. Търсеше условия, подводни камъни, скрити капани, но не откри.

— Благодаря ти. Много. — Протегна ръка, за да подпечата договора, после се разсмя от удоволствие, като видя как монетата в неговата ръка изчезна. — Хитро. Знаеш ли още такива номера?

— Толкова много, че не можеш да ги преброиш. — Развеселен от реакцията ѝ, той измъкна отново монетата и я завъртя с два пръста. Захапа пурата между зъбите си, сви ръцете си в юмруци, после ги отвори и монетата я нямаше.

Кет се наведе напред с дрезгав смях.

— Направи го пак. Ще разбере как става.

— Искаш ли да се обзаложим?

Погледът ѝ за миг се насочи към неговия.

— Имам много остри очи.

— Умопомрачителни очи. От тях ми потекоха лигите, още когато те мислех за момиченце. После тази коса. — Гласът му се смекчи и Дънкан прокара ръка по конската ѝ опашка. Без да откъсва очи от нейните, ѝ свали шапката и я пусна в скута ѝ. — Страхотна. Къде е монетата, миличка?

— Какво?

Напредък, помисли той и се усмихна. Облегна се назад и вдигна ръце с разтворени длани.

— В ръкава ми няма нищо.

Когато разбра, че за един много опасен момент мозъкът ѝ бе изключил, тя въздъхна:

— Добър си.

— Съвсем вярно. — Вдигна шапката ѝ. — Протегни си ръката. — Обърна шапката и изсипа от нея монетата. В мига преди да падне на коленете ѝ, Дънкан я грабна от въздуха. И монетата изчезна.

Кет не можа да се сдържи. — Отново се разсмя.

— Наистина те бива. Е, беше много забавно, ала искам да опитам един-два нови номера, които се надявам да включа.

Изправи се, но откри, че китките ѝ бяла уловени в тези бързи и сръчни ръце. Нещо запулсира силно в нея, ала тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Чувстваш ли? — прошепна той.

— Какво?

— Връзката.

— Може би. Пусни ме.

Дънкан я задържа достатъчно дълго, за да я разтревожи и раздразни, после пръстите му се разтвориха, ръцете му се отпуснаха.

— Никакви условия, Кет.

— Никакви условия — съгласи се тя. — И обичам ръцете ми да са свободни. — С тези думи го хвана за врата и привлече устните му към своите.

Очакваше шока. Обичаше хубавия, силен шок — иначе какъв бе смисълът от една целувка? Вече бе разбрала, че ще бъде гореща, а Кет обичаше да усети един хубав горещ полъх.

Ала нещо, което те поваля на земята, е повече от шок. И е повече от горещина, когато пее и пращи в кръвта ти.

Искаше ѝ се да припълзи право в това нещо, докато костите ѝ омекнат, докато възелът на неочаквано желание в нея се разхлаби. Но инстинктът ѝ за самосъхранение бе силен и тя се отдръпна.

— Е... — успя да произнесе, потресена, че не може да проясни съзнанието си.

— Е... — отекна Дънкан и я прегърна през кръста, преди да е успяла да избяга. — Сега е мой ред.

Наведе глава и задържа устните си на сантиметър от нейните, докато чу как Кет бързо пое въздух, видя как златистите искрици край зениците ѝ заблестяха.

После потърка устните си върху нейните, бавно и спокойно.

Преди го бе изненадала и той се страхуваше, че това може да ѝ стане навик. Ако не стоеше нащрек, ако не владееше нещата, още преди да бе изтекла първата седмица, тя щеше да го води за носа.

Нямаше намерение да позволи това да се случи.

Знаеше как да достави удоволствие на една жена. Как да дава и как да взема. Ръцете му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ, отстрани на гърдите, после се сключиха зад гърба ѝ, за да я привлекат по-близо. Бавно, сантиметър по сантиметър, докато телата им се срещнаха, докоснаха, притиснаха.

— О, по дяволите... — Ругатнята ѝ прозвуча почти като стон. Приела неизбежното, Кет обви ръце около врата му.

Ала устните му все още само играеха с нейните, измъчваха ги с леки захапвания, подлудяваха ги с бавни движения на езика.

И най-после, най-после тя затрепери срещу него.

Тогава устните му взеха нейните, горещи и твърди, като отнемаха дъха ѝ, замъгляваха здравия ѝ разум, който все още се бореше да изплува на повърхността. С тих стон на удоволствие Кет се разтвори към него.

Тя изпълваше сетивата му. Вкус, аромат, усещане. Когато пръстите му се вплетоха в косите ѝ, главата ѝ се изви назад, подканяйки го да отведе и двамата още по-дълбоко. Ала нямаше отстъпление. Устните, телата, страстта им се сляха. Кет се напрегна срещу него, притисна се и започна да се движи.

Дънкан почувства как започва да губи контрол, чу как животното в него заръмжа и се опита да се отскубне от веригата си. Впи нокти в

него, за да го върне назад, и се насили да смекчи целувката, да я погали нежно по гърба, преди да хване в длани лицето ѝ.

Изчака още една сладостна тръпка, после се отдръпна.

Сърцето му биеше бясно. Дузина чукове се блъскаха върху наковалнята вътре в него. Страстта го разкъсваше с острите си нокти. Но ръцете му останаха нежни върху лицето ѝ, когато страхотните ѝ очи тежко се отвориха.

Кет облиза устни, сякаш, за да поеме още малко от вкуса му. Дишаше накъсано.

— Предполагам, че бихме могли да наречем това връзка — каза тя.

Това го накара да се усмихне.

— За мен е вярно. Ела в кабинета ми след представлението довечера. Ще се... Свържем.

Кет въздъхна, защото нямаше нищо, което да иска повече, или да може да рискува по-малко.

— Сладурче, ти си самоубийство, а аз съм заложила прекалено много, за да се хвърля от скалата точно сега.

Пръстите му се стегнаха точно толкова, че да я задържат.

— Това няма нищо общо с бизнеса, Кет.

— Тази част я разбрах. — Тя вдигна ръце към китките му. — И може би дори можем да го изработим. Нямам това предвид. — Стисна бързо китките му, отстъпи назад и посегна към шапката и очилата си. — Ти си разбивач на сърца, Дънкан, а аз не мога да си позволя пукнатини в моето сърце.

— Аз не разбивам сърца. Дори не ги одрасквам.

Кет се засмя и си сложи очилата.

— Обзалагам се, че си вярваш. — Докосна устните си с пръст и дръзко го размахна към него във въздушна целувка, после излетя, преди и тя да го бе повярвала.

Дънкан понечи да тръгне след нея, ала се спря. Би било твърде много като за начало. От това, че почти можеше да си представи как го прави, дланите му се изпотиха.

Трябваше да прецени шансовете. Закрачи, пхна ръце в джобовете и напипа монетата. Да желае една жена бе лесно. Бе естествено. Бе приятно.

Да я прелъсти бе всичко това и нещо повече.

Не се съмняваше, че може да я прелъсти. Между двамата прескачаха прекалено много искри, за да може който и да е от тях да отмине, без да ги забележи.

И Кет не бе права, помисли той намръщено. Не бе разбивач на сърца. Никога не би наранил жена. Неизменно се отдръпваше, преди чувствата да са станали толкова объркани и заплетени, че да наранят която и да било от страните.

Нямаше причина това да се промени на този етап от играта. Тя бе по-голямо предизвикателство от повечето, определено по-интригуваща от която и да било друга. А това първично, откровено сексуално привличане бе като тънък женски пръст, който го вика в тъмнината.

Бе повече от готов да се отзове — стига нещата да бяха според неговите условия.

Всичко, което трябваше да направи, помисли Дънкан, бе да я убеди, че неговите условия са приемливи.

Замислено извади монетата от джоба си, подхвърли я високо и ловко я хвана.

— Ези, печеля — измърмори той и завъртя монетата между пръстите си. Усмихна се — и двете страни бяха ези.

Все още се усмихваше, когато телефонът иззвъня. Дънкан приседна на бюрото и вдигна слушалката:

— Блейд.

— Кажй ало, когато се обаждаш по телефона! Къде ти е възпитанието?

Усмивката му стана по-широка.

— Ало, дядо.

— Така е по-добре. Как е корабът?

— Това е принцеса! Насочили сме се към Мемфис и е горещо като в ада.

— Ха! Тук откъм океана духа приятен бриз, а аз се наслаждавам на една прекрасна кубинска пура.

— Коего значи, че баба я няма.

— Жената отиде на чай. Тя все ми натяква, че й липсваш.

Ана Макгрегър нито един ден през живота си не бе натяквала, но Дънкан пусна това покрай ушите си.

— Ще мина за два дни през есента.

— Мислех си, че може да ѝ се иска малко да се повози на твоя кораб.

— Това би било прекрасно. Съобщи ми да опъна червената пътека.

— Брат ти ми говори за онази нова певица, която имаш там. Запали баба ти да я чуе.

— Кет Феръл... — Дънкан стисна устни и почувства вкуса ѝ. — Струва си цената на билета.

— Нали ти казах? Аз самият съм я слушал.

— Благодарен съм ти. Снощи тя беше хитът. Днес сутринта чух как някои от пътниците говореха за нея.

— Добре, добре. А е и хубавка.

— Бива си я — измърмори Дънкан.

— Ирландците са здраво племе. Кетрин Мери Феръл — чиста ирландка.

Дънкан присви очи и се размърда неспокойно, защото го прониза една мисъл, неприятна като кабарче на стола.

— Кетрин Мери? В документите ѝ тук пише само Кет Феръл. Откъде знаеш пълното ѝ име?

— А, брат ти — смотолеви Дениъл, проклинайки се наум. — Мак го спомена и ми направи впечатление, че е много хубаво име. Кетрин Мери.

Дънкан забарабани с пръсти по коляното си.

— Така значи. Сигурно ще го запази, след като се омъжи за пианиста.

— Какво?! Какъв пианист?

— Този, за когото е сгодена. — Отвърна безгрижно Дънкан и помисли: „Хванах те, стара лисицо“. — Дебни Пентуисъл.

— Пентуисъл? Пентуисъл! Що за име е това? Може ли една умна млада жена да се върже с такова име? Откъде, по дяволите, се взе пък той? Миналата седмица тя не беше сгодена.

— Не беше ли? А ти откъде знаеш?

— Защото аз... — Дениъл усети капана и даде заден ход. — Това ми е работата, да знам подробностите. Аз имам процент в този твой кораб, нали? Значи ме интересува кой работи на него и на какво прилича, нали така? Момичето иска да се омъжи за някакъв си

пианист, това си е нейна работа, ала моята работа е да знам какво става.

— Е, сега знаеш. Така че, ако имаш някакви недомислени идеи да ме сватосаш с Кетрин Мери Феръл, можеш да ги изоставиш.

— Недомислени? Недомислени! Така ли се говори с дядо? Би трябвало да те натупам с каиша.

— И преди си го казвал. — Дънкан с усмивка взе пурата си и отново я запали. — Кога ще го направиш?

— Следващия път, когато си на една ръка разстояние, момко. Да видим дали няма да го направя. Момче като теб да си седи на кораба и да оставяш някакъв си Пентуисъл да ти измъкне такава жена изпод носа! Ами че това е грях. Момичето има характер. Има воля и ти не можеш да не я видиш. Тя заслужава най-доброто.

— Аз ли съм най-доброто?

— Ха! Негодник, това си ти. Ще разбиеш сърцето на горката си баба, като си губиш времето по тази река, когато би трябвало да се установиш и да се погрижиш за бъдещето.

— И да й направя бебета, за да си ги дундурка на коленете. Тази песен я знам, Макгрегър. — Дениъл кипна и Дънкан се разсмя: — Обичам те, дядо.

— Така и трябва. — Дениъл реши да смени тактиката. — Дънкан, момчето ми, аз само се грижа за теб. Преди да умра, искам да видя най-любимия си внук щастлив.

Дънкан бе съвсем наясно, че всеки от внуците на Дениъл му бе най-любимият.

— Ти никога няма да умреш. А ако умреш, ще се връщаш и ще преследваш като дух правнуците си, докато всички се изпоженят и ти народят праправнуци. Сега иди да хванеш Йън или някой от другите. Аз те знам.

— Добре, добре. — Но Дениъл се ухили доволно. — Върви да си играеш с твоя кораб.

— Точно това си мислех да направя. Предай много поздрави на баба.

— Ще й предам. Пентуисъл, ха! — измърмори Дениъл и затвори. Дънкан избухна в смях.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дънкан Блейд вярваше в романтичната любовна игра, в нейната сила и красота. В дребните подробности и щедрите жестове. Брат му често казваше, че романсът е религията на Дънкан. И въпреки че самият той не би отишъл толкова далеч, безусловно вярваше в неговата сила.

А според опита му жените си умираха за това.

Изпрати цветя в каютата ѝ, когато спряха в Мемфис, парфюм, когато бяха в Натчез, кутия за бижута във формата на сърце, когато обърнаха при Батън Руж.

И докато се носеха по реката към всичките тези места, я търсеше в най-неочаквани моменти, за да я покани на вечеря на своя личен балкон, на разходка под лунна светлина по палубата, на едно спокойно питие след представлението ѝ.

Нейният отговор винаги бе един и същ. *Забрави за това, сладурче.*

Кет Феръл, реши Дънкан, бе костелив орех. Който никога не се пропукваше.

Това бе не просто подлудяващо, мислеше той, докато гледаше доковете на Ню Орлийнз през прозореца си. Бе неразумно. Бяха запалили един в друг нещо, което не можеше да се пренебрегне. Във всеки случай, поне Дънкан не можеше. От момента, в който излезе от кабинета му преди почти една седмица, тя не му бе дала и една-единствена възможност да сложи ръце върху нея.

Не че го избягваше. Кет не бе човек, който ще се заключи в каютата си или ще се скрие в тълпата. Тя бе там, винаги там, разхождаше се по кораба, бърбеше си с пътниците или екипажа, почиваше си в салона.

Не се отдръпваше, нито поглеждаше встрани, когато се засичаха, а му се усмихваше с онази нейна бавна, женствена усмивка и го поглеждаше право в очите.

Изглежда ни най-малко не се впечатляваше, когато Дънкан се приближаваше достатъчно, за да вдъхне парфюма ѝ — парфюма, който

той ѝ бе подарил, за бога!

Това го побъркваше. Кет го побъркваше.

Но съвсем не бе готов да приключи с тази история.

Ако съчетанието между Дънкан Блейд и Ню Орлийнз не можеше да размекне сърцето на една жена, за човечеството нямаше надежда.

Кет се протегна блажено в тясното легло в каютата си. От поклащането на кораба разбираше, че са спрели. След една седмица на борда бе свикнала с движенията, звуците, усещането за „Принцесата на команчите“.

Зад прозореца бе Ню Орлийнз, помисли тя лениво. Палачинки, буйни цветя, здрав джаз и пияни туристи. Имаше часове да го разгледа, да се скита по тесните улички, да надзърта в очарователни магазинчета, да опитва от ястията, с които бе прочут градът, и да слуша уличните музиканти.

Да се измъкне от кораба — и от опасния Дънкан. Устните ѝ се свиха дяволито. Така си мислеше за него напоследък. Един мъж, който обръщаше толкова много внимание на една жена, който бе толкова чаровен, толкова страхотен, толкова секси, бе опасен като заредена пушка.

А Кет нямаше намерение да получи някой заблуден куршум.

Но, Господи, помисли тя, като влизаше в миниатюрната си баня, този мъж си имаше стил.

Можеше да погледне към една жена с невероятните си шоколадови очи, сякаш тя бе единственият център на неговия свят. Да ѝ говори с мекия си, сексапилен, мъжествен глас, сякаш цял живот бе чакал, за да говори с нея. Да я докосва с умелите си ръце, така че едно леко потупване по рамото да отекине като очакване право в сърцето ѝ.

Чаровният кучи син я подлудяваше.

А Кет не можеше да си позволи дори кратко пътешествие в лудостта.

Да ѝ изпраща цветя, помисли тя, докато се бършеше след душа. Такова клише. Ала Кет бе достатъчно умна, за да разбира, че си има причина клишетата да действат. Не се ли бе размечтала над същите тези цветя, не бе ли заровила лицето си в тях? Не бе ли мислила за него всеки път, когато погледът ѝ попадеше върху тях?

И парфюмът. Никога през живота си не бе имала истински парфюм. Такъв, който се продава в страхотни шишенца, струва майка си и баща си и кара жената да се чувства като кралица. Още по-лошо, той бе разбрал какъв точно аромат ще ѝ хареса, ще направи бляскавото малко шишенце с аромат неустойимо.

Реши, че Дънкан по рождение знае как да стигне до сърцето на една жена.

Ала кутията за бижута едва не я уби. Бе толкова глупава, толкова безполезна, толкова прекрасна. Кет никога не бе имала времето или възможностите да се глези с глупави и безполезни неща и не бе осъзнала, че те могат да ѝ доставят такова удоволствие.

Завита в хавлията, прекоси малката каюта и взе кутията от шкафчето. Тя бе блестящо бяла, с розова панделка на върха на сърцето. И бе празна, защото Кет нямаше бижута, които да сложи в нея.

Но я караше да се усмихва.

Въпреки това остави кутията и започна да се облича като за горещ летен ден. Знаеше какво цели опасният Дънкан. Това бе нещо като военна операция, помисли тя — внимателно, стратегически планирана атака. А самата Кет бе височината, която той възнамеряваше да превземе.

След като я превземеше и забиеше знамето си върху нея — така да се каже — щеше да се заеме със следващата атака, със следващата височина.

— Така правят разбивачите на сърца — измърмори тя.

Сви рамене, напъха простата си бяла тениска в простите черни шорти. За щастие знаеше как да се справи с него. Обу си сандалите, пъхна в джоба малко пари и грабна шапката и слънчевите очила.

Когато отвори вратата, Дънкан тъкмо бе вдигнал ръка да почука на нея.

— Добре, значи си станала.

За нея бе истински шок да се озове лице в лице с мъжа, за когото толкова много мислеше, а това бе дразнещо. Ала залюля безгрижно очилата за дръжките и наклони глава:

— Защо пък да не съм станала?

— Защото рядко се измъкваш от леглото преди следобеда.

Кет само се усмихна:

— Защо тогава ще чукаш на вратата ми в девет сутринта?

— За да те събудя. Но след като си станала, облечена и готова, ще имаме повече време. Да вървим.

— Къде?

— Била ли си някога в Ню Орлийнз? — С неуловимо движение протегна ръка зад нея и затвори вратата.

— Не. Ала точно това смятам да направя.

— Прекрасно. Ще започнем с палачинки в „Кафе дьо Монд“, като истински туристи. Тези обувки удобни ли са ти?

— Да. Но плановете ми са соло, сладурче.

— Промени ги — посъветва я той, прегърна я и я поведе към стълбите. — Аз съм прекарал много време в Ню Орлийнз. Едно от любимите ми места — продължаваше да говори, докато я насочваше нагоре към палубата и после към трапа. — Най-красив е през нощта, ала много може да се каже и за един зноен летен ден. Всичко е в атмосферата. Обичаш ли морската храна?

— Обичам храната.

— Добре. Знам едно страхотно място за обед.

— Виж какво, Дънкан...

Той спря, обърна се, плъзна длани нагоре по ръцете ѝ чак до раменете и я прикова с един от своите дълги, съсредоточени погледи.

— Прекарай деня с мен.

О, да, помисли тя и въздъхна наум. Човекът имаше стил.

— Защо не, обаче ти плащаш.

Бе като да върви през гореща река, и ѝ харесваше. Всяка димяща стъпка. Във Френския квартал сградите бяха величествени, елегантни, женствени с натруфените балкони и преливащите цветя. Миризмите бяха силни, с едва загатнатия сладникав аромат на гнило. Уличките бяха тесни, парковете зелени, ритъмът бавен и сънлив.

Бе изяла три палачинки и бе опитала от кафето със сметана на Дънкан. Бе слушала френската реч, тропота на конете, теглещи карети по площад „Джексън“. Бе обикаляла с него, разглеждала произведенията на уличните художници и се бе смяла на карикатурата на Елвис.

Тъй като денят го искаше, вървяха ръка за ръка под огромни сенчести дървета, по напечени тротоари.

Спря се да погледа три млади момчета, които танцуваха бързо с блестящи от пот лица. И забеляза, че Дънкан пусна в кутията им

банкноти вместо монети.

Щедро, помисли Кет. Небрежно и сладко.

— Тези момчета сигурно всеки следобед правят по един голям удар — забеляза тя.

— Заслужават го. Готова ли си за обед?

Кет се засмя:

— Сладурче, аз винаги съм готова.

Очакваше да я заведе в някакъв изискан ресторант с ленени покривки и дискретни сервитьори. Бе напълно подготвена да не се впечатли. Вместо това той я насочи към едно мъждиво осветено претъпкано кафене, където масите бяха от голо изподрано дърво, салфетките бяха хартиени, а менюто бе надраскано на една черна дъска.

Жената зад щанда бе огромна, широка поне един метър. Престилката ѝ бе голяма като палатка, опръскана с петна с цветове и форми, които ѝ напомняха за абстрактна картина.

Кръглото ѝ абаносово черно лице бе гладко като кадифе и се разтегна в широка усмивка, когато погледът ѝ се спря върху Дънкан.

— Ето го моето хубаво момче! Ела да целунеш Мама.

Той се засмя, наведе се и я целуна звучно по устата.

— Бонжур, Мама. Са ва?

— Уи, уи. Горедолу. Кое е това мършаво момиче, което си ми довел?

— Кет, това е Мама. Тя е най-добрата.

— Кет? Наистина прилича на коте. Трябва да те поохраним тук, шери.

— Надявам се. — Кет вдъхна дълбоко. — Мирише райски.

— Райски! — Мама плесна с ръка по корема си, сякаш да го задържи на място, и се разсмя. — Иди заведи твоето мършаво момиче да седнете. Аз ще приготвя.

— Няма ли да поръчаш? — полюбопитства Кет и се разположи срещу Дънкан на една от разклатените маси.

— Вземам каквото ми даде — обясни той и се усмихна. — И ми харесва. На теб също ще ти хареса.

Не можеше да е по-прав, реши малко по-късно Кет, докато се справяше със скаридите на скара, огромната купчина жълтеникав ориз и царевичните питки. Единственият ѝ коментар, когато Дънкан

прехвърли две от своите скариди в нейната чиния, бе едно глухо изръмжаване в знак на съгласие.

Той я гледаше как яде, хванал с две ръце бирата си. И преди я бе гледал и се бе чудил. Тя имаше апетит на прегладнял шофьор на камион.

— Как не си станала огромна като Мама?

— Ммм. Нищо не ми се лепи — отговори Кет с пълна уста. — Но продължавам да се опитвам.

Дънкан се засмя и отпи от бирата.

— По-добре си остави място за десерта. Тя прави страхотен орехов сладкиш.

— Орехов сладкиш? — Кет преглътна и погледна към витрината с десертите. — Отстрани със сладолед?

Той поклати глава с весело възхищение:

— Разбира се, ако искаш.

— Искам. — Когато чинията ѝ само дето не бе изблизана, Кет се облегна назад и въздъхна доволно: — Добре беше.

— Никога не пропускам да се отбия при Мама, когато имам възможност. — Наведе се напред. — Имаш малко сос. — Изтри с палец ъгълчето на устните ѝ, ала след това не се отдръпна. Докосваше я, гледаше я, искаше я. — И страхотни устни — прошепна. — Дай да ти помогна... — Надигна се от стола, за да ги достигне със своите. Ръката му се плъзна по ухото ѝ, после обхвана врата ѝ. Дългите му пръсти я стиснаха.

Сърцето ѝ падна в петите, подскочи и заседна в гърлото.

Отново правеше това с нея. Караше ума ѝ да се замъгли, кожата ѝ да настръхне. Шумът от обядващите избледня и сетивата ѝ изведнъж се изпълниха с неговия аромат, вместо с миризмата на подправки и сосове.

Но можеше да се справи с него, каза си тя. По-късно.

— Момче, остави момичето да си изяде десерта. — Мама с любов плесна Дънкан по задника.

В желанието си да отнесе със себе си още малко от вкуса на Кет, Дънкан леко впи зъби в горната ѝ устна, преди да прекъсне целувката. Седна отново на стола си, без да откъсва очи от нейните.

— Тя иска сладкиша със сладолед, Мама.

— Е, не съм ли сложила? — подсмихна се Мама, стовари пред тях чиниите и събра мръсните съдове. После намигна на Кет: — Хубава уста за целуване има, нали?

— Да. — Твърдо решена да не въздиша, Кет взе вилицата. — Не е лоша. — Опита първата хапка от сладкиша. — Ала това — добави и затвори очи — е направо чудо!

— Добре се храни — забеляза Мама и тупна Дънкан по рамото. — Внимавай да не я изтървеш.

— Наистина трябва да я запозная с дядо ми — реши Дънкан, когато Мама отплува. — Мислят толкова еднакво.

— Наистина ли? — Кет продължи да яде сладкиша, като се чудеше какво общо могат да имат една черна готвачка от Ню Орлийнз и един умопомрачително богат шотландец от Хайанис Порт.

— Да. И двамата мислят, че аз би трябвало да се оженя и да отгледам една орда дечурлига. Непрекъснато някой от тях се опитва да ме сватоса.

Кет размаза малко сладолед върху сладкиша, вгледа се в красивото му лице и вдигна вежди:

— Не приличаш на човек, който има нужда от помощ в тази област, сладурче.

— Кажй го на тях. — Той махна с халбата си, отпи и реши, че ще е интересно да я види как ще реагира на последния замисъл на дядо му. — Самият Макгрегър те е избрал за мен.

Тя премигна и за пръв път, откак я познаваше, му се стори напълно объркана.

— Моля?

— Дядо ми. Той иска да се оженя за теб.

Кет се засмя и отново се зае със сладкиша.

— Я стига!

— Говоря сериозно. „Момичето има характер.“ — цитира Дънкан, като натърти на р-то. — „Има воля. Добра кръв, силна порода“.

— Откъде може да знае? Аз почти не го познавам.

— Би се изненадала колко много неща знае. Този човек има свръхестествени способности. И като си науми нещо, не се отказва. Реших, че няма да е честно да не те предупредя какво е намислил.

Тя забарабани с пръсти по масата, като се опитваше да разбере нещо и не успя.

— Правиш ли всичко, което дядо ти се каже?

— Ами! Така че успокой се, миличка. Това не е предложение за женитба. Не бях разбрал, преди да се обади преди няколко дни, за да провери. — Ухили се и опита от десерта. — Усетих накъде духа вятърът и му го върнах. Казах му, че си сгодена за един пианист. — Дебни Пентуисъл.

— Пентуисъл? Що за име?

— Точно това искаше да знае и самият Макгрегър. Беше много разочарован от теб, миличка — добави той и замахна с вилицата. — Да си губиш времето с някакъв си пианист. Но няма задълго да се върже. Старецът е дяволски хитър. Той току-що ожени братовчед ми Д.К.

— Ожени го? Какво е това, средновековна Шотландия ли?

— Това е Земята на Макгрегър — поправи я Дънкан с усмивка. — Проблемът е, че те прекрасно си пасват. Имам предвид, Д.К. и Лейна. Самият Макгрегър улучи десетката с тях... И го е правил и порано, започвайки с моите родители. Самочувствието му е хвъркнало до небесата.

Кет лениво се зачуди дали Дънкан ще изяде целия си сладкиш.

— Той е уредил женитбата на родителите ти?

— Не, само е уредил да се срещнат, да налетят един на друг. Останалото е зависело от тях. През последните няколко години работи върху второто поколение. Резултатът му е главозамайващ. До мен.

Тя далеч не разбираше, ала кимна:

— И ти имаш намерение да развалиш резултата му?

— Аз имам намерение да живея собствения си живот, да направя своя собствен избор. — Пръстите му се плъзнаха по масата и започнаха да си играят с нейните. — Но се възхищавам от неговия избор.

— Хм. Интересно. — Кет сви рамене и довърши каквото бе останало от сладкиша. — Имаш много странно семейство, сладурче.

— Миличка, още и половината не знаеш.

След обета тръгнаха да се разхождат в горещия и влажен въздух, като от време на време се пъхаха в някой магазин, за да се разхладят от климатичната инсталация и да поразгледат. Като я видя как гледа една кутия с бонбони, Дънкан избухна в смях:

— Не е възможно пак да си гладна!

— Сега не съм — отвърна тя с блеснали очи, — ала скоро ще бъда, така че защо да не съм подготвена?

Той ѝ купи бонбоните — не малката кутия, а голяма, достатъчна да се нахрани лакомо четиричленно семейство. И я накара да се засмее.

Харесваше го, помисли Кет. Наистина, наистина го харесваше. А това, в съчетание с животинското привличане, което изпитваше към него, бе трудна за устояване ситуация. Първото щеше да я подтикне към второто.

Бъди подготвена, напомни си тя, когато Дънкан я вмъкна в поредния магазин. И се измъкни жива.

Този магазин бе пълен с бижута и накити. Цветни камъни и кристали примигваха в стъклени кутийки и бяха красиво разположени по стените и рафтовете. Отстрани имаше три закрити със завеси ниши, където любопитните — и според нея лековерни — хора можеха да научат своето бъдеще.

Кет обикаляше безцелно, докато Дънкан разглеждаше една от кутийките. Чу как касовият апарат изтрака и без особен интерес поклати глава. Този човек, както бе забелязала, просто обичаше да пилее пари.

Когато я потупа по рамото, тя се обърна и той окачи на врата ѝ златна верижка.

— Какво е това? — намръщи се Кет и се вгледа в жълтия камък с форма на меч. Бе прекрасен, полиран до блясък и тънък като течаща сълза.

— Цитрин. Подпомага общуването и гласа. — Усмихна ѝ се. — Прекрасен камък за изпълнители.

— Я стига! — Но пръстите ѝ се затвориха върху камъка. — Ти не вярваш в такива неща.

— Миличка, аз съм келт и команч. Аз знам такива неща. Освен това ти отива, Кетрин Мери.

С голямо удоволствие видя как по лицето ѝ пробягаха изненада, смайване и леко раздражение, преди да се овладее.

— Откъде знаеш пълното ми име?

— Това е просто едно от многото неща, които знам. Искаш ли да ти гледат на ръка?

— Е, това вече наистина са врели-некипели!

— Значи няма да ти навредят. — Повлече я към касата да плати за гледачка.

— Хубаво, ако имаш пари за трошене, давай. — Никога не се бе смятала за суеверна — това, че никога не пътуваше без шапката, която ѝ носеше късмет, в края на краищата бе просто традиция. Затова седна в малката ниша. Подсмихна се подигравателно на красивата млада жена и зачака да чуе, че ѝ предстои дълго пътуване и среща с висок тъмнокос непознат.

— Имаш силна ръка — започна жената с мила усмивка. — И стара душа.

Кет завъртя очи към Дънкан, който се бе облегнал на стената.

— Да, много съм древна.

— Преживяла си загуба, скръб и борба.

— Кой не е? — измърмори Кет, ала жената само погали с пръст дланта ѝ.

— Използвала си ги и те са те направили силна. Избрала си посоката си още на младини и рядко ти се случва да гледаш назад вместо напред. Страсти, амбиции. Внимаващ да вземаш решения с главата си. Мислиш ли, че не можеш да разчитааш на сърцето си?

Този път Кет погледна жената в очите.

— Кой може?

— На твоето сърце може да се разчита. То е твърдо. Талант. Дълбок, много силен, и той те храни. Каквото му дадеш, той ти го връща. Ще те заведе там, където искаш да отидеш — намръщи се за миг и се вгледа в лицето на Кет, вместо в дланта ѝ. — Пееш ли?

Тя потрепери и ѝ се прииска да си издърпа ръката, но си представи как са я изиграли и сви рамене:

— Моят приятел тук трябва добре да ти е подсказал.

— На него също можеш да се довериш — каза жената вместо отговор. — Сърцето му е твърдо като твоето, макар и също толкова предпазливо. Промени и решения, рискове и печалби. Ще зависи от теб. Не е задължително да бъдеш сама, освен ако не се отвърнеш. Семейството за теб е в центъра. То е твоята котва, независимо колко надалеч отплаваш. Имаш да ходиш на толкова много места, толкова много врати се отварят. — Жената се усмихна лъчезарно. — Врати, които са били заключени, или така са изглеждали. — Пръстите ѝ

играеха по дланта на Кет, плъзгаха се, спираха. — Не се страхуваш да работиш и работиш много, ала очакваш да ти се плаща по същия начин. Пестелива си и ти се иска да не трябва да бъдеш. Щедра си с тези, които имат значение за теб. Един ще значи повече от другите. Има само един, който ще ти пасне, с тяло, ум и сърце, и той вече е в главата ти.

Когато излязоха отново в тежкия въздух, Кет отметна косата си назад.

— Много неубедително, Блейд. Колко ти струва да й кажеш какво да говори?

— Не съм й казвал. — Той бе смътно разтревожен от това, което бе очаквал да бъде едно мимолетно развлечение и за двамата.

— Не на мен тия!

— Не съм — повтори Дънкан и пхна юмруци в джобовете си, вместо да я хване за ръка. — Спрях там съвсем импулсивно, мислех, че ще си направим удоволствие.

— Хайде стига! — Тя сложи ръка на рамото му, присви очи и се вгледа в лицето му. Или бе страхотен артист, или бе смаян не по-малко от нея. — Е, това беше много странно — реши накрая.

— Да. Странно.

По пътя обратно към реката мълчаха.

ПЕТА ГЛАВА

Останаха в Ню Орлийнз два дни и отплаваха на втората вечер. На тържеството по този случай имаше и нови, и познати лица. Музиката бе силна, напитките колоритни, настроението приповдигнато.

Дънкан обикаляше палубите, минаваше през салоните, поздравяваше новите пътници, бърбореше с тези, които бяха останали за пътуването обратно на север през следващата седмица. Ала не можеше да намери Кет.

Едва когато не успя, разбра, че през цялото време бе търсил нея.

Следвайки инстинкта си, слезе в кухнята. Подготовката за вечерята бе в разгара си. Тенджерите пускаха пара, тиганите съсскаха, ножовете свистяха. Той разсеяно взе един от подредените като войници моркови и го захрупа.

— Хей, шефе, ние тук си имаме работа — обади се Чарли. — Да не си дошъл да разбъркаш някоя тенджера?

— Просто минавам. Как е тази вечер червената риба?

— Прясна и хубава. Искаш ли да ти препържа едно парче? Има и чеснов сос... Освен ако нямаш среща! — Чарли се изкиска над тенджерите. — Чувам, че има разни готини мадами. Цял отбор сестрички, една от друга по-хубавки.

— Да, Кингстънови. Четири стройни блондинки. — Намигна и ухапа моркова. — Запазил съм ги за теб, Чарли. Да си избереш съпруга номер четири.

— Няма да има номер четири. Заклел съм се да не се женя повече.

— Това вече съм го чувал. Виждал ли си Кет наоколо?

— И тя мина. Това момиче има много здрав апетит. — Погледна към Дънкан и размърда вежди: — Да не се надяваш, че ще схруска и теб?

— Няма да ме заболи. Значи мина оттук?

— Вечеря преди представлението, както обикновено. И тя обича червената риба препържена и с много подправки. Взе си ягодовия

сладкиш в каютата. Ако имаш дълги крака, може и да я хванеш.

— Имам... — започна Дънкан и в този момент подвижният му телефон иззвъня. Викаха го в казиното. — Но ще трябва да я хвана по-късно.

Не успя да намери свободно време до средата на второто представление.

Салонният управител лежеше с мигрена, а двама от най-добрите му дилъри се бяха натровили с развалена консерва от раци. В казиното имаше остър недостиг на хора.

Дънкан пое задълженията на дилър на блекджек и се зае да развлича играещите на своята маса — сестрите Кингстън.

Бяха хубавици, помисли той. Добродушни жени с дълбоки джобове и здрава сестринска любов. И нито една от тях не можеше да играе.

— Миличка, не трябва да останеш на четиринайсет, когато дилърът показва десет. Целта на играта е да обереш банката. Трябва да ме разбиеш.

— С удоволствие. — Тя прихна весело, а сестрите ѝ започнаха да дюдюкат. — Добре, красавец, дай ми карта.

Даде ѝ шест и сестрите изръкопляскаха. После ги обиколи една по една да им показва.

Изплати две, получени от чипове от другата двойка, после раздаде следващата ръка. При нормални обстоятелства нищо не би му доставило по-голямо удоволствие от игра и флирт с квартет красиви блондинки. Ала умът му все летеше вън от казиното и към салона на долния етаж...

Тя сега сигурно пееше, застанала в средата на сцената с микрофон в ръка и с някаква секси рокличка, която едва я прикрива. Гласът ѝ изпълваше залата, носеше се през нея. Дълбок, звучен и мек.

Осъзна, че иска не само да я види, а и да я чуе. Искаше да намери една маса в дъното на салона, в тъмното, и просто да я слуша.

— Имам дванайсет! — Сестрата в края на масата мигаше с огромните си бебешки сини очи и искаше да ѝ се обърне внимание. — Какво да правя, Дънкан?

— Опитай си шанса. Аз показвам девет, значи ти трябва да направиш деветнайсет.

— Добре, но бъди мил с мен.

Дънкан я би с поп и ѝ се усмихна съчувствено.

— О, пфу! — Тя се нацупи сладко. — Може би просто съм по-добра в други игри.

Сигналът бе получен, помисли той. Подаден високо и ясно. И какво, по дяволите, ставаше с него? Не чувстваше и най-малко изкушение да подаде ответен сигнал. И не изпита нищо, освен облекчение, когато Глория застана до него.

— Смяна на дилърите, дами — съобщи тя весело и се засмя на последвалия хор от ахкания и охкания. — Кажи лека нощ, Дънкан.

— Лека нощ, дами. Оттук нататък ти имаш думата — каза той тихо на своята управителка.

— Да, всичко е наред. Защо не отидеш в салона да догледаш представлението... След като и без това умът ти през последния час е там?

— Може и така да направя. — Перна я леко по носа. — Глория ще се грижи добре за вас — обърна се той към масата, откъдето четири чифта сини очи го проследиха до вратата.

— Влюбен ли е?

Глория вдигна вежди към блондинката отсреща, после се усмихна:

— Да, само че още не го знае. Дами, направете залозите си. — Аз моя вече съм го направила, помисли тя и се засмя наум.

Дънкан влезе тихо в салона, като се приспособи към приглушената светлина и към топлотата на гласа на Кет.

Тя пееше какво е да обичаш не който трябва мъж, а в думите имаше колкото тъга, толкова и предизвикателство.

Бе решил да се разположи отстрани в дъното, да си поръча едно бренди и да седи и пийва, докато я слуша. Но остана където си беше, в сенките отляво до сцената.

Кет разбра, че бе там. Можеше да се закълне, че в момента, в който влезе, въздухът се промени — нещо заредено и остро, от което кожата ѝ настръхна. Сякаш за да изпита и двамата, погледът ѝ срещна неговия и го задържа. Позволи на песента да се лее от нея към него.

Едва когато прозвучаха аплодисментите, осъзна, че трябва да прекъсне връзката. Отпусна микрофона, за да не се чуе треперливата ѝ въздишка, после се усмихна ослепително на публиката.

Имаше текст, част от него бе записан в паметта ѝ, повечето ѝ идваше според настроението — нейното и тяхното. Ала знаеше как да си играе със слушателите и това ѝ харесваше, защото харесваше публиката.

Затова щеше да се съсредоточи върху тях, вместо върху опасния мъж, изправен в сянката.

Той още не си бе поел дъх, когато тя започна да говори, влезе в интимен разговор с тези, които седяха около масите.

Очароваше ги, забеляза Дънкан, докато даваше знак на прожектора да се насочи към едно семейство близо до сцената, което празнуваше двадесет и петата годишнина от сватбата си. Пусна няколко пикантни шеги, от които публиката се запревива от смях, после се включи и музиката и Кет запя право към мъжа една доста предизвикателна версия на „Човек на живота“.

Галеше го по бузата, вплиташе пръсти в косата му, накрая седна в скута му. Жена му се кискаше безпомощно, а по лицето на мъжа се разля ярка червенина, подчертана от глуповата усмивка.

Дънкан се усети, че също се усмихва. По дяволите, биваше си я. Можеше да ги върти на пръста си.

И правеше съвсем същото и с него.

Но разликата бе, каза си Дънкан, че и той имаше намерение да я върти на пръста си.

Облегнат на стената, продължи да я гледа, докато представлението свърши.

Кет се чувстваше нервна, като знаеше, че Дънкан бе още там, че откак дойде, не бе помръднал от мястото си, и тя не можеше да не мине покрай него по пътя към гримьорната си.

И понеже бе нервна, бе още по-решена да се преструва, че не може да я интересува по-малко.

— Обикновено не стоиш толкова дълго — забеляза Кет и отвори бутилката с минерална вода, която винаги държеше близо до сцената. — Проверяваш как е дарованието?

— Искан да те видя. — Каза го просто, защото бе истина... И защото знаеше, че това ще я смуги.

— Е... Видя ме. — Тя понечи да отмине, ала спря, защото бе хванал китката ѝ.

— Ела да излезем навън.

— Не, благодаря. Трябва да се преоблека.

— Не, не трябва. Харесвам те в това приятно подобие на рокля.

— Тази вечер роклята ѝ бе черна, с дълбоки деколтета отпред и отзад.

— Уморена съм, Дънкан.

— Не си. Превъзбудена си.

Усещаше енергията, струяща от нея, и искаше да я улови. Вгледан в очите ѝ, поднесе ръката ѝ към устните си.

— На палубата е топло и има луна. Разходи се с мен. Няма да те докосна, освен ако ти не пожелаеш.

Това бе проблемът, помисли Кет. Желаше той да я докосне. Може би вече бе време да престане да се преструва, че не е така.

— Добре, ще се поразходим. Бих глътнала малко въздух. Тази вечер има много хора.

Дънкан я поведе между масите. Излязоха навън.

— Ти направи това да е най-незабравимата вечер в живота на юбиларя. Може би най-незабравимата година.

Тя се засмя, отметна назад косите си и вдъхна дълбокия, тъмен аромат на водата.

— Жена му се договори с мен преди представлението, плати ми петдесет долара.

— Не си е хвърлила парите на вятъра. Да се качим горе, по-близо до луната.

— Чух, че си голям хит сред сестрите Кингстън — обади се Кет, докато се изкачваха по стълбите.

— Откъде чу?

— Бяха дошли в салона, кискаха се и въздишаха по теб.

— За мъжа няма по-голяма награда от това, да накара жените да се кискат и да въздишат. — Той стигна до третата палуба и с удоволствие видя, че бе празна.

— Сигурна съм. — Тя се приближи до перилата и се облегна. — Господи, страхотно е. Наистина е страхотно. Обичам нощта на реката.

— Любимото ми време. Надявах се да те изтощя достатъчно, за да те доведе тук с мен. — Бавно я обърна към себе си. — През нощта на реката.

— Не е това мястото, на което ме искаш, Дънкан.

— Това е само едно от многото места. — Плъзна ръце нагоре по раменете ѝ, но не я привлече към себе си. — Ти пък за мен.

Сърцето ѝ започна да пърха — едно смущаващо и според нея идиотско усещане.

— Пях за всички. Това ми е работата.

— Ти пъх за мен — повтори той. — Това ме накара да те желая така, че ме заболя до мозъка на костите. — Пръстите му стигнаха до шията ѝ. — И ме накара да видя, че и ти ме желаеш. — Наведе глава и приближи устни на един дъх разстояние от нейните. — Ще трябва да ме помолиш, защото ти обещах, че няма.

— Винаги ли държиш на думата си, Дънкан?

— Да. — Дъхът му трептеше върху устните ѝ.

— А аз никога не се моля — отсече Кет, впи пръсти в косата му и го привлече към себе си.

Краката му се подкосиха от див и неочакван изблик на страст. Устните ѝ бяха огнени — жигосваха го, изгаряха го и го караха отчаяно да иска още. Знаеше, че ако не се овладее, можеше просто да се забрави и да я вземе направо тук.

Прекъсна целувката, заповяда на ръцете си да не стискат толкова силно раменете ѝ.

— Каютата ми е точно зад нас.

Тя наклони глава и се усмихна. Желанието бавно и сигурно се разгаряше в кръвта ѝ.

Той се отдръпна, спусна ръце към китките ѝ и я привлече я към себе си. После я прегърна с една ръка, а с другата бръкна в джоба си да извади ключа. Пъхна го в ключалката, без да откъсва очи от нея.

— Защо да не влезем вътре?

— Защо да не влезем? — прошепна Кет, обърна се и влезе.

Бе оставил нощната лампа да свети, а широкия прозорец отворен към луната. Въпреки че кръвта ѝ продължаваше да пулсира тежко и горещо, тя безгрижно се завъртя из стаята.

Имаше старинна маса, украсена с картини в сребърни рамки, столове с пухкави яркосини възглавници, месингови лампи със стъклени абажури, грациозно извита ниша, пълна с книги и още снимки.

Леглото също бе месингово, с меки форми и огромен размер.

— Хубаво местенце. — Чу драсването на кибритена клечка и погледна през рамо. Със смесица от изненада и удоволствие видя как

Дънкан запали няколко тънки бели свещи. — Май си доста романтичен, а?

Той духна клечката и отиде да изгаси нощната лампа. Останаха в мекото сияние на танцуващите светлини и сенки.

— Това неприятно ли ти е?

— Не, не особено. — Ала я правеше мъничко несигурна. За да се пребори с това, посегна да разкопчае роклята си.

— Недей. — Дънкан пристъпи към нея и прокара пръст от шията ѝ до деколтето от червена коприна. — Искам аз да те съблека.

Кет отпусна ръце.

— Какво те спира?

— Нищо. — Наведе глава и леко захапа врата ѝ. — Нищичко. Миришеш както изглеждаш.

Тя се мъчеше да проясни съзнанието си.

— Ти ми купи този парфюм... „Човек на живота“.

Дънкан се засмя и я захапа.

— На вкус си както изглеждаш.

Дишането ѝ бе накъсано въпреки усилията ѝ да го овладее.

— И преди си ме опитвал един-два пъти.

— Не беше достатъчно. Съвсем не. — Върна се към устните ѝ, но едва ги докосна. — Да ти кажа ли какво искам да направя с теб... Или да те изненадам?

Господи! Това бе всичко, което можеше да помисли.

— Не се изненадвам лесно.

— Да видим тогава какво ще мога да направя.

Устните му докоснаха устните ѝ веднъж, два пъти, докато ги разтвори. Езикът му прелъсти нейния в ленив танц и я подмами в мъгла, която бавно и приятно се съгъстяваше.

Никой никога не я бе целувал така, не бе отделял толкова време, не бе проявявал такова търпение. И когато започна да разкопчава ципа на гърба ѝ, Кет вече тръпнеше от сладостно очакване.

Ала той не смъкна роклята, само я разтвори и плъзна длани по гърба ѝ. Искаше да се наслади на всеки сантиметър от нея, на всеки момент от този първи път. Дори когато ръцете ѝ се впиха в него, когато ноктите ѝ започнаха да драскат по ризата му, Дънкан продължи да не бърза.

Удоволствието нарастваше бавно, пласт след пласт топлина, смесени с пласт след пласт желание. Затова, когато смъкна роклята от раменете ѝ и я чу как изшумоля на пода, бе готов да отведе и двамата на следващото стъпало.

Замислено прокара пръст по извивката на гърдите ѝ, по ръба на сутиена ѝ.

— Много хубаво — каза тихо, после плъзна пръста си надолу, по корема ѝ и по тънкия колан на жартиерите. — Много, много хубаво.

— Да видим дали мога и аз да кажа същото. — Като се мъчеше да задържи ръцете си стабилни, Кет свали самото му и започна да разкопчава ризата. Светлината на свещта блещукаше върху кожата му, върху това прекрасно тъмно злато, проблясваше върху стройното му тяло, върху дългите мускули. Тя облиза устни и вдигна поглед. — Много, много, много хубаво.

Той я грабна на ръце и сърцето ѝ подскочи.

— Ще стане още по-хубаво.

ШЕСТА ГЛАВА

Очакваше сега той да се забърза, очакваше нетърпеливи ръце и би ги приела с радост. Но когато я положи на леглото, когато тези ръце се плъзнаха по тялото ѝ, те бяха бавни, внимателни и опустошаващи.

Дънкан я чу как простена, усети я как се изви срещу него и в един момент на заслепяване впи зъби в бедрото ѝ, точно над чорапа. Когато тя потрепери, той продължи с език.

Бе шокирана от внезапната промяна, зашеметена от острото удоволствие. Чувстваше се като камъче, изстреляно с прашка.

Дънкан продължи ненаситно нагоре с ръце и устни, със зъби и език. Разкопча сутиена ѝ и се отдаде на удоволствието.

Кет трескаво, отчаяно се обви около него. Ръцете ѝ бяха също толкова нетърпеливи, колкото и неговите, устата ѝ търсеше вкуса му навсякъде. Когато устните им отново се срещнаха, дъхът раздираше дробовете ѝ.

— Искам те... — Тя посегна към панталоните му. — Сега. Веднага.

Очите ѝ блестяха в играещата светлина на свещите. Косите ѝ бяха разпилени като огън по леглото. В този момент му се струваше, че я иска повече, отколкото иска да живее.

— Гледай ме тогава — прошепна той задъхано. — Гледай към мен.

И проникна в нея.

Видя как прекрасните ѝ очи се замъглиха, потъмняха. Погълна трептящия на устните ѝ стон. Под него Кет се движеше — стрела с кадифена кожа.

Сила, бързина, едва сдържана дива и дяволита енергия. Ноктите ѝ се забиваха в гърба му, шареха по бедрата му, заравяха се в косата му, докато през цялото време прекрасното ѝ, гъвкаво тяло се носеше с неговото.

Дънкан усети как удоволствието я пронизва, чу сподавения ѝ стон. Моя, помисли той, преди в съзнанието му да не остане нищо.

Е, помисли Кет, когато отново можеше да мисли, бе го направила. Всичките добри намерения, всички разумни наставления, които си бе давала — през прозореца и в реката.

Изигра ме, Дънкан, реши тя. Не само му бе отдала тялото си, но и някъде по пътя бе сбъркала и му бе разрешила да хване здраво сърцето ѝ.

И прекрасно знаеше какво ще стане сега. На него щеше да му е много приятно. Щяха да започнат страстна, знойна връзка — разбира се, дискретна. Той, в края на краищата, бе шефът и не можеше да рискува да започнат клюки. А после, когато договорът ѝ свърши, щеше да я изхвърли от живота си, може би с малък, изискан подарък за раздяла.

И това щеше да е всичко.

Мъжете като Дънкан Блейд не се отнасяха сериозно към странстващи ресторантски певици.

Значи трябваше да се приготви. И когато дойдеше моментът, тя да е първата, която ще го изхвърли от живота си.

Решила да следва правилата на тази игра, плъзна нехайно длани по гърба му, после вдигна ръце и се протегна.

— Мммм. Много хубаво, Блейд. Много хубаво.

Главата му все още се въртеше.

— Чувствам се като котарака от анимационните филми.

— Какво?

— Нали знаеш, дето го удрят по главата с ковашки чук. После има три глави, всичките се тресат и издават онзи наистина страхотен звук, докато очите му се въртят.

Кет се изсмя и едва не го прегърна, преди да се сети, че бе по-разумно да не го взема навътре.

— Какво става, когато главата му спре да се тресе?

— Прави го всичкото отначало. — Засмя се и ухапа шията ѝ, брадичката, спря се на устата с една дълга, бавна целувка. И точно когато съзнанието ѝ отново започна да се замъглява, се претърколи и я притисна силно към себе си.

Обича да се гуши, помисли Кет и усети как бе хванал сърцето ѝ по-здраво. Съвсем мъничко повече.

— Значи гледаш много анимационни филми?

— С тях проблемите ти изчезват. Кой може да се тревожи, когато е в Дъксбург?

— Чичо Скрудж.

Той се засмя и я стисна.

— Кой би повярвал — изисканата Кет Феръл и „Патешки истории“?

— Хей, нужна е много изискана палитра, за да можеш истински да оцениш едни патета.

— Вярно е. — Ето, помисли Дънкан, отново тази връзка, на различно ниво. — Едно време водехме дълги и непримирими спорове с братовчедка ми Сибил за истинското значение на тези филми. Тя е аниматор.

— Така ли?

— Ъхъ. Умно момиче е нашата Сибил. — Притисна Кет към себе си, докато се озоваха лице в лице, сплели влажни тела. — Искаш ли да водим дълги, непримирими спорове?

— Бихме могли. — Кръвта ѝ отново се разгорещаваше. Тя се плъзна срещу него и леко го захапа по брадичката. — Или бих могла отново да извадя ковашкия си чук.

— Харесва ми твоят начин на мислене. — Той намери устните ѝ и потъна в тях. — Пренеси нещата си тук.

— Мммм... Какво? — Кет рязко се отдръпна и го бутна по рамото, преди да бе успял отново да се изтърколи върху нея.

— Нещата си. — Ръката му обхвана гърдата ѝ. — Пренеси ги тук.

— Я! — Отскубна се, напълно объркана. — Това пък защо?

— Искам да бъда с теб. Какъв е смисълът да живееш два етажа по-надолу? — Дънкан също седна и започна да хапе рамото ѝ.

— Заради дискретността. Ако се пренесе тук, екипажът и пътниците ще разберат. Корабът не е толкова голям.

— И какво от това? — Повдигна бедрата ѝ и ги нагласи така, че да се обвият около кръста му. — Вече всички сме големи хора, минали сме възрастта да прескачаме през прозорците. — Плъзна длани по гърба ѝ да я нагласи така, че да може да се заеме с шията ѝ. — Искам да си тук. Много те искам.

Мисли, мисли, мисли, заповядваше си тя, въпреки че кръвта бучеше като разгневено море в главата ѝ.

— Ти имаш по-голямо легло. По-хубав изглед. Невероятни ръце — добави с мъркване. — Обаче... — Докато все още можеше, опря длани на раменете му да го задържи. — Ако си пренеса багажа тук, каютата долу си остава моя. Няма да настаняват никой в нея.

Той я погледна в очите:

— Искаш да имаш път за отстъпление?

— Така е по-сигурно, сладурче. Ако някой от нас реши, че споразумението е остаряло, просто ще се върна долу. Никакви неприятности, никакви усложнения.

Дънкан потисна бързото си раздражение и отново хвана бедрата ѝ.

— Договорихме се.

После проникна в нея.

Споразумението не остаря. Кет непрекъснато очакваше това да стане, поне от негова страна. Ала сякаш колкото по-дълго бяха заедно, толкова повече имаха нужда да продължават по същия начин. Тя си казваше, че това бе просто секс. Бог бе свидетел, че гладът им един за друг не намаляваше.

Късни нощи и ранни утрини. Един разтопен от жегата следобед в Натчез той я изненада с хотелски апартамент и правиха щура любов в огромна вана с водовъртеж от мехурчета. Едно горещо, бързо любене, опрени на вратата на гримьорната ѝ изненада и двамата и я накара да трепери през време на цялото първо представление.

Продължаваше да ѝ носи цветя и глупави малки подаръци. Кет не можеше да го разбере. Имаше я, за какво още я ухажваше? Вече почти от три седмици бяха любовници, помисли тя и се преобърна в леглото, което сега приемаше за колкото негово, толкова и нейно.

Бяха пропътували нагоре по реката, после надолу и сега отново нагоре, а тази връзка между тях оставаше...

Представа нямаше какво да прави с нея.

Наслаждавай се, Кет, заповяда си тя. Просто се наслаждавай на момента.

Протегна се и се опита отново да се унесе в сън. Бяха спрели в Сент Люис и Дънкан бе зает с каквото и да бе онова, което правеше рано сутрин в пристанищата. Кет целия ден бе свободна и нямаше

никакво желание да ходи в града. Следобед щеше да поработи върху записа си, макар да не бе напълно убедена, че Дънкан наистина имаше намерение да направи нещо с него.

Въпреки това бе поела нещата в свои ръце и бе уволнила Сисъроу. Олигофрен такъв. Този запис щеше да ѝ потрябва, когато пътуването свърши. Трябваше да си намери нов импресарио, нов ангажимент. Заплатата от този щеше да я закрепи, да ѝ даде достатъчна сигурност, за да избере по-внимателно следващия агент, който да я представлява.

Нямаше повече да пее за по една нощ в хотелските барове, да пътува с автобус от град в град, да преспи в някакви долнопробни стаи, без дори да си разопакова багажа.

Днешният ден е най-хубав, реши тя и стана да се облече, за да не изпусне удоволствието от почти празния кораб.

Излезе на палубата и примижа от яркото слънце, преди да си намести тъмните очила. Жегата бе жестока, въздухът видимо трептеше над водата и тези, които бяха останали на кораба, се бяха скрили вътре, където климатичната инсталация правеше живота по-поносим.

Но Кет обичаше горещината и реши да се поразходи, преди да се заеме за работа.

Понякога, когато бе сама както сега, обичаше да си представя, че корабът е неин. Нейният личен параход с блестящата си бяла боя и красиви парапети. Не бе предполагала, че толкова ще ѝ хареса животът по реката и вече знаеше, че ужасно ще ѝ липсва, когато всичко свърши.

Ала нищо не е вечно, напомни си тя. Затова човек трябва да вземе всичко, което може, докато все още го има.

В този момент зави зад ъгъла и видя Дънкан в здрава прегръдка с ярко руса блондинка.

Кучият син! Ръцете ѝ се свиха в юмруци, въпреки че сърцето ѝ отиде в петите. Никой не можеше да изневерява на Кет Феръл! Искаше ѝ се да се хвърли напред, да издере очите на мръсницата и след това да изтръгне невярното сърце на Дънкан Блейд и да го захвърли зад борда.

Единственото, което я задържаше, бе тънката, трептяща струна на гордостта. Проклетата да е, ако му позволи да разбере колко я бе наранил. Затова преглътна обидата, вирна глава и тръгна право към тях, сякаш изобщо не я интересуваше.

— Хубава сутрин. Говедо такова!

Веселата усмивка, с която Дънкан я посрещна, угасна и се смени с пълно объркване.

— Моля?

— За какъв, по дяволите, се мислиш? — В края на краищата, гордостта не удържа. И Кет изпита злорадо удоволствие да го сръга в гърдите. — Мислиш си, че можеш да се измъкнеш от леглото ми, за да се натискаш с някаква...

— Майка — Прекъсна я бързо Дънкан и хвана ръката ѝ, преди отново да го бе смушкала и да бе пронизала сърцето му. — И не просто която и да е майка, а моята майка. Мамо, това е Кет Феръл. Говорих ти за нея.

— Наистина... — *И очевидно си пропуснал някои много важни подробности*, помисли Серина, но се усмихна и протегна ръка. — Първо трябва да ви благодаря за комплимента.

Ужасена и трескаво обмисляйки защо Дънкан бе виновен за този невъобразим гаф, Кет прие предложената ѝ ръка.

— Извинявайте, госпожо Блейд.

— Ох, моля ви, недейте — засмя се Серина. — Ще го развалите.

Кет почувства как част от товара падна от раменете ѝ. В края на краищата, помисли тя, жената бе прелестна. С тази страхотна блестяща коса и с екзотичните си виолетови очи не приличаше на ничия майка. Леките жълти панталони и блуза очертаваха стройна фигура, а кожата ѝ бе свежа като розов цвят.

— Наистина сбърках. — Ала Кет отдръпна ръката си и я пхна в джоба на широките шорти. — Вие сте много красива.

— Харесвате ми. Ние също изненадахме Дънкан — продължи Серина. — Двамата с баща му решихме да дойдем дотук със самолет и да изчакаме кораба, за да прекараме един ден на него, преди да продължим на запад. Имаме малко работа във Вегас.

— И това не е всичко. — Безкрайно доволен от реакцията на Кет, Дънкан обви ръка около раменете на майка си. — Баба ми и дядо ми също са тук. Ще пътуват с нас до Ню Орлийнз.

Страхотно, помисли Кет. Господи...

— Много се радвам за вас. Извинете ме, аз точно... — Замълча, защото към тях по палубата идваше един мъж.

Той бе висок, златистата му кожа блестеше на слънцето. Очите му бяха скрити зад тъмни очила, от които изсеченото му лице

изглеждаше загадъчно и доста опасно. В гъстата му гарваново черна коса светеха сребристи нишки.

Върховен — това бе всичко, което Кет успя да помисли. Абсолютно върховен. Шампионът на сърцеразбивачите.

— Джъстин! — Серина му протегна ръка. — Ела да се запознаеш с Кет Феръл, певицата, за която ни разказваше Дънкан.

Баща му, разбра Кет. Е, нищо чудно, че Дънкан бе греховно красив. Породата му бе първокласна.

— Много ми е приятно. — Джъстин хвана с две ръце дланта на Кет. — И Мак, и Дънкан са ни казвали какво богатство сте вие в областта на развлеченията. Надявам се, че ще можем да ви наемем в хотел „Команч“ в Атлантик Сити.

Тя не се впусна в дивашки танц. Но ѝ се искаше.

— Ще го очаквам с нетърпение. — Трябваше да се махне оттук, преди да бе свършила някоя глупост. Като например да направи циганско колело. — Имам малко работа. Надявам се да ви видя, преди да заминете.

— Можеш да разчиташ на това — измърмори Серина под носа си, когато Кет се отдалечи. После вдигна вежди и се обърна към сина си: — И така...

— И така, нека влезем вътре, преди да сме се разтопили. Искам да проверя дали баба и дядо са се настанили и трябва да взема документите, които татко искаше да прегледа. И да, ще ви разкажа всичко.

— Добре.

Един час по-късно Серина разклати леда във високата си чаша със студен чай и се засмя:

— Изиграл те е! Просто ти я е подхвърлил по същия начин, както преди толкова години подхвърли Джъстин на моя кораб.

— Повече или по-малко — съгласи се Дънкан. — Ще трябва да му благодаря за това.

— Недей, моля те — вдигна ръка Джъстин. — Ще създадеш истинско чудовище.

— Не мога да не одобря вкуса му. Тя е невероятна. — Облегна се назад на стола си зад бюрото. — В професионален смисъл е

удивителна. Цяло чудо е, че още не се е прочула. Сигурно импресариото не е добър. Ала ние ще оправим това.

— Ние ли? — попита Серина.

— Семейството има връзки — обясни той прстичко. — И аз имам намерение да ги използвам. Знам, че тя с израснала в бедност и е станала доста груба, и животът ѝ оттогава досега не се е променил много. Но не е нужно това да продължава, когато има такава дарба. Това е деловата страна на въпроса. А колкото до личната, още не съм я проумял напълно. Тя е... Необикновена и аз никога не съм чувствал към друга това, което чувствам към нея.

Намръщи се леко и запремята от ръка в ръка месинговото прспапие във формата на емблемата на клана Макгрегър. Въпросът бе в чувствата. Силни и нетърпеливи, нежни и сладостни, те вече се бяха преплели около сърцето му.

Никоя друга жена никога досега не се бе приближавала толкова близо до неговото сърце.

— Може би защото не прилича на никоя друга. Аз смятам да се възползвам от предвидената в договора възможност и да я наема за още шест седмици. От професионална гледна точка това е добър ход. Тя наистина ги омагьосва. От лична гледна точка, ще си дам още малко време, за да проумея...

Част от теб вече го е направила, помисли Серина, хвана ръката на Джъстин и се вгледа в лицето на сина си. Но главата ти още не е догонила сърцето...

Тя самата нямаше много време, мислеше Серина, когато се измъкна от роднините си, за да намери Кет. Искаше да добие по-ясна представа за жената, която заслепяваше сина ѝ. Въпреки че бе успяла да измъкне някои факти от баща си — докато го гълчеше задето се бърка в живота на детето ѝ — имаше нужда от още.

Коя бе Кет Феръл и беше ли сърцето ѝ достатъчно голямо, за да побере Дънкан?

Като стигна до вратата на салона, се засмя на себе си. Откровено казано, тя май се гласеше да последва стъпките на баща си и сама да се опита да се намеси в живота на сина си.

Отвори вратата и спря. Спря и се заслуша. Кет бе до пианото в ъгъла на сцената.

Свиреше добре, макар и не блестящо, помисли Серина, ала с достатъчно стил, за да насочва поразителния си глас. А гласът ѝ галеше разбиващия сърцето текст на песента със сила, която трябва да извираше направо от душата.

Когато свърши, очите на Серина бяха овлажнели.

— Прекалено сте млада за тази песен — обади се тя и се усмихна, когато Кет стреснато я погледна. — Но я пеете така, сякаш е написана специално за вас.

Като се мъчеше да не се почувства неудобно, Кет се обърна на пейката.

— Това ми е работата.

— Не, това е дарбата ви. Накарахте ме да се разплача.

— Най-големият комплимент. Благодаря.

— Знам, че ви преча — извини се Серина, ала прекоси стаята и седна до Кет на пейката пред пианото. — Надявах се да ви убедя да вечеряте с всички нас довечера.

— Това е семейна работа. — Тя не знаеше нищо за семействата и всичко за това, какво е да си чужд.

— Много бихме искали да дойдете. Нали сте се срещали с баща ми?

— Да, за малко, когато бях във Вегас. Много ме впечатли.

— О, наистина е впечатляващ — засмя се Серина и се обърна да си поиграе с клавишите. — Той много ви е харесал.

Кет замълча, после кимна:

— Предполагам, Дънкан ви е казал, че той ме е уредил за това пътуване.

— Да, за неговите си цели. Това е самият Макгрегър. Не може да се сдържи. — Усмихна се нежно. — Надявам се, че не сте обидена.

— Не, изненадана съм.

— Наистина ли? Защо?

— Бих предположила, че ще търси за внука си нещо поизискано.

— А на това самият Макгрегър би казал: „Изискано! Ха!“ Това, което търси той, е добро сърце и здрав гръб, а аз бих казала, че вие ги имате и двете. Здрав ум, ясна цел и любов към семейството.

Кет вдигна вежди:

— Едва завърших гимназия, засега целта ми е най-вече да печеля достатъчно, за да не гладувам, а единственият ми близък човек е майка ми. И много я обичам.

— А на това той би казал: „Кет Феръл има хъс“. С Дениъл Макгрегър не можеш да излезеш на глава.

Кет погледна ръцете си, после ръцете на Серина. Майката на Дънкан имаше ръце на дама, помисли тя. Държание на дама. Стори ѝ се, че разбира накъде духа вятърът.

— И вие бихте искали да изчезна, госпожо Блейд, преди Дънкан да е решил, че дядо му добре го е измислил.

Серина спря да свири и се вгледа в очите на Кет.

— Защо мислите така?

— Очевидно е. Аз знам какво съм и откъде идвам. Баща ми беше един обикновен човек, който има лошия късмет да умре, преди да е навършил трийсет години. Майка ми е сервитьорка, която никога не е имала шанса да бъде нещо друго. А аз пея, за да си изкарвам хляба. Баща ви може да е стар и сантиментален, но вие не би трябвало да бъдете.

— Разбирам. — Серина се замисли. — А ако ви предложи, да речем... Десет хиляди долара, за да изчезнете, какво бихте казали?

В зелените очи на Кет пламна огън, студен и горчив.

— Бих ви казала да вървите по дяволите, госпожо Блейд.

За нейна изненада Серина отметна глава и се разсмя доволно.

— О, знаех си, че ще ми харесаш. Разбрах го още в мига, в който се нахвърли върху Дънкан на палубата. Кет, тъй като ти не ме познаваш, няма да се обиждам, задето ме смяташ за плиткоумна снобка, която се интересува повече от родословието, отколкото от щастieto на сина си, но... — Замълча и красивите ѝ очи станаха сериозни. — Би трябвало да имаш за себе си по-високо мнение, отколкото очевидно имаш.

— Не разбирам за какво говорите.

— Говоря за това, че си единствената тук, която не мисли, че ти си една интересна, привлекателна и очарователна жена. — Нежно хвана ръката на Кет. — Аз обичам сина си. Той е един във всяко отношение красив млад мъж. Как бих могла да не съм щастлива, че и ти го обичаш?

— Не съм казала, че го обичам. — Кет в паника се отдръпна и се сви. — Не съм казала такова нещо.

Не можеше да бъде, помисли тя замаяно. Нямаше да бъде.

— Вярно, не си — усмихна се отново Серина. — Ала ако някога го кажеш, аз ще бъда много щастлива за него. Ще те оставя да работиш. — Изправи се грациозно. — Ще помислиш за вечерята, нали?

Серина стигна почти до вратата, преди Кет да може да проговори.

— Госпожо Блейд?

— Да?

— Когато видях всичко това... — посочи наоколо, — помислих, че Дънкан е късметлия. Изглежда не съм разбрала и половината.

— О, да — съгласи се Серина. — Наистина ми харесваш — и излетя доволна навън.

СЕДМА ГЛАВА

Кет не бе очаквала, че ще се влюби по време на шестседмично пътуване по реката. Още по-малко бе очаквала да се окаже влюбена в деветдесетгодишен мъж.

Ала се влюби до уши в Дениъл Макгрегър.

Той бе разбойник и това събуждаше собствената ѝ любов към приключенията. Силно се горещеше и на нея ѝ харесваше да има срещу себе си също толкова избухлив характер. Сърцето му бе сантиментално и меко, а умът му остър като бръснач. На това съчетание Кет не можеше да устои.

Не бе толкова сигурна за Ана Макгрегър. В нея имаше достойнство, спокойствие и онази хватка на дама с желязна ръка в кадифена ръкавица, с който една жена или се ражда, или не, но никога не може да го научи.

Дъщеря ѝ също го имаше, помисли Кет. Сигурно всички жени от Макгрегърови го имаха, включително онези, които идваха в семейството чрез брак.

Е, тя никога нямаше да бъде дама, а и нямаше желание да бъде. Нямаше намерение да отиде където и да било чрез брак. Кет бе солова изпълнителка и възнамеряваше да си остане такава. Ала можеше да общува с Макгрегърови като равна с равни и да се наслаждава на всеки момент.

— Ти не знаеш нито една шотландска балада? Що за певица си?

— Певица на любовни песни, господин Макгрегър. — Кет с удоволствие запя в празния салон пред единствения си слушател. Винаги, когато ресторантът бе затворен, Дениъл сядаше на една от масите, коментираше списъка на песните и ѝ даваше съвети.

— Значи ли това, че не можеш да имаш малко разнообразие? — Той я погледна строго изпод снежнобелите си вежди. — Ами че има някои шотландски мелодии, които могат да изтръгнат от гърдите на мъжа сърцето, докато още бие. С този твой глас всеки мъж, който има шотландска кръв във вените, ще се влюби в теб.

Тя демонстративно прокара ръка през косата си.

— Те и без това се влюбват в мен.

Старецът се изсмя и тропна с големия си юмрук върху масата.

— Ти си нахално момиче, Кет Феръл. Защо не се заплесваш по красивия ми внук?

Това бе още един стандартен въпрос и Кет се усмихна дяволито:

— Защото пазя сърцето си за вас. Защо да се задоволявам с дребната риба, когато мога да имам голямата акула?

Широкото му лице порозовя от удоволствие. После поглади меката си бяла брада и я погледна внимателно със сините си като лятно небе очи:

— Той ще ти подари много хубави бебета.

— Имате предвид, ще ги подари на вас. Вече ви познавам, господин Макгрегър. — Тя се наведе и го целуна. — Вие няма да сте щастлив, преди да имате достатъчно внучета, за да се напълни цяла аудитория.

— Ана се коси заради тях — и тъй като жена му я нямаше наблизо, той измъкна от джоба си една пура. — Тя ден и нощ се тревожи за младия Дънкан.

— Жена ви е много спокойна като за такива тревоги. — Кет взе един кибрит, запали клечка и се усмихна в очите на Дениъл, когато той разпали пурата: — Ако избягаш с мен, сладурче, никой от нас цял живот няма за нищо да се тревожи.

— Пак ли прелъстяваш дядо ми? — Дънкан влезе в салона и му стана приятно, като ги видя заедно — което, бе забелязал, често се случваше.

— Ако не беше цъфнал, можеше да го навия да ме заведе във Венеция. — Едва успя да се усмихне и Дънкан вече я бе хванал за косата и я целуваше бясно.

— Ха така! — Дениъл отново тропна с юмрук. — Така повече подхожда! Здравео я дръж момче, много е хлъзгава.

— Държа я — отвърна Дънкан безгрижно. И започваше да мисли, че иска и да я задържи. — Салонът се отваря в двайсет часа, дядо — измърмори той, без да откъсва очи от Кет. — Иди си играй някъде другаде.

— Така ли се говори с дядо? — скастри го строго Кет.

— Така, ако непрекъснато се опитва да ми отмъкне жената.

— Тази жена се опитва да отмъкне него. — Тя се опита да се освободи и се озова здраво стисната. — Някои от нас работят тук, сладурче.

— Аз съм шефът, не забравяй. Извинявай, дядо, имам кратка делова среща с главната изпълнителка. — Задърпа Кет към гримьорната ѝ и подвижна през рамо: — Между другото, баба идва насам. Ще трябва да се отървеш от тая пура.

— Пресвета Дево — прошепна Дениъл, припряно загаси пурата и размаха ръце да разсее дима. После се усмихна сантиментално след Дънкан и Кет.

Искаше му се да се обзаложи, че още преди края на лятото ще има сватба.

— Дънкан, аз имах делови разговор с господин Макгрегър.

— Всеки път, когато се появя, ти имаш разговор с него. Не мога да повярвам, че старецът ми е съперник.

— Луда съм по него.

— Аз също. Но... — Той затвори вратата на гримьорната, превъртя ключа и притисна гърба ѝ към стената. Гледайки я, плъзна ръце нагоре, по гърдите ѝ, после надолу.

— О, добре — промълви тя, усетила как сърцето ѝ се блъска в гърлото. Раздавай го леко, заповяда си, раздавай го секси. Не мисли, не чувствай повече, отколкото можеш да понесеш. — Защо не каза така? — Обви ръце около него, готова да го увлече в гореща, умопомрачителна целувка.

Ала Дънкан обхвана с две ръце лицето ѝ, докосна устните ѝ със своите, леко ги захапа. Искаше да я чуе как затаява дъх, както винаги, когато я съблазняваше бавно. Искаше да почувства онова постепенно, почти неохотно разтопяване, онова плавно отстъпление.

Понякога бе пламък в кръвта, само жар, лумване и блясък. В такива моменти никой не можеше да вземе другия достатъчно бързо.

Друг път бяха като безгрижни деца, само боричкане и смях.

А от време на време бе бавно и нежно. Само сърце. И това, осъзна той, докато устните му се притискаха лениво към нейните, искаше сега. Искаше сърцето ѝ.

Кет въздъхна и потъна в ръцете му. И му даде това, което никога не бе предполагала, че може да даде. С него в нея винаги имаше нещо

повече, още един извор на чувства, който трябваше да бъде уловен, още една врата, която трябваше тихо да бъде отворена.

Произнесе името му, когато Дънкан я вдигна да я занесе на дивана, прошепна го, когато легна до нея, простена го, когато ръцете му започнаха да се движат върху нея.

Докосването на върховете на пръстите по плътта, топлината на дъха, устните, срещащи се в дълги, дълбоки и болезнени целувки...

Дънкан почувства как пулсът ѝ се препъна под ръцете му, как сърцето ѝ се втурна под устните му. Ала искаше нещо повече от възбуда, повече от страст. Искаше любов.

— Пусни ме да вляза — прошепна в устните ѝ. — Никога няма да ти причиня болка.

Но ѝ причиняваше болка, дори в този момент. Той разкъсваше в нея нещо, откъсваше от нея нещо, което тя се ужасяваше да не загуби. Поклати глава, отказвайки и на двамата, ала устните му бяха търпеливи, ръцете му безмилостно нежни.

Те разтвориха широко сърцето ѝ и го пуснаха да се хвърли в него.

Промяната я разби, остави я безпомощна и объркана. Дънкан проникна в нея, надигна се да вижда лицето ѝ, чувствата и смущението в очите ѝ.

Собственото му сърце се преизпълни до пръскане.

— Различно е — прошепна той.

Кет не можеше да говори, само преглътна едно ридание, когато устните му отново покриха нейните. Неспособна да се съпротивлява, се понесе с него над високата топла вълна. После под нея.

— Различно е — повтори Дънкан.

Кет грабна един халат от закачалката и се уви в него. Отчаяно потърси равновесие и рязко затегна колана.

Самоубийство. Не бе ли казала, че той бе равнозначен на самоубийство? И ето я сега, люшкаща се на ръба на скалата.

— Не, не е. — Искаше ѝ се сама да си вярва. — И не трябва да бъде.

Дънкан наклони глава:

— Защо те плаши да знаеш, че държа на теб? Че имаш значение за мен?

— Не ме плаши. — За да успокои ръцете си, които не можеха да си намерят място, хвана четката си и започна да се разресва. — Можеш да мислиш за мен каквото си искаш, но аз не спя с мъже, за които нямам значение.

— Не съм казал това. И не съм го мислил. — Той навлече панталона и посегна към ризата си. — Бива те да извърташ нещата както ти е удобно. Ала мен ме бива да не се отклонявам от важното. В момента това си ти.

— Е, много хубаво. — Очите ѝ срещнаха неговите в огледалото. — Обичам да съм важна. — Вече по-уверена, остави четката, после се обърна и се облегна на тоалетната масичка. — Ти също си важен, Дънкан. Това ли искаш да чуеш? Разбира се, че си важен, иначе нямаше да бъда още с теб. Не усложнявай нещата.

— Виж ти, аз пък мислех, че ги опростявам. Какво изпитваш към мен?

— Много неща. Желая те — мисля, че това е достатъчно очевидно. Приятен си ми. — Тя се усмихна, приближи се и прокара ръце по гърдите му. — Харесвам твоя стил, харесвам лицето ти и направо обожавам тялото ти.

Веселата искрица, на която се бе надявала, не проблесна в очите му. Те останаха неподвижни, спокойни и мъничко студени.

— А без секса?

— Трудно е да се каже. — Кет сви рамене, обърна се да подреди гримовите по масичката, но ръцете ѝ бяха вдървени. — Защото не сме без секс, нали? Ала заради разговора... — Насили се отново да се обърне. — Пак щях да те харесвам. Ти си симпатичен мъж. Аз не се сприятелявам лесно, Дънкан. Не оставам достатъчно дълго на едно място, за да поема проблемите или риска, които включва едно приятелство. Ти си изключение.

Той вдигна вежди. Странно, помисли, как можеше да чувства едновременно удоволствие и раздразнение?

— Значи сме приятели?

— А не сме ли?

— Сигурно. — Усмихна ѝ се също така безгрижно. — Е, приятелче, скоро ще отплаваме от пристанището. Трябва да се заема за работа.

— Ще се видим по-късно. — Тя потрепери. Имаше чувството, че на косъм бе избягнала някаква голяма криза. — Знаеш ли какво, Дънкан? Хубаво е да се работи с теб.

Той се засмя и отвори вратата. Ала когато я затвори зад себе си, очите му се присвиха, потъмняха и усмивката му угасна.

Винаги се бе смятал за късметлия. Но какъв бе този негов късмет така внезапно да се влюби, така нелепо да се влюби в жена, която не попадеше в никакви стандартни категории?

Любовта не бе игра, която бе очаквал да играе, преди да бе дяволски добър и готов. Ала картите вече бяха раздадени. Трябваше само да внимава тя да не го блъфира и да си плаща дълговете.

Защото когато Дънкан Блейд играеше, той играеше, за да спечели.

ОСМА ГЛАВА

До края на седмицата не направи нищо — не разкриваше картите си и чакаше мизата.

Това не бе точно жертване, реши Дънкан, докато минаваше през казиното. Колкото повече се отпускате Кет, толкова по... По-демонстративно се държеше.

А на него му бе приятно да я наблюдава как флиртува с дядо му, как постепенно се сближава с баба му. Веднъж ги свари двете на палубата, допрели глави, и можеше да се закълне, че сексапилната Кет и спокойната Ана си споделяха тайни.

Той самият имаше нужда да поговори с Кет, но този следобед не бе успял да намери време. Бе прегледал договора ѝ, за да си припомни подробностите за възможността да го продължи. Струваше му се, че ще е честно да поговори с нея, преди да се обади на нейния импресарио и да преподпише.

Освен това днес сутринта му се обади Рийд Велънтайн от „Велънтайн Рекърдс“. Сигурно Кет щеше много да се зарадва, като разбере колко добре са били приети нейните записи, които той бе изпратил.

Това бе нещо, което не искаше да ѝ каже в движение. Такава новина, разсъждаваше Дънкан, изискваше нужната обстановка. Вече бе взел мерки да я осигури след второто ѝ представление.

От мисълта за това се усмихна и топлотата от усмивката обля една от сестрите Кингстън, която скочи от масата за блекджек и сграбчи ръката му.

— О, колко ще ми липсва това! — Озари го с най-хубавата си усмивка. — Не мога да повярвам, че утре ваканцията ни свършва.

— Надявам се, че ви е харесала. — Коя точно бе тази? Синди? Сенди? Канди?

— От началото до края. Говорихме догодина отново да го направим. Толкова е забавно.

— Нашият стремеж е да доставяме удоволствие. Имаше ли късмет?

Тя не откъсваше бебешко сините си очи от неговите.

— Не толкова, колкото бих желала.

Той се засмя:

— Имах предвид с картите.

— И там, ала поне беше занимателно. Предполагам, че никога не стигаш до Филадельфия.

— Случвало се е. — В този момент видя Кет да влиза в казиното и всичко друго изхвърча от ума му. — Извинявай.

Блондинката го проследи с погледи въздъхна с копнеж.

— Върви им на някои хора — сподели тя с дилъра.

Кет също го наблюдаваше — начина, по който се движи, минава между масите, край машините, през изкусителните звуци на спечелени и изгубени пари.

О, да, помисли тя. Тук той определено бе в свои води.

— Хей! — Дънкан хвана ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Ти никога не влизаш тук.

— Нямам причина да влизам. Аз не...

— Не играеш комар. Като правило. Нарушаваш ли някога правилата?

— През цялото време, сладурче.

— Искаш ли една игра?

— Имам само двайсет минути, докато дойде моят ред.

— Достатъчно време. — Той забеляза една свободна маса. Добре, че бе избрала такъв ранен час. — Ела. Аз съм от стар род на картоиграчи.

— Сигурно.

— Добре, от млад род на картоиграчи. Майка ми е била дилър. Така се е запознала с баща ми.

— Наистина ли? — Това я заинтригува дотолкова, че се остави да я заведе до масата. — И кой победил?

— И двамата. Ще ти дам назаем сто долара.

— Имам пари за залога си.

— Прекрасно, значи ще играеш на кредит. — Пъргавите му пръсти отброиха чиповете ѝ. — Тази вечер си особено прелестна, скъпа.

По дяволите, помисли Кет и седна. Вечерната ѝ синя рокля прилепваше по всяка извивка на тялото и блестеше под лампите.

— Това е последната вечер, преди да пристигнем. Винаги искам да ги изпратя щастливи. — Сложи един петдоларов чип. — Раздай картите, сладурче.

Дънкан ѝ даде петица и седмица, а на себе си асо.

— Възможен блекджек. Ще се презастраховаш ли?

— Нямам такъв навик. Дай ми карта. — Получи осмица и се усмихна.

— Ръката е дваисет. — Хвърли най-долната си карта. — Дилърът има седем или седемнайсет, взема десет, губи при дваисет и четири. — Подаде ѝ спечеленото и взе още карти от купчината. — Какво ще кажеш за една среща по-късно, красавице?

— Може би. — Тя погледна картите си. Осемнайсет. И неговите. Виждаше се шестица. — Аз съм дотук.

— Спира на осемнайсет, дилърът има петнайсет, печели с деветнайсет. — Обърна четворка и се ухили.

— Често ли обявяваш ударите си?

— Колкото е възможно по-често.

Бе добър. Сигурно бе добър във всяка игра, която играеше. Но пък тя също. И най-често играеше, за да оцелее, затова никога, ама никога не залагаше нещо, което не би могла да си позволи да загуби.

Нито време, нито пари. И никога сърцето си. Ала когато залагаше, играеше, за да спечели.

— Раздавай. — Усмихна му се Кет.

Следващите три пъти я би и тя започна да го гледа подозрително.

— Нямам нищо в ръкава си. — Увери я Дънкан. — Играем чисто.

— Човек не може да бие банката.

— Ти не играеш комар — обясни той. — Твърде лесно спиращ и те е страх да рискуваш.

— Не мога да контролирам картите, особено като не ги раздавам аз.

— Искаш да се сменим? Хайде.

Кет понечи да откаже, после сви рамене:

— Защо не? Човек никога не знае кога ще му се наложи да си смени професията. — Заобиколи масата и развеселена огледа казиното. — Различна гледна точка, нали?

— Същата игра, същият шанс.

— Само че сега той е в моя полза. Ще те изработя, сладурче. Залагай.

Дънкан ѝ подаде един от нейните чипове и зачака картите си. Кет изглеждаше съвсем доволна от себе си, когато повдигна ъгълчето на картата под деветката си.

Дънкан имаше две осмици.

— Цепи. Дай ми още две.

— Знам как се прави — каза тя сухо, после вдигна вежди, когато видя картите му. Сега той имаше шестнайсет. — Ще вземеш ли още?

— Да. Една петица ще ми свърши работа. — Когато получи четворка, кимна: — Достатъчно близо. Спри тук, вземи там. — Посочи към втората ръка от тринайсет. Кет сложи върху нея осмица и изруга под носа си.

— Деветнайсет губи — измърмори и хвърли отгоре дамата си. Не бяха само картите, реши тя. Непрекъснато губеше от него, а Дънкан непрекъснато я изкушаваше да рискува още малко. И всеки път, когато го направеше, всеки път, когато си позволише да се отпусне, ѝ бе все по-трудно да си спомни колко много струваше да загуби играта... Или сърцето си.

— Добър си, Блейд.

— Това ми е работата.

— Е, след като току-що ми обра трийсет долара за по-малко от пет минути, аз вече съм разорена. Ако продължаваш така, ще ми смъкнеш и ризата от гърба, преди да е дошъл моят номер.

— По-късно можем да играем за стриптийз.

Кет се засмя и се наведе над масата. Това бе игра, която можеше да си позволи — игра, в която шансовете им бяха равни.

— Бях дошла да ти кажа, че в края на второто представление имам една малка изненада за дядо ти. Помислих си, че може и на теб да ти е приятно.

— Каква е изненадата?

— Ела и сам ще видиш. — Плъзна поглед встрани и се усмихна самодоволно на една от блондинките Кингстънови. — Ако можеш да се откъснеш от своя харем.

— Любов моя, цял съм твой.

— Добре. — Тя се засмя, потупа го по бузата и се изправи. — По-късно ще си уредим сметките. Отивам да си заработя изгубеното.

Излезе, като завъртя бедра така, че той ахна. Да, наистина, наистина трябваше да си уредят сметките.

Кет довърши второто представление. Много добре знаеше, че Дънкан се е вмъкнал и сега е на масата на баба си и дядо си. Бе договорила времето с Ана и когато публиката започна да оредява, излезе от светлината на прожекторите.

Някои щяха да останат отзад на бара или разпръснати по масите, но тя смяташе това за частно представление. Представление, което кой знае защо я правеше малко нервна.

— Не разбирам какъв ти е проблемът, момче — мърмореше Дениъл. — Тази жена е създадена за теб.

— Дениъл! — Ана само въздъхна. Тя самата бе стигнала до същото заключение и би го напердашила, ако кажеше нещо, с което да развали работата. — Остави Дънкан на мира. Той е голям човек.

— И аз това казвам! Точно това казвам. Кога ще изпълни задълженията си? Кога ще постъпи като мъж и ще се задоми? Това бих искал да знам. Да остави това момиче да му се изплъзне между пръстите, той... Той не е моя кръв. Ха! — Дениъл скръсти ръце и се облегна назад.

Като знаеше, че дядо му ще настръхне от завист, Дънкан измъкна тънка пура и я завъртя с любов между пръстите си. После я захапа, запали я и доволно издуха дима. Сините очи на Дениъл светнаха от раздразнение и желание.

— Кой е казал, че ще я оставя да ми се изплъзне между пръстите?

— Ако се сетеше, че имаш очи на главата си, щеше да видиш... — Дениъл замълча, върна се назад, пое дълбоко въздух и силно шляпна Дънкан по гърба. — Добре тогава! Ха! Виждаш ли, Ана, не ти ли казвах, че момчето е умно? Не ти ли казвах да не се тормозиш?

— Непрекъснато, Дениъл. — Обожавайки ги и двамата, Ана хвана ръцете им. — Аз много я харесвам, Дънкан.

— Знам. Сега го дръж настрана, за да го направя.

— Да ме държи настрана! — изгърмя Дениъл обидено и малкото останали в салона глави се обърнаха към него. — Пале такова! Ами че ти изобщо нямаше да имаш нищо общо, ако аз не бях...

— Какво, Дениъл? — обади се Ана сладко и му се усмихна мило. — Нали не си се опитвал пак да си пъхаш носа където не ти е работа и

да сводничиш?

— А... Не, нищо не съм направил. Нищичко. Не разбирам за какво говориш. Аз само казвах... Каквото казвам. — Реши, че ще е най-добре да се оттегли от бойното поле. — Да тръгваме, Ана. Ти трябва да си починеш.

— Само да си довърша виното. — Тя вдигна чашата си и се размърда на стола — сигнала, който по-рано бе договорила с Кет.

Кет я разбра и пристъпи към осветената сцена.

— Дениъл Макгрегър? Имам нещо за теб.

— Е, какво тогава се спотайваш там? Ела и ми го дай.

— То се дава оттук. И оттук — добави тя и притисна ръка към сърцето си.

Изпя за него старата шотландска балада „Лох Ломан“. Не откъсваше поглед от очите му и видя как те плувнаха. И почувства как нейните собствени очи започнаха да парят.

Дънкан бе приел или поне почти бе приел, че е влюбен в нея. Ала докато седеше там, докато гледаше мекотата, която я обземаше, докато пееше за човека, комуто принадлежеше такава голяма част от неговото сърце, той осъзна, че досега само е бил на път.

Сега се хвърли с главата надолу.

Не бе шокът, който бе очаквал. Не бе разтърсването на цялото му същество, което винаги си бе представял. Бе топло и чисто и в основата му бе тя. Видя как животът му се променя и бе достатъчно шотландец, за да си признае, че през цялото време се бе стремил към това.

Сега по някакъв начин трябваше да я спечели.

До него Дениъл подсмръкна, зарови се из джобовете си за кърпа и когато песента свърши, от все сърце си издуха носа.

— Ето това се казва момиче — успя да произнесе той. — Прекрасно момиче.

— Ще ми липсваш, Дениъл. — Кет се приближи, наведе се и го целуна по бузата. — Наистина ще ми липсваш.

— Хайде сега... — И за нейна изненада и разплакано удоволствие, той я придърпа на коленете си.

— Дънкан, ела да се поразходим — промълви Ана, хвана го за ръката и го издърпа от масата. — Това момиче има нужда от любов —

каза тя тихо, когато Дънкан се обърна да погледне стареца и момичето, прегърнати на края на сцената.

— Имам я за нея. Трябва само да я убедя да я приеме.

Ана стисна ръката му.

— Аз залагам на теб.

Знаеше, че е уморена, виждаше го в очите ѝ, докато вървяха към неговата каюта. Съмняваше се, че тя често дава воля на чувствата си. За жена като Кет такова преживяване сигурно бе изтощително.

— Много беше красиво това, което направи за дядо ми.

— Луда съм по него. Наистина съм луда по него. — Плашеше я, много я плашеше, че толкова бе заобичала хора, които никога не биха могли да бъдат нейни.

— Бих казал, че чувствата са взаимни. Ако това не беше дядо ми и тази близо седемдесетгодишна разлика във възрастта, бих се разтревожил.

Тя се засмя, вече овладяла се, и потисна една прозявка.

— Аз дори и при това положение не бих била много сигурна в себе си. — Влезе преди него в каютата и премигна, изненадана от светлината на свещи и блясъка на кристал. — Какво е това, Блейд?

— Мислех си, че би могла да нарушиш още едно правило. — Той отиде до купата с лед и извади оттам запотена бутилка.

— Шампанско? — Кет погледна етикета и подсвирна: — Че и добра марка. Какъв е поводът?

— Ще стигнем и до това. Искаш ли една чаша?

— Мисля, че мога да изпия една, благодаря. Затова ли не искаше да се преоблека след представлението? За да съм облечена подходящо за това изискано френско вино?

— Не, не исках да се преобличаш, защото искам аз да те съблека. После. — Отвори сръчно бутилката, наля две чаши и ѝ подаде едната. Чукна се с нея. — За този твой удивителен глас.

Тя се засмя и отпи.

— Как мога да не пия за това?

— Идва последната седмица от нашия договор.

Кет бе благодарна, че бе преглътнала, иначе можеше и да се задави.

— Да, знам. Беше приятно пътуване.

— Аз искам да се възползвам от възможността за продължаването му.

Сърцето ѝ отново започна да бие.

— Е, за това също мога да пия.

— Искях да говоря с теб, преди да се обадя на твоя импресарио.

— Уволних го, така че можеш да се договаряш направо с мен.

— Уволнила си го? — Дънкан сви устни, после кимна. — Умен ход, но ще ти трябва някой да те представлява.

— Не се блъскат пред вратата ми, сладурче. Като му дойде времето, ще стигна и дотам.

— Бих казал, че е дошло. Рийд Велънтайн би искал да уговори среща с теб и да уреди професионален запис, в студио, в Ню Йорк, в удобно за теб време.

Тя не чувстваше ръцете си. Нито краката си. Като в полусън осъзна, че единственото, което чувстваше, бяха внезапните яростни удари на сърцето си.

— Рийд Велънтайн? „Велънтайн Рекърдс“? Среща? С мен? Защо?

— Изведнъж толкова много въпроси. — Той със смях вдигна отново чашата си в на здравица. — Да, Рийд Велънтайн от „Велънтайн Рекърдс“ иска среща с теб, защото е много впечатлен от касетата, която си записала.

— Ти си му я изпратил? Изпратил си я на Рийд Велънтайн?

— Казах ти, че ще я изпратя на един мой познат.

„Велънтайн Рекърдс“. Сега не чувстваше и устните си. Ала чувстваше внезапното свиване в стомаха.

— Не съм очаквала... Никога не съм мислила...

— Не си мислила, че говоря сериозно ли? Аз не играя такива игри.

— Не, аз не... Господи, не мога да дишам! — Притисна ръка към гърдите си, сякаш, за да изтласка въздуха, но не намери там никакъв въздух. — Не мога да си поема дъх.

Дънкан разтревожено посегна към нея. Кет бе станала бяла като платно.

— Седни.

— Не. Да. Не. Трябва ми малко въздух.

Мушна винената чаша в ръката му и се втурна към вратата на балкона. Главата ѝ се въртеше, сякаш бе изпила на екс цялата бутилка шампанско. Не можеше да си поеме дъх, защото въздухът бе заседнал някъде под диафрагмата.

Вкопчи се в перилата и се надвеси, загледана неவிждащо в бавно движещата се вода.

— Не беше ли това, което искаше?

С гръб към него, тя стисна здраво очите си, за да спре парещите сълзи.

— През целия си живот. Това е всичко, което някога съм искала през целия си живот. Просто шанс, само един шанс, за да докажа, че мога да бъда нещо. — Гласът ѝ се скъса и Кет тежко се облегна. — Имам нужда да остана една минутка сама, Дънкан. Става ли? Дай ми само една минутка.

Вместо това той се приближи до нея, обърна лицето ѝ към себе си и видя, че очите ѝ са мокри.

— Мислех, че знам колко много означава това за теб. — Каза го нежно, толкова нежно, колкото нежно ръката му изтри първите сълзи от бузата ѝ. — Не съм знаел. Трябваше да намеря по-добър начин да ти го кажа.

— Не, много е хубаво, прекрасно е — бе ужасена до мозъка на костите си от това, което Дънкан предлагаше. От него. От всичко, което се блъскаше и пулсираше в нея.

— Моля те, остави ме сама за една минута. Трябва да се стегна.

— Не, не трябва. — Той я прегърна. — Трябва да се отпуснеш.

Дъхът ѝ се препъна веднъж и се разби в ридание. Тя притисна лице към рамото му, вкопчи се в него, в чувството, в този дар.

— Това за мен е всичко. Всичко. Дори ако си променят мнението, ако не харесат това, което правя, ако ме изритат, това е всичко. Шансът. Никога няма да мога да ти се отплатя.

— Няма за какво да ми се отплащаш. Кет...

— Това е всичко — повтори тя, обхвана с длани лицето му и се дръпна назад. — Всичко. Толкова съм ти благодарна, Дънкан. — Изля всичките си чувства в целувката. — Нека ти покажа.

— Кет, аз не търся благодарност.

— Аз трябва да ти я дам. — Отново го целуна, като хипнотизира и двамата. — Нека да ти я дам.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя бе като магьосница, мислеше Дънкан. Сега, в ясната светлина на деня той още бе под влиянието на заклинанията.

Искаше да ѝ каже, че я обича. Искаше да я помоли да бъде негова. Но не му се струваше честно в този момент, когато Кет вече бе в такъв емоционален водовъртеж.

Дънкан предпочиташе да играе честно. Когато бе възможно.

Можеше да почака до нощта. Докато въздухът бе мек и спокоен и те бяха сами с реката. Във всеки случай, това щеше да му даде няколко часа, за да измисли как да ѝ го каже — с какви думи, с какъв тон.

Искаше му се да може да е сигурен в нея, ала някои шансове не можеха да се предвидят.

Сигурно пръстенът, за който бе изтичал сутринта, след като изпрати баба си и дядо си, щеше цял ден да тежи в джоба му.

Най-добрият начин да накара времето да мине, реши той, бе като го запълни с работа.

Кет се бе подготвяла цяла сутрин и бе обмислила всичко. Имаше само един възможен отговор. Дънкан Блейд ѝ бе дал нещо, за което се бе трудила цял живот. И го бе направил без никакви условия.

Единственият начин да му се отплати, доколкото можеше да види, бе да се махне от пътя му, и то бързо. Без неприятности, без усложнения, каза си тя, докато се качваше по стълбите към кабинета му.

Коленете ѝ трепереха. Кет спря, като се прокланаше, стегна се отново и се принуди да си признае, че това не бе благородна постъпка, а бягство.

Не можеше да се справи с онова, което изпитваше към него. Защо, по дяволите, трябваше да се справя? Тя не знаеше как да бъде влюбена. Никога не бе успявала да го накара да се получи, никога не бе успявала да покрие залога си, ако играеше тази игра.

По-разумно бе да го пресече сега, преди да бе затънала още по-дълбоко, преди да бе започнала да си вярва, че би могла да бъде реална част от неговия живот.

Нещо повече, би било малодушно да изчака още една седмица, до края на текущия ѝ договор, за да му каже, че изчезва. Почтената постъпка, професионалната постъпка би била да му даде време да намери друг изпълнител. Нямаше за отплата да му обърка бизнеса. Нито живота.

Само лошият ѝ късмет бе виновен, че се влюби в него.

Искаше да си каже, че това бе просто благодарност, но така и не можа. Искаше да си повярва, че ще остане цяла и непокътната, след като се разделят. Ала се познаваше. Сама си бе виновна. Бе си разтворила душата и сега трябваше да си плати.

Изведнъж вълнението от постигането на мечтата на нейния живот нямаше този блясък, който би трябвало да има.

Но Кет Феръл държеше на думата си, поемаше своите отговорности и се бе справяла в добри и лоши времена.

Приближи се до кабинета му и го видя през прозореца. Бедното ѝ сърце се сви.

О, Господи, той бе толкова съвършен! Какво бе казала майка му? Един във всякакъв смисъл красив млад мъж. Съвсем вярно. Не бе само красотата му, чарът му, шикозните му дрехи.

Дънкан бе мил и внимателен.

Не бе някакво разглежено мамино дете, което си живее живота с парите на семейството. Той работеше, и работеше яко. Бе оставил отпечатък върху всеки сантиметър от своя кораб.

В него имаше почтеност, имаше амбиция.

Опасният Дънкан, помисли Кет. Сърцеразбивачът. Ще забравиш името ми още преди да е свършил сезонът.

Пое въздух, отметна назад косата си и влезе бавно в кабинета му.

— Имаш ли една минутка, шефе?

Той се облегна назад и остави документите, върху които работеше.

— О, за теб ще намеря. Как си?

— Още летя. Изпрати ли баба си и дядо си?

— Да, те ще прекарат един ден в Ню Орлийнз, после заминават за Бостън на гости на сестра ми и племенниците. Да си поиграят с децата. Ще се видят с чичо ми Кейн и леля ми Даяна, после дядо ще тормози братовчед ми Йън защо е още ерген, такъв прекрасен млад

юрист като него. Говореха и да прескочат до Мейн, така че Макгрегърови да досадят за малко на Кембълви.

— Това го поддържа млад. — Кет избягваше погледа му.

— Значи винаги ще си остане осемнайсетгодишен, защото никога няма да се спре.

— Семейството е сърцето му.

— Да. Бързо си се научила да го разбираш.

— Бързо се научих да го обичам. Да обичам всички вас. Да ви обичам толкова много, че се разтрепервам отвътре. Получих покана — добави тя, като се усмихна насила. — Да посещавам Хайанис Порт винаги, когато поискам. Виждала съм снимки на замъка, който той е построил там. Направо страхотно.

— Значи трябва да го видиш лично.

Не и преди да бе сигурна, че ще може да го понесе, помисли Кет. Което значеше всъщност никога. Тя протегна крака, кръстоса ги и се приготви да изнесе най-голямото представление в живота си.

— Не искам за дълго да прекъсвам работата ти, ала трябва да поговорим за бизнес.

— Прекрасно. Смятах да те хвана по-късно, но и сега може. — Дънкан отвори една папка и извади нейния договор. — Това е стандартната клауза за продължаване на договора, с гарантирано петпроцентно повишение на заплатата, когато влезе в сила. Всичко друго остава същото, както в първоначалното споразумение. Ако се притесняваш да подписваш документи без някой да те представлява, можем да ти наемем адвокат тук, в Ню Орлийнз, или в някое от пристанищата по пътя към Сент Люис.

— Не се притеснявам да подписвам документи, Дънкан. Аз никога не подписвам нищо, преди да го прочета от край до край. Включително дребните букви и бележките под линия.

— Умно. В такъв случай това вече си го чела, ала може би ще искаш да го прочетеш отново.

— Няма нужда. Не искам да го подпиша.

Той няколко дълги секунди държа листите между двамата, после внимателно ги остави на бюрото.

— Моля?

— Не искам да прилагаме възможността за продължаване на договора. Не се интересувам от още едно пътуване. Що се отнася до

мен, когато следващата неделя пристигнем в Сент Люис, аз съм свободна.

— Свали си очилата.

— Тук светлината е ярка.

— Ако искаш да говорим за бизнес, ще ме гледаш в очите.

Ето, помисли Кет, тази бърза промяна в гласа му. От кадифе на стомана. Защото бе прав и защото бе малодушие да се крие зад тъмните стъкла, тя ги свали и ги окачи на яката на блузата си.

Без да бърза, Дънкан се вгледа в лицето ѝ. Търсеше признаците, които всеки комарджия разпознава. Ако блъфираше, помисли той, бе дяволски добра.

— Искаш да преговаряме за нови условия?

— Не казах това, а аз казвам, каквото мисля. — Кет вдигна рамене, после ги отпусна. — Имам си по-важна работа, сладурче, и ти си човекът, на когото трябва да благодаря за това. Какъв смисъл имам още шест седмици да пея в корабен ресторант, когато мога да бъда в Ню Йорк.

— Разбирам. Ако прочетеш договора си, ще видиш, че аз имам право да приложам тази клауза. Ти си задължена да я приемеш.

Е, не бе мислила, че той ще се съгласи лесно, нали?

— Надявах се, че ще ме пуснеш без скандали — заради доброто старо време.

— Надеждата никога не умира. — Дънкан стана, приближи се до малкия хладилник и извади по една бутилка вода за двамата. Имаше чувството, че някой е разтворил гърдите му и е ударил с юмрук сърцето му. — Обаче това е бизнес и няма нищо общо с факта, че спим заедно. Искаш ли чаша за водата?

Преди да бе успяла да се спре, тя грабна бутилката от ръката му. И този малък изблик на нервност поразхлаби възела в стомаха му. Не беше толкова равнодушна, колкото би искала.

Какво иска, чудеше се той. За какво става дума?

— Добре, без услуги. Съвсем честно. — Дълго пи от шишето. — Е, дай ме под съд.

— Нека първо видим дали ще можем да се справим с това като професионалисти. — Говореше нарочно фалшиво любезно и гледаше как лицето ѝ пламва. Нерви, реши Дънкан. Чувства. Имаше ги. И той можеше да ги използва. — Искаш да отидеш в Ню Йорк и да

продължиш с Велънтайн. Не мога да те обвинявам. Когато стигнем до Сент Люис, можеш да заминеш... — Вдигна пръст, преди да бе успяла да се обади. — Аз ще наема изпълнител да те замести за една седмица. После ще пресрещнеш кораба в Ню Орлийнз и ще изпълниш останалата част от договора. Всички ще са доволни.

— Тази сделка не ми харесва.

— Приеми я или се откажи.

— Отказвам се — заяви Кет и се изправи.

— Седни.

— Не ми казвай какво да правя.

— Бизнесът свърши. Сега разговорът е личен и казах да седнеш.

Тя опря ръка на кръста си, вдигна бутилката и го изгледа спокойно, докато пиеше.

— За това ли е всичко, Дънкан? Ударила съм ти по самочувствието ли?

— Наистина ли мислиш, че ще те оставя да си отидеш?

— Да, защото ако опиташ друго, ще ударя не само по самочувствието ти. Виж, беше забавно и съм ти много задължена, обаче е време да се изнасям.

— И това ли умееш да правиш най-добре? Да се изнасяш?

— Да. — В очите ѝ проблесна съжаление, преди да успее да го скрие. — Извинявай, трябва да мисля за номер едно. Но няма да те забравя, сладурче.

И тогава Кет направи грешка. Усмихна се дръзко и го потупа по бузата.

Усмивката ѝ бързо угасна, защото той сграбчи ръката ѝ.

— Трепериш... Сладурче.

— Не, не треперя. — Тя не успя съвсем да преглътне, затова сви рамене. — Просто тук е студено.

— Глупости. Защо се тресеш?

— Причиняваш ми болка.

— Не. — Пръстите му, обхванали китката ѝ, едва се докосваха до кожата. — Не, ала ти правиш всичко възможно, за да причиниш болка на мен. Защо?

— Не искам да те наранявам, Дънкан. — Гласът ѝ трепна от напирашите чувства. — Не искам. По дяволите, пусни ме.

— Хич не се и надявай. Искаш да ме зарежеш? Искаш да се изнасяш? Никакви неприятности, никакви усложнения? Ти си лъжкиня и не си толкова добра, колкото бих очаквал.

— Предполагам, че не ти се е случвало често да те зарязват, нали?

Той вдигна вежда:

— А, ето. Скъсваш и бягаш, преди да съм скъсал аз?

— Нека просто да кажем, че сме наравно.

— Не, нека не го кажем. Нека просто сложим картите на масата и да видим кой какво държи. Аз те обичам и ти ще се омъжиш за мен.

— Какво?!. — Ако й бе лиснал студената вода от бутилката в лицето, нямаше да е по-шокирана. — Какво? Ти си луд!

— Ти си точно това, което искам, точно това, което ще имам, така че свиквай с тази мисъл.

— По дяволите! Кой по дяволите си мислиш... Не мога да си поема въздух. — Задъха се и притисна юмрук между гърдите си. — По дяволите.

— Смешно, ти реагира по същия начин снощи, когато ти казах за Велънтайн. Нещо, което твърдеше, че цял живот си искала. — Направи една стъпка към нея, докато Кет се задъхваше. — Има ли нещо друго, което да искаш, Кет?

— Не. Разкарай се. *Ти* си ненормален. Трябва да изляза на въздух.

— Никъде няма да ходиш. — Хвана я за рамото и я натисна да седне на един стол. — В нашето семейство имаме традиция. — Извади от джоба си една монета. — Ако е ези, се омъжваш за мен. Ако е тура, се изнасяш.

— О, да, разбира се. — Вече съвсем замаяна, отпусна глава между коленете си.

— Значи се съгласи.

— Не съм. — Вдигна рязко глава точно когато Дънкан подхвърли монетата и без да откъсва поглед от нея, я захлупи върху ръката си.

— Ези. Аз печеля. Какво искаш, голяма шумна сватба или нещо по-скромно?

Тя не помръдна от мястото си. Дишането й се бе върнало и кръвта вече не пулсираше в главата й. Той бе ядосан — виждаше го. Зад самоуверената му безгрижна усмивка се криеше чист гняв.

— Дънкан, нормалните хора не решават да се женят на ези-тура.

— Моите родители са го направили, ще го направим и ние. Нали няма да се отметнеш от залога си?

— Аз не залагам...

— Като правило — довърши вместо нея той, опря ръце на облегалката на стола ѝ и се наведе над нея. — Обичам те.

— Разкарай се — успя Кет да възрази, но слабо.

— Обичам те — повтори Дънкан. — Това за мен е най-важното. Винаги съм знаел, че ще бъде най-важното. Времето, мястото, жената. Че когато се случи, за мен ще е ясно... Кетрин Мери. Ти си жената. Сега ми кажи, че не ме обичаш.

— Не.

— Какво не?

— Ох, махай ми се от главата. Как, по дяволите, мога да мисля, когато така ме натискаш?

— Само го кажи — прошепна той и докосна устните си до нейните — и ме накарай да го повярвам.

— Нищо няма да се получи.

— Не те питам за това.

— Искях да ти направя услуга.

— Много благодаря. Сега ми кажи.

— Отдръпни се, Дънкан. Притесняваш ме.

Той се усмихна и отстъпи назад. Защото вече бе видял отговора в очите ѝ.

— Добре, на крака ще е повече в твой стил.

Понеже беше така, тя се изправи.

— Кариерата ми е важна за мен.

— За мен също.

Говореше истината. — Кет го виждаше. Чудото по някакъв начин се бе случило и единственото нещо, за което си бе мечтала, бе важно и за него. Тя също. Това бе повече от всякакви чудеса.

Пъхна ръце в джобовете си.

— Не ми трябва никаква къща с бяла ограда в предградията.

— Моля ти се, този образ винаги ме е карал да се вцепеня от ужас.

Това я разсмя — едно бързо прихване, после въздъхна:

— Сериозно ли говориш?

— Абсолютно. На времето сънувах кошмари с къщи с бели огради.

— Дънкан... — Объркано притисна очите си с пръсти. — Опитвам се да бъда откровена с теб. — Отпусна ръце и го погледна право в очите. И видя в тях всичко, което искаше. — Моля те и ти да бъдеш откровен с мен, защото можеш не само да нараниш сърцето ми. Ти можеш да го разбиеш.

В него се надигна нежност.

— Казах ти, че никога няма да те нараня. Аз държа на думата си.

Кет пое въздух и откри, че ѝ е по-лесно.

— Сигурен ли си, че наистина точно това искаш?

— Абсолютно сигурен. — Извади от джоба си кутийката с пръстена. — Познай какво има тук.

— О, Господи. Бързо работиш. — Тя сведе поглед към ръцете си. — Дланите ми се потят. Случва ми се само когато съм много нервна. — Разсеяно ги изтри в шортите си. — Добре, сладурче, сам го поиска. Ала не забравяй, че ти дадох всички шансове. Обичам те и за мен това също е най-важното. Предполагам, че съм тръгнала натам, когато се опита да ме изблъскаш от трапа. Стори ми се толкова секси и опасен.

— Странно, аз тогава си помислих същото за теб.

— Никой никога не е прониквал в мен по този начин. Никога не съм искала някой друг да проникне в мен по този начин.

— Значи започваме наравно. — Той взе ръката ѝ и отвори кутийката.

— Леле, с това можеш да извадиш на някой очите!

Дънкан се разсмя и я грабна в прегръдките си за целувка, от която и двамата се замаяха.

— Искаш ли да се обзаложим, че пръстенът ще ти стане?

За момент Кет само притисна бузата си към неговата. Боже мой, помисли, той я искаше. Завинаги.

— Аз вече не залагам срещу банката.

Дънкан се усмихна, извади от кутийката пръстена с цитрин и го постави на пръста ѝ.

— Мъдро решение. — Вдигна ръката ѝ и притисна устните си точно над пръстена. — Значи се разбрахме?

— Така изглежда. — Кет в отговор поднесе съединените им ръце към своите устни. Неин, помисли. Завинаги. — Обаче искам да видя

тази монета.

Той вдигна вежди, завъртя монетата в пръстите на свободната си ръка и тя изчезна.

— Каква монета?

ИЗ ЛИЧНИТЕ СПОМЕНИ НА ДЕНИЪЛ ДЪНКАН МАКГРЕГЪР

Има моменти, които се отпечатват в паметта на мъжа като резка от диамант върху чисто стъкло. Първия път, когато е обичал жена. И първия път, когато е видял жената, която винаги ще обича. Моментът, в който неговото дете, взето от утробата на майка си, е поставено в ръцете му, пищящо от живот.

И многото моменти от живота на това дете, които ще изпълнят и собствения му живот с радости и скърби, със смях и сълзи.

Има моменти, отпечатани в моята памет, прекалено много, за да ги преброя, прекалено малко, за да мисля, че се разбират от само себе си. И аз ги пазя всичките.

Наскоро към тях се прибави още един момент. Гледах как едно момиче, което бях заобичал като свое, стои в градините на дома, който построихме с моята Ана. И там, в един прекрасен ден, тя съедини ръката си с ръката на моя внук Дънкан, за да стане негова.

За да стане наша.

И когато клетвите бяха произнесени и бе разменена първата целувка като мъж и жена, тя дойде право при мен и прошепна в ухото ми: „Благодаря ви, господин Макгий.“ — защото тя така обича да ме нарича. — „Благодаря ви, че ме избрахте за него“.

Не че съм го направил заради благодарностите, ала, Боже мой, хубаво е от време на време да оценят грижите ти.

Какви синове и дъщери ще създаде тази двойка! Не че са се разбързали, забележете — макар Ана вече да се тормози, че ще се забавят.

Но пък ние сме направили, каквото можем, за да ги насочим по правия път.

Сега гледам през прозореца как последните рози на Ана са се вкопчили в стъблата си и чакат приближаващите есенни ветрове да ги отвеят. Времето минава, колкото и да ни се иска да можеше за миг да спре.

Затова не трябва да се губи, нали? Имам още внуци, които имат нужда да бъдат малко насочени, мъничко да бъдат побутнати, така да се каже. Макар че по-добре да не говорим за това, защото Ана наскоро изпадна в нравоучително настроение, когато случайно споменах мимоходом, че нашият Йън вече е на възраст да се замисли за бъдещето си.

Момчето сега е адвокат. Сякаш вчера щапукаше в гостната и все протягаше ръце към хубавата кристална ваза на баба си. Винаги си е падал по красивите неща нашият Йън.

Е, аз съм му намерил една красавица. Която, мисля, ще подхожда на добрата му душа и мекото му сърце. Момчето иска семейство, няма грешка. Не си ли купи токущо къща? За какво купува един мъж къща, ако не за да я напълни със семейство?

Много хубаво, ако започне с мебелите и дрънкулките и другите неща, които мъжът обича да има около себе си. Ала семейството е това, което прави дома.

Не направи ли моя?

И това е най-малкото, което мога да сторя за любимия си внук — да му дам посоката, в която да върви, за да направи своя дом.

А на тези, които казват, че не е така, ще отговоря да вървят по дяволите.

ТРЕТА ЧАСТ ЙЪН

ПЪРВА ГЛАВА

Понякога, мислеше Йън, денонощието просто няма достатъчно часове. Той мразеше да бърза, независимо дали ставаше дума за работа, за удоволствие или за живота като цяло. Ала трябваше да признае, че напоследък не правеше нищо друго, освен да препуска. Което включваше и да се провира през лудия хаос на бостънското движение във върховите часове.

Още една спирка, каза си, и след това можеше да си отиде у дома. В новия си дом. Само мисълта за елегантната стара къща, сгушена зад гордите стари кленове, го накара да се усмихне и да не обърне внимание на острото изсвирване на автомобилен клаксон, когато движението пак се обърка.

Бе имал два месеца да ѝ се наслаждава, да обикаля магазините за антикварни мебели и за кухненско обзавеждане, за да подреди всяка стая точно както иска.

И всеки път, когато пяхаше ключа в ключалката и влизаше в изящното антре с тъмнозелени стени и златисти подове, потреперваше от радост, че годините в студентски общежития и шумни апартаменти бяха останали зад гърба му.

Не че не обичаше да има компания или хора, които да му се мотаят в краката. Произхождаше от прекалено голямо семейство, за да не цени объркването, сблъсъка на характери, веселието, което бе свързано с многото хора.

Ала искаше свое собствено местенце. Имаше нужда от свое собствено местенце. И все още благославяше братовчедка си Джулия, която му помогна да намери идеалната къща на идеалното място.

Старо и улегнало — това искаше и това взе. Достойнство, стил и характер. Предполагаше, че потребността от такива неща се предаваше с кръвта на Макгрегърови.

Бе израснал сред достойнство, стил и характер и вкъщи, и на работа. Юридическите кантори на Макгрегър и Макгрегър притежаваха всички тези качества. Родителите му също, както и баба му и дядо му и цялото семейство, което произхождаше от тях.

Сега заедно с родителите си и със сестра си Йън бе член на тази уважавана адвокатска фирма. Имаше намерение да се наложи там, да утвърди тези традиции и може би след време да последва стъпките на баща си и чичо си във Вашингтон.

Пресата от време на време намекуваше, че Йън Макгрегър се подготвя за политиката. Пишеха, че вече има семейна традиция, след като баща му е бил главен прокурор, а чичо му главнокомандващ. Имаше и добра външност — златиста коса, спокойни сини очи, мъжествени черти и твърди устни, които караха жените да въздишат, а мъжете да му вярват.

Булевардните вестници веднъж го бяха уловили само по бански, докато плаваше на „Чарлз“. Резултатът бе голямо увеличение на продажбите на вестниците и прякорът Харвардски хубавец, който му се лепна за негов ужас и за смях на семейството.

Прие го с чувство за хумор. Какво друго му оставаше? И възразяваше на онези, които казваха, че той е просто още един преуспяващ младок, завършил престижен университет между първите десет по успех и дипломирал се от пръв път.

Йън Макгрегър получаваше това, към което се стремеше, а откак се помнеше, се бе стремял към правото.

Но като оставим настрана почестите и хвалебствията, той бе най-младият член на фирмата и като такъв често изпадаше до положението на момче за всичко.

Сегашната му задача бе съвсем малко по-добра.

Йън обиколи, като търсеше без много надежда място за паркиране. Примири се да спре на шест пресечки от целта си и помисли, че би могъл и да си отиде до вкъщи и да се върне пеша.

Въпреки това взе куфарчето си и се отпусна достатъчно, за да поразгледа красиво подредените витрини по пътя към „Брайтстоун“.

Бе мека ранна есен, прекрасно време в Ню Ингленд. В дърветата започваха да се забелязват дивите цветове, в които щяха да се обагрят във вечерната светлина на бавно потъмняващото небе. Когато се върнеше вкъщи, обеща си Йън, щеше да си вземе една чаша вино, да седне на задната си тераса и да огледа своето царство.

С развяващ се от силния вятър шлифер спря пред „Брайтстоун“ и се взря в якото старо здание от изветрени червени тухли.

То бе истинска институция в Бостън, която той съжаляваше, че през последните години не бе имал време да изследва. Ала сега, когато живееше съвсем наблизо, мислеше, че ще намери възможност да се поскита из него, да се разходи между купчините, пътеките, кулите от книги.

„Брайтстоун“ — това бяха книгите в Бостън.

Помнеше как като дете майка му го държеше за ръка, когато идваше да пазарува тук, после го оставяше в детския кът с някоя книжка с картинки. Персоналът винаги бе услужлив и ненатрапчив, настроението сериозно, книгите много.

И като си спомняше приятните часове, които бе прекарвал вътре, помисли, че би било добра идея да превърне една от свободните си стаи в библиотека.

Влезе вътре и с удоволствие видя познатите извисяващи се тавани с техните натруфени корнизи, полираните до блясък кестенови подове, огромното пространство, пълно с книги.

На втория етаж, доколкото си спомняше, трябваше да са историята, биографиите, местни автори. А на третия — цяло съкровище от редки книги.

Докато се оглеждаше, забеляза, че бизнесът върви добре. Това малко го изненада. Преди около година бе прочел, че старото бостънско учреждение има сериозни проблеми и изглежда не може да се конкурира със супермаркетите. Ала сега доста купувачи преглеждаха рафтовете, други плащаха на красивата стара каса, а някои се бяха разположили в примамливите кътчета за отдих, разположени тук-там.

Това май бе ново, учуди се той. Тези удобни фотьойли и масивни старинни маси? Видя също, че в дъното, където си спомняше високи лавици, бе добавено малко кафене.

А мелодията, която се носеше като тих фон, не бе строгата класическа музика, която помнеше, а нещо леко с арфи и флейти.

Обиколи заинтересован и забеляза, че детският кът си бе останал на мястото, но сега в него имаше и кошница с ярки пластмасови играчки и красиви плакати със сцени от приказки.

Тук пък имаше настолни лампи, поставки за книги и различни други подаръци, подходящи за любителите на книги. Докато вървеше, до него достигна изкусителната миризма на кафе.

Умно, много умно, реши Йън. Човек трябва да има много силна воля, за да отмине, без да опита... И без да си купи нещо. Като си каза, че няма време нито за едното, нито за другото, се насочи към една служителка.

— Търся Нейъми Брайтстоун. Тя ме очаква. Аз съм Йън Макгрегър.

— Госпожица Брайтстоун е в кабинета си на втория етаж. Бихте ли желали да изпратя да я повикат?

Добре възпитаният и услужлив персонал очевидно все още бе задължителен тук. Йън се усмихна и поклати глава:

— Не, благодаря. Аз ще се кача.

— Ще ѝ съобщя, че отивате при нея, господин Макгрегър.

— Благодаря ви. — Той пое по стръмните стълби и внезапно пред очите му живо изплува образът на майка му, която му се усмихваше и му казваше, че ако е кротък, докато тя пазарува, после ще отидат за сладолед. — „Роки Роуд“ — прошепна Йън. Винаги бе обичал „Роки Роуд“, а майка му винаги го бе държала здраво за ръката, докато пресичаха улицата, за да си купят фунийки със сладолед.

Добра памет, реши той и забеляза, че вторият етаж вече не бе мрачен и плашещ. Сигурно причината не беше само, че сега бе два пъти по-висок.

Бяха сложени допълнителни лампи, а тъмнокафявите рафтове бяха сменени със светло дърво. Имаше две дълги маси със столове край тях, които образуваха нещо като читалня. Сега там имаше момче и момиче, вероятно гимназисти, които изглежда повече се интересуваха един от друг, отколкото от книгите.

Сега, като си помислеше, имаше някои много приятни спомени от срещи в не толкова приятни ъгълчета на училищната си библиотека.

За още нещо в момента денят нямаше достатъчно часове. Не за учене, Господ му бе свидетел, а за срещи. Съвсем скоро отново трябваше да се впусне във водовъртежа.

Липсваха му жени.

— Господин Макгрегър?

Обърна се и видя приближаващата се жена. Хубаво парче, реши Йън. Като от картинка, с елегантен червен костюм и обувки с ниски токове. Косата ѝ бе лъскава и черна, стегната в дебела плитка, която висеше на гърба ѝ и откриваше спокойното ѝ красиво лице.

Устните ѝ бяха пълни, съвсем малко по-големи, и начервени в тон с костюма. От ушите ѝ висяха семпли златни обици, а ръката, която му протегна, бе тясна и без пръстени.

— Госпожица Брайтстоун?

— Да. — Тя се усмихна. — Извинявайте, че не бях долу, когато дойдохте.

— Няма защо. Не можех да знам кога точно ще стигна.

— Заповядайте в моя кабинет. Мога ли да ви предложа нещо? Кафе, капучино?

— Капучиното толкова ли е хубаво, колкото мирише?

Този път усмивката достигна до ясните ѝ сиви очи.

— По-хубаво, особено ако отстрани добавите една от нашите лешникови бишкоти.

— Съгласен съм.

— Няма да съжалявате. — Младата жена го поведе между лавиците към една врата над кафенето. — Ще се обадя да го донесат. Извинете за безпорядъка — вметна, като се провираше между една стълба и бояджийска кофа. — Още не сме довършили козметичните ремонти.

— Забелязах промените. Много хубаво.

— Благодаря. — Тя погледна назад и отвори друга врата. — Получаваме много положителни отзиви.

Кабинетът ѝ създаваше чувството за скорошно преустройство. Стените бяха перленобели, украсени с картини на бостънски улични сцени, нарисувани с меки, замъглени цветове. Блестящото черешово бюро бе подредено и подходеше на нейния размер и стил. Младата жена посочи към два стола с весела тапицерия на райета.

— Ще се обадя за кафето.

Той се разположи и имаше време да я огледа добре. От документите в куфарчето си знаеше, че тя е дъщеря на собствениците — което, според неговите изчисления, означаваше четвърто поколение в „Брайтстоун“.

Бе очаквал да е по-възрастна, по-скована, ала ѝ даваше малко над двадесет години. Експедитивна, но стилна. И добре сложена, добави наум, като забеляза как добре червеният костюм очертаваше извивките ѝ.

Госпожица Брайтстоун затвори телефона, седна срещу него и скръсти ръце в скута си.

— Сега ще пристигне. Искam да ви благодаря, че се съгласихте да се срещнем тук. Напоследък магазинът отнема всичкото ми време.

Гласът ѝ, забеляза Йън, бе също толкова ясен и спокоен като очите ѝ.

— Познавам това чувство. И за мен е удоволствие да ви услужа. Пък и сте ми на път за към вкъщи.

— Значи е удобно. Вашата секретарка каза, че документите са готови и мога да ги прегледам и подпиша.

— Споразумението за съдружие, да. Доста стандартно, и мисля, че сме оформили всичко както каза баща ви. — Отвори куфарчето и докато прехвърляше документите, даде воля на любопитството си: — Мога ли да приема, че баща ви се е оттеглил?

— Повече или по-малко. Двамата с майка ми искат да прекарват повече време в зимната си къща в Аризона, може би да се пренесат там за постоянно. Брат ми и семейството му вече се преместиха.

— А у вас няма ли жажда за пътуване на запад?

— Не. Бостън е мой. — Както и магазинът, добави тя наум и сърцето ѝ леко изпърха. Или щеше да бъде. — През последната година и половина поемам повече отговорности по „Брайтстоун“.

— Промените ваша идея ли са?

— Да. — Бе се борила за тях със зъби и нокти. — Пазарът се променя, а с него и изискванията и очакванията на клиентите. Време е да отговорим на тях... — На вратата се почука, тя стана и взе кафето от момчето, което го донесе. — Първо, кафенето — продължи, докато подаваше на Йън голямата чаша с капучино. — Това е услуга, която хората днес искат да имат в една книжарница. Те вече търсят не само книги, а и атмосфера, място за срещи, център. — Отново се усмихна и седна. — И хубаво кафе.

— Е, за последното мога да свидетелствам — отбеляза Йън след първата глътка. — Кафето е страхотно. И тъй като прегледах вашите ведомости, приходните и разходни документи и така нататък, струва ми се, че промените са дали резултат.

— През последните девет месеца сме увеличили продажбите с петнадесет процента. — Нямаше да мисли, поне не точно сега, какво ѝ струваше да направи тези промени, които да доведат до това

увеличение. — По моя оценка през следващите шест месеца ще ги увеличим с още петнадесет.

— Като дете винаги обичах да идвам тук.

— А били ли сте клиент на „Брайтстоун“ през последната година?

Той поклати глава:

— Хванахте ме. Но ще бъда. — Остави кафето на малката масичка между тях и ѝ подаде документите. — Прегледайте ги, готов съм да отговоря на всички ваши въпроси.

— Благодаря. — Тя извади от бюрото си очила за четене с телени рамки. В момента, в който си ги сложи, Йън усети, че бавно и неспасяемо се разтопява.

Бе луд по жени с очила.

Завъртя очи, вдигна чашата с кафе и си каза да се стегне. Тя бе клиентка.

Чиито сериозни и интелигентни очи изглеждаха невероятно зад тези лещи. После тези ярко начервени и сексапилни устни. Сочното тяло в спретнатия, почти с военна кройка костюм. Практични обувки. Страхотни крака.

От всичко това и светец би се побъркал, успокои се той. А Макгрегърови не се славеха като светци.

Въпреки това насочи вниманието си към кафето, опитвайки се да не мисли, че дебелият плътник и почти неуловимият женствен парфюм бяха допълнителни щрихи, която би трябвало да добави към цялото.

Освен това, какво лошо имаше да я покани да излезе с него? На вечеря. Не, на обед, реши Йън. На обед бе определено по-добре. Поделово. Можеха да отидат на обед. Много непреднамерен, приемлив обед... Където той нито за миг нямаше да си помисли да я захване леко по шията, за да види дали там ароматът ѝ бе най-топъл.

Ноктите ѝ бяха къси, заоблени и без лак. Не носеше пръстен и Йън се надяваше това да означава, че е свободна.

Седеше, чакаше я да дочете и обмисляше как точно да повдигне въпроса за един приятен малък обед към края на седмицата.

Нейми прочете всеки ред и си позволи една дълга, тиха въздишка. Това, което символизираха студените официални документи, за нея бе събитие от изключително значение. Ако бе сама, може би

щеше да ги притисне до гърдите си и да заплаче. Или да извика от радост. Ала не бе сама, затова ги остави на бюрото и свали очилата си.

— Всичко изглежда наред.

— Някакви въпроси?

— Не, разбирам ги. Учила съм фирмено право.

— Добре тогава. Ако сте доволна, можете да ги подпишете още сега. Ще ви трябва свидетел. След това ще ги изпратя на родителите ви в Скотсдейл. След като те ги подпишат и върнат, всичко ще е готово.

— Ще повикам секретарката си.

Пет минути по-късно Нейъми протегна ръка:

— Много благодаря, че се заехте с това вместо нас.

— Радвам се, че ви помогнах. Слушайте, тук имам един списък. Дядо ми... Срещали сте се с него.

— Да, много пъти. — Очите ѝ отново станаха топли, яркочервените устни леко трепнаха. — Той и баба ви често идват, когато са в Бостън.

— Дядо търси някои първи издания. Помоли да видите какво можете да направите... След като и така и така съм дошъл.

— С удоволствие. Ще отидем на третия етаж и ако не намерим онова, което търсим, ще направим проучване.

— Прекрасно.

Тя пристъпи напред, а Йън остана, където си беше. Когато погледът ѝ попадна върху неговия, той се усмихна бавно:

— Ухаете невероятно.

— О! — По страните ѝ изби топъл цвят и тя сведе очи. Ръцете ѝ, които досега бяха спокойни и грациозни, трепнаха, после се склучиха и Нейъми видимо се сви в себе си. — Благодаря. Той е... Нов. Тоест, аз току-що... Е — смотолеви тя притеснена, — можем да се качим горе.

Дявол да го вземе, помисли Йън, отвори вратата и я пусна пред себе си. Всичко оплеска, Макгрегър.

ВТОРА ГЛАВА

Според Нейъми Големият Каньон не бе достатъчно голяма дупка, в която да се продъни. Само фактът, че бе обградена от книги — което винаги бе приятно — и че изпълняваше задача, ѝ помогна да не загине, преди Йън да си бе тръгнал. След като намери две от книгите в неговия списък и обеща да потърси третата, тя му стисна официално ръката, благодари му отново и любезно го изпрати до долу.

После се върна в своя кабинет, затвори тихо вратата и оброни глава на бюрото си. Слабоумница. Идиотка.

Щеше ли да се превръща в мънкаща глупачка всеки път, когато един привлекателен мъж проявеше дори намек за личен интерес? Не се ли предполагаше това да бе един от положителните резултати от промените, които бе извършила в себе си? Преобразяването от шишкаво, непохватно и старомодно момиче в стройна, стилна и самоуверена жена?

Жена, която се бе направила на глупачка, защото Йън Макгрегър бе похвалил парфюма ѝ.

Цяла седмица по-късно още не можеше да ѝ мине.

Бе намерила книгата. Тя лежеше на бюрото ѝ, красиво опакована, готова да бъде изпратена или взета. Все още не можеше да събере смелост да вдигне телефона и да съобщи на Йън, че заявката му бе изпълнена.

Слабоумница, помисли отново. Идиотка.

След всичката работа, която бе извършила, след всички усилия, които бе положила. „Брайтстоун“ не бе единственият проект, с който се бе заела с чувство за мъст.

През последните няколко години Нейъми систематично и с много труд си изграждаше нов образ.

Не бе само отслабването, което започна, когато тя най-последно убеди себе си да спре да подхранва своята стеснителност, несръчност в обществото и неудовлетворението от собствения си образ като се тъпче, и започна да търси жената в себе си.

Жена, която Нейъми откри, че може да харесва и уважава.

Разумната диета, здравословните упражнения се превърнаха в навик, след като разбра, че всичко, което бе правила през нещастните си юношески години, е било да се крие.

Не бе просто гардеробът ѝ, припомни си тя този период, въпреки че ѝ отне месеци да изхвърли най-послед старомодните дрехи и да ги замени с по-красиви и подчертаващи тялото. И за разнообразие цветни, помисли Нейъми и с въздишка погледна новия си зелен костюм. Свършиха дните на разумното синьо, на ненатрапчивото кафяво и безличното сиво. На панталони и висящи като чувал сака.

Ала това бе само на повърхността, също както козметиката, която старателно се бе научила да подбира и използва. Тя вече не бледнееше в тълпата. Бе се научила как да си създаде един достатъчно привлекателен, компетентен и професионален външен вид.

И бе успяла до голяма степен да извърши и вътре в себе си метаморфозата от скованост към общителност. Нямаше да си позволи да бъде стеснителна, да се крие по ъглите, да избягва хората, както бе правила през по-голямата част от живота си само защото не можеше да бъде красива и изискана колкото майка си, ярка и самоуверена колкото брат си.

„Брайтстоун“ изискваше умен, представителен управител и Нейъми бе станала такава.

И толкова добре се справяше, помисли отчаяно. Толкова се гордееше със себе си. Колко добре се държа на тази среща насаме с Йън Макгрегър. Който беше, помисли тая, бе точно от този тип мъже, от които ѝ се връзваше езикът, преди да бе успяла да каже добър ден.

Харвардският хубавец. О, да, определено заслужаваше тази титла. Бе толкова красив, толкова любезен, а когато се усмихнеше... Е, сърцето ѝ едва ли бе единственото женско сърце, което започваше да бие малко по-бързо.

Но Нейъми се справи. Пиха кафе, говориха, вършиха работа.

И после той ѝ направи един бърз, неочакван личен комплимент и тя започна да мънка като глупачка. Започна да пелтечи. Изчерви се, за Бога! И всичко това, защото бе изкоментирал новия ѝ парфюм.

И защо си слагаш парфюм, Нейъми, запита се тя злобно. Слагаш си, за да те забелязват хората, така че да се чувстваш и женствена, и самоуверена.

Мъж като него, с неговия външен вид, с неговото възпитание, с неговия чар сигурно добре умееше да прави комплименти на жените. И би очаквал от тях да реагират непринудено, изискано, или може би дори малко кокетно.

А това, което направи тя, бе да запелтечи и да се изчерви.

Можеше само да си представя как Йън по целия път към къщи се е смял на нелепата ѝ и детинска реакция. Или по-лошо, много по-лошо, съжалявал я е.

Дори от мисълта за това потрепери. Бе прекарала прекалено много години от живота си като обект на присмех или съжаление.

Дори от собственото си семейство — въпреки че винаги я бяха обичали. Ала когато си единственото грозно пате в семейство от лебеди, няма как да не го разбираш.

Точно както разбираше колко се радваха всички те, че най-после бе започнала да полага усилия за външния си вид. Ами че на майка ѝ едва не ѝ се зави свят, когато поиска мнението ѝ за модата, за кройките и цветовете. А точно преди да заминат за Аризона, баща ѝ както винаги я грабна в мечешката си прегръдка. Само че този път вместо да я нарече неговото сладко момиче, какъвто му бе обичаят, я нарече неговото прекрасно момиче.

Това я накара да се почувства като принцеса — макар да бе глупаво, Нейъми бе сигурна.

Довериха ѝ се за „Брайтстоун“, защото знаеха, че има ум в главата, знаеха, че ще работи, докато падне. И защото тя води дълга, трудна битка, за да ги спечели на своя страна. Баща ѝ не искаше да прави промените, които бе замислила. Не искаше да влиза в разноски, да поема финансовия риск. Той искаше — доста разумно, според Нейъми — да се пенсионира и да остави магазина, който бе колкото средство за препитание, толкова и бремене, да потъне тихо в забрава.

Ала тя толкова го обичаше. И имаше нужда от него. Откак се помнеше, той бе нейното убежище, нейната радост, нейното сърце. Накрая семейството разбра това и ѝ се довери.

Нейъми нямаше да ги подведе. Нямаше да подведе и себе си, помисли сега.

Мрачните мисли и пышкането заради малкото препъване с Йън нямаше да променят нищо. Най-вероятно той вече бе забравил и за случката, и за нея. За да го забрави и тя и да продължи с усилията си да

стане това, което искаше да бъде, трябваше да се изправи лице в лице с него.

Взе книгата от бюрото и се запъти към вратата, като едва се сдържа да не си изяде червилото. Нямаше да се обажда. Щеше лично да занесе книгата.

Когато Нейъми влезе в прекрасната двуетажна къща, в която се помещаваха канторите на „Макгрегър и Макгрегър“, си каза, че напълно се владее. В колата бе отделила време да освежи червилото си — защото наистина го бе изяла — и да направи десетте успокояващи вдишвания, които бе открила, че отпускат нервите ѝ.

Нейният проблем, призна си тя, бе собствената ѝ реакция към него. Реакция, която се стовари върху нея в момента, в който го видя да стои на втория етаж на „Брайтстоун“ и да се усмихва към младежите в читалнята.

Такова нещо често бе изпитвала и в миналото, винаги, когато виждаше нещо особено красиво, желано и напълно недостъпно. Нещо като глух и ярък копнеж.

Но сега се бе овладяла, след като си напомни — много пъти — че единственото, от което се интересуваше Йън Макгрегър, бе работата.

Отново си го каза, докато пресичаше красивата приемна, издържана в светлозелено и кремаво, с тих огън, пращящ в камината от розов мрамор.

Класа, помисли Нейъми. Традиция. Това бяха качества в бизнеса и в семейството, които много ценеше и добре разбираше.

Усмихна се на жената, седнала зад великолепно бюро от матово дърво.

— Добър ден. С какво мога да ви бъда полезна?

— Казвам се Нейъми Брайтстоун. Аз... — Замълча насред думи, защото в този момент през вратата се втурна умопомрачителна вихрушка.

— Победих! Правосъдието още веднъж тържествува и децата ни ще живеят в един по-добър свят. — Жената, изумително красива брюнетка в тъмновиолетов костюм, подари на Нейъми една ослепителна усмивка. — Извинявайте. Обикновено тук се държим по-прилично. Аз съм Лора Кемърън.

— Аз съм Нейъми Брайтстоун. Моите поздравления.

— Благодаря. Вие чакате... Брайтстоун? Книжарницата?

— Да, точно така.

— О, обичам това място, винаги съм го обичала. — Лора прибра кичур коса, който се бе измъкнал от стегнатия ѝ кок. — А новото кафене е страхотно.

Сърцето на Нейъми се отпусна.

— Благодаря. Много се гордеем с него.

— Ние работим по нещо за вас, нали? Или по-скоро Йън работи по нещо за вас.

— Да. Аз се отбих просто за да...

— Аз съм сестра му.

— Да, знам. Дядо ви искаше една книга. — Тя вдигна малкия найлонов плик. — Имах малко работа насам и реших да я донеса.

— А, така ли? Аз ли да я взема, или искате да се срещнете с Йън?

— Ами аз... — Усети се, че започва да заеква и изпита едновременно и объркване, и облекчение, когато мобифонът в чантата ѝ иззвъня. — Не е ли това най-глупавото нещо? — засмя се тя. — Винаги ме стряска. Извинете ме за момент. — Извади малкия телефон. — Ало?

— Нейъми? Йън Макгрегър се обажда.

— О! — Почувства как страните ѝ пламват. — Колко странно.

— Кое?

— Имах предвид, аз точно съм... Получих книгата, която искахте. Тъкмо...

— Страхотно, с един куршум ще ударим два заека. Документите ви са тук. Днес следобед ще ги регистрирам. Мога да отскоча да взема книгата, след като приключа в съда.

— Всъщност, не е необходимо. Виждате ли...

— Няма проблеми. На път ми е, нали помните?

— Да, помня. Ала аз съм долу.

— Къде? Тук? — Той радостно се засмя. — Чакайте! — нареди и затвори, като остави Нейъми да гледа объркано слушалката.

— Това беше брат ви — обърна се тя към Лора.

— Да. — Лора се усмихна. — Разбрах. Чудесата на техниката — добави, като се запита какво точно означаваше внезапното поруменяване на бузите на Нейъми.

Йън изтича надолу по стълбите. О, да, помисли той, тя изглеждаше точно толкова хубава, колкото си я спомняше. Протегна ръка, забеляза, че Нейъми още държи слушалката и се засмя:

— Вече можете да го затворите.

— О, да, сигурно. — Блестящо, Нейъми. Защо просто не изплезеш език и не припаднеш в краката му, докато си тук? — Имах насам малко работа и реших да донеса книгата на господин Макгрегър.

— Прекрасно. Качете се горе.

— Не искам да прекъсвам работата ви.

— Не я прекъсват. — Йън погледна към сестра си и вдигна вежди: — Е?

— Разбих ги на пух и прах.

— Сигурен бях. — Удари я леко по рамото, което Нейъми изтълкува като братска любов. — После ще ми го разкажеш дума по дума. — Хвана Нейъми за ръката и я поведе към стълбите.

— Сигурно сте зает — започна тя. Сценарият, който си бе подготвила, не включваше посещение на неговия кабинет.

— Имам няколко минути. Не ви отне много да намерите книгата.

— Имаме няколко отлични доставчици. Цената е в границите на това, което ви споменах... Боя се, че към горната граница.

— Той я иска — отвърна Йън простиичко, поведе я по коридора, облицован с матов махагон, и леко стисна ръката ѝ.

Отново ухаеше невероятно, помисли той, но този път щеше да внимава да не спомене нещо за това и пак да я смути.

— Седнете.

Кабинетът му подходеше на атмосферата на старата къща. Ако не се лъжеше, бюрото под купищата папки и модерния компютър бе от осемнайсети век, стил Чипъндейл, а килимът над прекрасния дъсчен под бе разкошен.

Едната стена бе покрита с дъбови шкафове, а другата с лавици с книги. Прозорецът гледаше към улицата, където красивите дървета едва започваха да се обагрят в есенно злато.

Като не можа да измисли възпитано извинение, седна на един от тъмnochервените кожени фотьойли.

— Много изискана сграда.

— Баща ми я е купил преди родителите ми да се оженят. Още работел по преустройството ѝ, когато майка ми наела тук кантора. Той искал — а после те искали — топлина и характер.

— Определено са успели.

— Едно кафе? Не че това, което мога да ви сервирам, ще има нещо общо с кафето, което вие ми поднесохте.

— Не, не, няма нужда. Аз наистина трябва да...

— Ще регистрирам документите — продължи Йън. В никакъв случай нямаше да я пусне да избяга, преди да навакса загубеното заради нетактичността си. Седна, ала не зад бюрото, както бе очаквала, а на фотьойла до нея. — Имам копия за вас — продължи той, — но оригиналите ще останат в съда. Не е абсолютно официално, преди да съм ги регистрирал, ала на практика вие сега сте пълноправен съдружник, вицепрезидент на „Брайтстоун“, с цялата власт и правомощия. Моите поздравления.

Нейъми отвори уста да му благодари любезно, но не можа да изрече и една дума, защото гърлото ѝ се сви от напирещите чувства. Всичко, което успя да направи, бе да затвори очи.

— Добре ли сте? — попита Йън тихо.

Тя кимна и притисна ръце към очите си, докато сълзите от радост се оттеглиха.

— Да. Извинявайте.

— Няма за какво да се извинявате. — Без да се замисля, хвана ръката ѝ. Нейъми изглеждаше толкова развълнувана и ужасена. — Това е голям момент.

— Най-големият. Мислех, че съм подготвена... Подготвена съм — поправи се тя. — Подготвена съм да върша работата. Ала е малко объркващо да го чуя, да знам, че е вярно. — Успя да се засмее. — Радвам се, че бях долу.

— Знам как се чувствате. Както аз в деня, когато влязох в този кабинет, седнах на това бюро и разбрах, че съм част от това, което е най-важно за мен. Седях тук... Трябва да беше цял час, и само се усмихвах. Еуфория и ужас?

— Точно така. — Ръката ѝ се отпусна в неговата. — Човек изпитва страхопочитание, като знае, че е следващата стъпка в дългата семейна традиция, нали?

— Разбира се. Къде ще го отпразнувате?

— Да го отпразнувам ли? — Съзнанието ѝ се изпразни. — Предполагам, че ще отида на работа.

— Не е достатъчно добре. А една вечеря?

— Вечеря? Да, ще си приготвя нещо, като се върна вкъщи.

Той я гледа известно време, после поклати глава. Добре, реши, без заобикалки.

— Нейъми, бих искал да ви заведа на вечеря, ако нямате други планове.

— О! Ами... Планове. Не, всъщност не. Хм... — Ох, моля ти се, моля ти се, пицеше отчаяно съзнанието ѝ, не дрънкай глупости. — Няма нужда да се чувствате задължен да...

— Да го изразя по друг начин — каза Йън, очарован как към страните ѝ се надига топла руменина. — Ще дойдете ли днес с мен на вечеря?

— А... Да, благодаря ви. Много ще ми бъде приятно.

— Добре. В седем ще ви бъде ли удобно?

— Седем, да, много добре.

— От магазина ли да ви взема, или от апартамента ви?

— От... От апартамента. Ще ви дам адреса си.

— Имам го — от вашите документи.

— О, да, разбира се. — Идиотка. — Не е далеч от магазина. Всеки ден мога да ходя пеша на работа. Обичам квартала. — Млъкни, млъкни и се махай оттук, преди да си станала пълна глупачка. — Трябва да се върна. — Изправи се и рязко спря, като осъзна, че ръката ѝ все още бе уловена в неговата. — На работа. В магазина.

Очите ѝ бяха огромни, прекрасни и по причини, които го смайваха, пълни с нерви.

— Добре ли сте?

— Да, прекрасно. Много съм добре. Благодаря ви.

— Ще ви изпратя до долу.

— Не, не, не си правете труда. — Вече отчаяна, измъкна ръката си. — Аз знам пътя.

— Нейъми? — обади се той, преди да бе успяла да излезе.

— Хм?

— Книгата.

— Книгата? О! — Проклинайки се наум, тя се обърна и му подаде плика, който още държеше. — Колко съм глупава. Съвсем

забравих за нея. Е, довиждане.

— До довечера.

— Да, до довечера — успя Нейъми да отвърне и избяга.

Йън пхна ръце в джобовете си и се залюля на пети.

Странно, помисли, не му бе направила впечатление на разсеяна. Сигурно окончателното споразумение за съдружие бе замъглило ума ѝ.

Или, разсъждаваше, той я правеше нервна. Нямаше ли това да е един приятен страничен ефект? Не би имал нищо против да прави красивата и способна Нейъми Брайтстоун нервна. Ни най-малко.

Върна се до бюрото, позвъни на секретарката си и я помоли да запази маса за двама за седем и половина в „Риналдо“. След това прибра документите в куфарчето и се запъти към съда, като си подсвиркуваше.

Не помнеше някога с такова нетърпение да бе чакал вечерта.

ТРЕТА ГЛАВА

Йън тъкмо си завързваше вратовръзката, когато телефонът иззвъня. Не му обърна внимание, защото не искаше да губи време за разговори. По пътя към апартамента на Нейъми трябваше да мине и през цветарницата.

Ала когато от телефонния секретар един глас с гърлен шотландски акцент изгърмя: „Защо, по дяволите, не си вкъщи?“, той се усмихна и грабна слушалката.

— Е, вкъщи съм, но не за дълго.

— Не може ли някой от моите внуци да стои мирен? — настоя Дениъл. — Всичките само скитосват. Баба ви няма и миг спокойствие, вечно се тревожи за вас.

— Така ли? Аз пък мислех, че тя се тревожи, че никога не излизам, че винаги седя с нос, забит в книгите по право.

— И за това също — веднага подзе Дениъл. — Ден и нощ се тормози. Кога ще дойдеш да я видиш?

— Дядо, нали бях там миналия месец на сватбата на Дънкан, не помниш ли?

— Е, и? Това си беше за миналия месец. Какво му е лошото на този?

— Нищо. Скоро ще намина.

— Гледай да го направиш. Да не мислиш, че искам баба ти да ме умори от опяване?

— Благодарение на теб сега отивам на вечеря с една красива жена.

— На мен ли? На мен! Ами че аз нищичко не съм направил. Да не си казал на баба си, че съм направил нещо. Всичко, което...

— Успокой се — засмя се Йън. — Не те обвинявам, че ме сватосваш. Това е просто щастливо съвпадение. Ти ме помоли да поискам в „Брайтстоун“ да намерят твоите книги, когато отивам да се срещна с Нейъми.

— И какво от това? Човек има право да си получи книгите, нали така?

— Да, дядо. — Йън вдигна очи към небесата. — Нейъми днес достави Уолтър Скот на бюрото ми, точно когато излязоха нейните документи. Затова вместо телефонния разговор, който щях да проведа заради документите, твоята книга ми спечели още една лична среща. И аз я поканих на вечеря. Така че... Благодаря.

— А, добре тогава. — В кабинета си в Хайанис Порт Дениъл се ухили като луд. Момчето бе умно, помисли той, ала не чак колкото дядо си. Ха! — Много хубаво. Добро момиче е малката Нейъми. Има обноски, има ум в главата.

— Това е просто вечеря, дядо. Не започвай пак.

— Какво да започвам? Казвам само, че е много хубаво дето отиваш на вечеря с една красива млада жена. Какво лошо има в това, бих искал да знам?

— Нищо, нищичко. — Йън погледна часовника си. — А аз трябва да излизам, иначе ще закъснея.

— Какво тогава се мотаеш? Тръгвай, момче, и се обади на баба си, преди да се е стопила от мъка.

Дениъл затвори и потри ръце. Е, помисли той, това беше лесно.

Нейъми се измъчваше от дилемата какво да облече, после преживя още един нещастен период, докато се чудеше какво да направи с косата си. Накрая се спря на семпла черна рокля с деколте на гърба, прилепнали ръкави и права пола, а косата остави разпусната.

Мислеше — надяваше се — че изглежда изискана и достатъчно спокойна, за да не си личи колко се бе измъчвала. Сложи си огърлицата от перли на баба си, обу черни обувки с високи токове, които още преди края на вечерта щяха да съсипят краката ѝ, но я караха да се чувства силна, после се напръска с парфюма, който Йън бе похвалил.

— Ето — каза на своето отражение. — Всичко е наред.

Ти си готова и няма да се държиш като глупачка. Един много хубав мъж е толкова мил, че да те покани на вечеря, за да отпразнуваш един важен момент в своя живот. Това е всичко.

— Господи! — простена Нейъми, когато чу почукването. — Добре, добре. — Затвори очи и направи обичайните си десет дълбоки вдишвания.

Когато отвори вратата, бе спокойна и усмихната. И макар че сърцето ѝ въздъхна, като го видя — красив, като принца от приказките — успя да запази самообладание.

— Каква красота!

— Благодаря, ти също.

Тя се засмя и не се чувстваше толкова глупава.

— Имах предвид цветята.

— А, тези ли? — Той погледна букета от рози в ръката си. — Предполагам, че ги искаш.

— Да, искам ги. — Нейми ги взе. — Влез, ще ги сложа в една ваза. Разполагай се.

Щеше да бъде лесно, реши Йън. Жилището ѝ бе красиво, практично и семпло. Като кабинета ѝ. Той одобри стилните цветове — тъмнозелено и лилаво, традиционните линии от епохата на Кралица Ана и стила Чипъндейл, женствеността на малките статуетки. Нейми се върна с розите, доволна, че макар да бяха първите, подарени ѝ от мъж, който не ѝ е роднина, съвсем за малко се отдаде на трепети и мечтания.

По-късно, обеща си тя, щеше да прекара колкото си искаше време в трепети и мечтания.

— Наистина са прекрасни, благодаря.

— Ти също. Харесва ми жилището ти.

— О! — Изправи се с облекчение, че ръцете ѝ не изпуснаха вазата, която оставяше на масичката. — Искях да е нещо близо до работата... И не ми трябва да е голямо. Знам, че някои от новите комплекси може да са по-удобни, ала обичам старите сгради. С цялата им ексцентричност.

— Аз също. Само преди няколко месеца си купих къща. Подът скърца, тръбите шумят, а таванът капе. Обожавам я.

— Прилича ми на къщата, в която аз съм израснала. Още не мога да мина оттам, без да се разчувствам. Искаш ли нещо за пиене, преди да тръгнем?

— Не, благодаря. Ще ти трябва връхна дреха, започва да духа.

— Имам. — Нейми се обърна да отвори вградения гардероб в късия коридор.

Йън за опит застана зад нея. Тя тъкмо се поздравяваше, че се държи нормално, когато се обърна, блъсна се в него, отскочи назад

като на пружини и само дето не падна в гардероба.

Той я хвана за ръцете да я задържи и бавно се усмихна. О, да, помисли, наистина я правеше много нервна. Не беше ли това очарователно?

— Съжалявам — излъга, без да му мигне окото. — Не исках да те стресна.

— Не знаех, че си зад мен. Аз просто си вземах палтото... — Вдигна го между тях и едва не го удари по брадичката.

— Виждам. — Йън го взе от ръцете ѝ. — Дай да ти помогна.

Нейъми искрено се съмняваше, че сърцето бе създадено да бие толкова силно. Мразеше своята непохватност, ненавиждаше се заради нея, ала си спомняше, че имаше време, когато би потърсила утеха от смущението в огромен плик чипс.

Сега се обърна и си заповяда да диша, докато той ѝ държеше палтото.

Отдръпна се по-скоро бързо, отколкото грациозно и грабна чантичката си.

— Ще тръгваме ли?

В ресторанта бе по-лесно, с меката светлина на свещите и кадифения вкус на добро вино. С Йън бе прекрасно и да говори, и да го слуша. А тя наум се учудваше, че имат толкова много общи интереси.

— Обичам духа и чара на традиционната музика — каза Нейъми. — Затова ми харесва да свири в магазина. Мисля, че повишава настроението на клиентите, без да се натрапва.

— Ходи ли на келтския фестивал миналото лято?

— Прекарах почти цял ден там.

— Аз също. — Той ѝ подаде една хапка от своите гъби на грил. — Чудесна музика. И танцьорите също, много бяха забавни.

— Обичам да гледам танцьори, които танцуват на пръсти. — Без да мисли, Нейъми се наведе напред и лапна гъбата от вилицата му. — Не е ли странно как нещо толкова дисциплинирано и точно може да е и толкова секси? Мммм. — Тя преглътна. — Това беше много хубаво.

— Искаш ли още?

— Не, стига ми. Просто имам слабост към италианската кухня.

— Аз също. Правя страхотно печено пиле „пиката“.

— Обичаш да готвиш? — Опита се да си го представи как се върти из кухнята, после реши да не рискува да си вдигне кръвното. —

Аз също. И моят миден сос не пада по-долу от твоето пиле.

— Ще трябва да направим състезание по готвене. — Когато Нейъми само леко се усмихна, Йън си напомни да не бърза. Дядо му не бе единственият Макгрегър, който можеше да плете интриги. Йън вече имаше в главата си един план. — Всъщност, Нейъми, аз имам за теб едно малко делово предложение.

— Делово ли? — Тя го погледна озадачено, докато отнасяха чиниите им за предястие и сервираха ордъворите.

— Надявам се, че за теб ще е същото удоволствие, каквото е и за мен. Искам да преустрою една от свободните си стаи в библиотека. Измислил съм един проект, който бих искал да погледнеш и да направиш някои предложения. После се надявам да ми помогнеш да си подбера колекцията от книги.

— Да, разбира се. — Нейъми потисна вълната от разочарование и си каза, че така е по-добре. Разбира се, че той се интересуваше от нея само професионално. Какво друго можеше да очаква? — Редки издания ли търсиш, цел вложение?

— Не, не е задължително. Искам библиотека, а не музей. Искам удобна стая и разнообразни книги. Не искам никой да има чувството, че ако вземе някое томче от лавицата, ще трябва да попълни заемна бележка. Бих искал да започна с любимите си книги, повечето от които вече имам. После имам желание да опитвам.

— Много ще ми бъде приятно да ти помогна. Ако ми дадеш списък какво имаш и какво търсиш, можем да започнем оттам.

— Прекрасно. Ще намериш ли време да погледнеш къщата и да прегледаш проекта?

— Добре. Кажи кога ще ти бъде удобно.

— Какво ще кажеш за събота, например в шест?

Тя бе прекалено изненадана и прекалено замаяна от усмивката му, за да направи нещо друго, освен да кимне.

Когато спря пред блока ѝ, вятърът се бе усилил и шептеше в дърветата. Лунната светлина обливаше улиците и тротоарите, а музиката, която бе пуснал в колата, бе тиха и мечтателна.

Това според него бе една идеална вечер.

Лекото ѝ ухание се носеше в затворената кола. Нейџми отново се бе отпуснала, помисли Йън, и особено се бе оживила, когато продължиха да говорят за книги. Можеше да се поздрави, че ѝ бе намерил най-доброто развлечение.

Не бе точно развлечение, поправи се той. В края на краищата, наистина искаше да има библиотека, а Нейџми бе логичният източник на книги. Йън много вярваше на специалистите по събиране на книги. А това, че тя бе очарователна жена, която възбуждаше интереса му, бе просто един приятен страничен ефект.

А ако не бъркаше, и той възбуждаше нейния интерес.

— Беше чудесно. — Нейџми се обърна и разсеяно отметна тежката коса от лицето си. — Благодаря ти, че ми помогна да отпразнувам.

— Удоволствието беше мое.

Йън излезе от колата и заобиколи да ѝ отвори вратата. Тя не се заплете в предпазния си колан, но бе на път. Преди да успее да му каже, че няма нужда да я изпраща до вратата, той вече я бе хванал за ръката.

Не под мишница, помисли Нейџми с внезапна паника, а за ръката. Докато вървяха, Йън я държеше за ръка и това бе по-лично, по-интимно...

Трябваше ли да го покани да влезе? Невъзможно, и дума не можеше да става. Не се бе сетила за това, когато си правеше плановете за вечерта, така че не бе подготвена и непременно щеше да направи нещо унизително.

— Предполагам, че утре ще искаш да започнеш работа рано — говореше той, докато влизаха във фоайето на блока. — Първият ти ден като съдружник.

— Да. — Тя едва не се разтопи от облекчение заради спасителния пояс, който ѝ подхвърляше. — Ще има събрание на персонала и ще трябва да обсъждам с координатора на мероприятията нова авторска политика. В събота ще проведем първия си есенен детски „Час на приказките“.

— Значи не само продавате книги, така ли? — Йън лениво прокара пръст по китката ѝ и с удоволствие откри, че пулсът ѝ е ускорен.

— Не. — Пулсът ѝ бе нищо в сравнение със свиването в стомаха, което усети, докато изкачваха стълбите към нейната врата. — Това е... Една добра книжарница трябва да бъде и център за общуване. Аз искам... Ние искаме да можем да предлагаме услуги и да организираме срещи, които да интересуват всички възрастови групи. Е... — Обърна се към вратата и се стресна, когато той хвана и другата ѝ ръка и я спря. — Освен това спонсорираме три читателски клуба. Те провеждат редовни месечни сбирки в... в... — *Как, по дяволите, се казваше?.* — Кафенето — прошепна с въздишка. Издърпа едната си ръка, измъкна чантичката изпод мишницата си с идеята някак да извади от нея ключа. — Е, благодаря за чудесната вечеря.

Изпусна ключовете и почти си удари главата в неговата, когато и двамата се наведоха да ги вземат, после рязко се изправи, изпъната като струна.

Йън се поколеба за момент, сетне ѝ подаде ключовете и обхвана лицето ѝ с ръце, за да я задържи.

— Да опитаме по този начин — промърмори той и леко допря устните си до нейните.

По нея не трепна и едно мускулче, което го накара да се чуди дали не бе разбрал погрешно бъркотията от сигнали. После устните ѝ се разтвориха под неговите в рязко поемане на въздух и Йън не можа да устои.

Пръстите му се плъзнаха във водопада на косите ѝ. Докосна езика ѝ със своя, привлече я по-близо и от гърдите му се изтръгна звук на удоволствие.

Ключовете за втори път се отрониха от ръката ѝ и се приземиха с мелодичен звън на пода, а пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му, впиха се в палтото му. После бавно, олюлявайки се, Нейъми се облегна на него.

В главата ѝ се въртяха дъги, размазани по краищата.

Йън се отдръпна и наблюдаваше как тежките ѝ сиви очи, сега замъглени, рязко се отварят. Наблюдаваше как устата ѝ, с изкусителната си пълна горна устна, потреперва от несигурното поемане на въздух.

Плъзна ръце надолу по раменете ѝ и усети, че тя трепери.

— Ще трябва пак да го направя.

— О, добре. — Нейъми го гледаше, толкова явно зашеметена, че той се усмихна. — Добре.

Устните му отново уловиха нейните, този път малко по-дълбоко, малко по-горещо. Испита същия остър прилив на желание, както първия път, когато я вкуси. Тя изпусна една тиха сексапилна въздишка, от която кръвта му закипя.

Потопи се във вкуса ѝ, заобиколен от необикновения аромат, дразнещ сетивата му от мига, в който я срещна. Нейъми замъгляваше съзнанието му.

Колебливото ѝ погалване по гърба му, бавното отстъпление на устните ѝ под неговите го стреснаха. Знаеше, че още малко, и ще поиска нещо повече, затова се отдръпна.

Мълчаливо се наведе да вземе ключовете, после отключи вратата.

— Лека нощ, Нейъми. — Без да откъсва поглед от очите ѝ, пхна ключовете в ръката ѝ.

— Да, лека нощ. Благодаря. — Тя с олюляване влезе в апартамента си и без да се обръща, затвори вратата под носа му.

Йън остана там за момент, като се чудеше дали бе сбъркал, че я целуна... Или бе сбъркал, че спря. После чу още веднъж мелодичното издрънчаване на ключовете на пода.

Тръгна си широко усмихнат. И за едното, и за другото не бе сбъркал, реши той. И имаше намерение отново да целуне интересната Нейъми Брайтстоун. Много скоро.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Никакъв шоколад ли нямаш?

Докато разбъркваше тенджерата с червения сос, Йън погледна през рамо към братовчедка си Джулия. Бе красива както винаги, помисли той, нетърпелива както винаги и много бременна.

— Изяде го всичкия последния път като беше тук.

Джулия продължи да тършува из шкафовете.

— От време на време би могъл да минаваш през магазините, нали?

— В хладилника има пресни плодове, но за съжаление те не са покрити с шоколад. Ето. — Кимна и подложи ръка под дървената лъжица. — Опитай това.

Джулия реши, че който проси, не може да подбира, затова се приближи, опря ръка на големия си корем и опита от соса, който ѝ подаваше.

— Добър е. Къде е десертът?

Йън се засмя и остави лъжицата.

— Калъм никога ли не те храни?

— Не е за мен. Бъч тук иска шоколад. — Тя потупа корема си. — Аз съм само улеят за спускане на стоките. Дори и захарна пръчка ли нямаш?

— Извинявай. Ще заредя със захарни пръчки. С Тревис май беше сладолед, нали? Тонове, доколкото си спомням.

— Той още обича сладолед — съобщи Джулия с мека майчинска усмивка. — Първите му думи бяха „фунийка фондан“. — Йън се засмя и тя наклони глава: — Днес си в много добро настроение.

— Има жена.

— Аха, обичайният отговор. Брайтстоун?

— Тя. Скоро ще бъде тук, така че...

— Калъм и Тревис скоро ще дойдат да ме вземат. Няма да ти преча. Къде е окончателният проект за библиотеката?

— Горе. Снощи го гледах.

— Добре, да отидем да го вземем.

— Много ти благодаря, Джул. — Той приятелски обви ръка около раменете ѝ, докато вървяха към предните стълби. — С помощта на теб и Калъм това наистина стана къща.

— Е, и ти не стоеше със скръстени ръце. Доста работа свърши. Много хора мислят, че не е практично за сам мъж да се връзва с голяма стара къща като тази.

— Ала ти не мислиш така.

— Няма друго нещо като къщата, възможностите в тази постройка и това, което ти ще направиш с тях. — Прокара пръсти по новия дъбов парапет на стълбището. — Това място прилича на теб. Открито, спокойно, с едното око гледа към бъдещето, а с другото към миналото. — Джулия въздъхна. — Мисля, че няма да изкача тези стълби. После ще трябва да слеза по тях, а напоследък ми е малко трудно да виждам краката си.

— Аз ще донеса проектите. Защо не отидеш да седнеш в гостната?

— Нямам нужда да седна. — Тя опря ръце на кръста си, за да облекчи донякъде напрежението. — Имам нужда от шоколад.

— Следващия път, обещавам.

Йън се запъти нагоре, а Джулия се огледа. Бе напълно откровена, когато каза, че къщата прилича на братовчед ѝ. Радваше се, че му бе помогнала да я намери, че после го бе наблюдавала как се влюбва в нея, и че двамата с Калъм дадоха своя принос със съвети и опит, за да се преустрои и да се превърне в дом за него.

Знаеше, че Йън имаше нужда от дом.

— Спокойно, Бъч — промърмори тя и потърка корема си, когато бебето вътре започна неуморно да рит. — Татко ще дойде и ще ни донесе огромна кутия шоколадови бонбони.

При звука на звънеца тръгна към входната врата бързо, доколкото Бъч ѝ позволяваше.

Първото впечатление на Нейъми, когато Джулия ѝ отвори, бе за блясък. Този тип стил, който бе вкоренен в мозъка на костите и все още можеше да я накара да въздъхне завистливо. Буйната червеникава коса се виеше край цъфтящо от здраве лице. Топлите кафяви очи я гледаха и приветствено, и оценяващо.

— Ти трябва да си Нейъми. Здравсти, аз съм Джулия, братовчедката на Златното момче.

— Да, знам. Познах ви. Чух ви да говорите по време на обета на конференцията „Жените в бизнеса“ преди две години.

— А, да. Е, тогава бях малко по-слабичка. — Тя потупа корема си и направи крачка назад. — Влизай. Йън току-що се качи горе да вземе едно копие от проекта за библиотеката. Съпругът ми и неговият екип ще свършат по-голямата част от работата.

Хубава е, мислеше Джулия. Малко срамежлива. Много добре облечена. Страхотно тяло, невероятна коса, спокойни очи. Подробностите, помисли тя развеселено, бяха това, което би искал братовчед й.

— Значи ти си поела „Брайтстоун“.

— Сега аз го ръководя, да.

— В кафенето имате ли шоколадова мока?

— Да. Чудесна е.

Джулия простена.

— Спокойно, Бъч. Много му се яде шоколад — обясни тя с усмивка, като видя, че Нейъми бе малко разтревожена. — Остават му още два месеца, не се безпокой.

— Шоколад ли иска? — леко объркана, Нейъми сведе поглед към корема й, който подскачаше под дългия зелен пуловер. — Имам малко шоколадови бонбони.

Джулия протегна ръка и здраво я хвана за рамото.

— Не се шегувай с мен!

— Не, сериозно. Винаги нося по нещо за случай, че се наложи да пропусна яденето и имам нужда да се подкрепя. — Това бе още нещо, което бе научила. Да не отрича тази потребност да се успокои, просто да я регулира. Отвори чантата си и извади малък плик.

— Ако ми ги дадеш — каза Джулия нетърпеливо, — ще кръстя детето на твое име. И да е момче, и да е момиче, ще бъде Нейъми.

— И на мен така ми каза, когато искаше моя карамелов сладолед, докато беше бременна с Тревис — забеляза Йън от стълбите.

— Ти не се ли казваш Тревис?

Нейъми се засмя и подаде плика с бонбоните.

— Никога няма да забравя това — обеща Джулия, скъса плика и измъкна една шепка. — Да. Добре. Виждате ли, сега е доволен. Прекрасен шут.

— Рита ли? Страхотно! — Йън сложи ръка на корема на братовчедка си и се усмихна. — Уха, от центъра на терена и право към вратата. Виж — обърна се той към Нейъми и преди да бе успяла да мигне, притисна ръката ѝ под своята.

Още не бе отминала първата вълна на смущението, и силните живи движения под дланта ѝ разтърсиха самото ѝ сърце.

— О! Това е чудесно. — Вдигна поглед към Джулия и между тях премина нещо, което само жените разбират.

Дочуха се две къси изсвирвания.

— Това е Калъм — обясни Джулия. — Казах му да натисне клаксона, ако Тревис е заспал на задната седалка. Довечера ще прегледаме плановете, Йън. — Тя ги взе и се надигне да го целуне. — Радвам се, че се запознахме, Нейъми. — Джулия раздруса бонбоните в плика. — И благодаря.

— Жалко, че хлапето е заспало — обърна се Йън към Нейъми, докато гледаше как братовчедка му върви към чакащата я кола. — Той е невероятен. Още няма и две години, а може да ти проглуши ушите от приказки.

— Ти изглежда обичаш децата.

— Да. — Когато колата потегли, Йън затвори вратата и остави навън отривистия есенен бриз. — Много. В моето семейство е по-добре да ги обичаш. Затрупани сме с деца и винаги има още някое на път. В момента са дори две. — Джул чака второ, а братовчед ми Мак и жена му първо. Благодаря ти, че дойде — добави той, хвана я за раменете и я целуна.

Тя рязко се отдръпна и Йън вдигна вежди:

— Някакви проблеми?

— Не, не, нищо. — Освен дето бе успяла да убеди себе си, че я бе целунал за лека нощ след тяхната среща само защото така правят хората в края на вечерта.

— Добре. Ела да ти наля чаша вино.

— Не бива. С кола съм. — Но кой знае как, той вече я водеше по коридора. — Мислех, че само ще погледнем твоята... Стаята, която искаш да обзаведеш, и след това...

Нейъми долови възхитителния аромат на къкрещия сос. Пристъпи в кухнята и видя красивите тъмносиви плотове, веселите

бурканчета с подправки на широкия перваз на прозореца, кокетната тухлена камина.

— Ти чакаш гости — реши тя, като забеляза количеството на соса. — Няма да те задържам.

Йън бе започнал да налива от бутилката, която бе взел от плота, и само я погледна.

— Ах, Нейъми, нали те помолих да дойдеш. Теб очаквах.

— О!

Той ѝ подаде чашата.

— Реших, че най-малкото, което мога да направя, след като те накарах да излезеш в събота вечерта, е да те нахраня.

— Не е било нужно да си правиш труда. Нямам нищо против да дойда. Проектът ти за библиотека ми е интересен.

— Тъхъ. — Йън се облегна на плота. — Трябва ли да си измислям някакво оправдание всеки път, когато искам да вечерям с теб?

— Аз... Не. Хм. — Озадачена, тя се загледа във виното си.

— Вероятно би трябвало да те попитам дали се интересувааш само от проекта ми за библиотека, или дали изобщо се интересувааш от мен. — Нейъми бързо вдигна поглед към него и това, което видя в прелестните ѝ сиви очи, го накара да направи крачка напред. — Или може би трябва да ти кажа, че много ми харесваш. Че ми е приятна твоята компания — добави той, взе чашата от вдървените ѝ пръсти и я остави настрана. — Че искам да прекарвам повече време с теб. — Наклони глава да потърка устните си по нейните. — Че искам да те опозная. — Леко ги захпа. — Че просто те искам.

Съзнанието ѝ сякаш се закри от мек, безтелесен облак.

— Какво ме искаш?

С устни все още върху нейните, Йън отвори очи. Отдръпна се леко, поклати глава, после започна да обхожда с леки целувки брадичката ѝ.

След това устните му се върнаха обратно върху нейните и внезапна горещина проби облака. Устните ѝ се разтвориха в потресено ахване. Ръцете ѝ трепнаха и сграбчиха раменете му.

Иска я? Нея?! Не успя да помисли нищо друго, защото коленете ѝ омекнаха и кръвта ѝ запя във вените. Заля я остра вълна от усещания, събори я и тя се вкопчи в него, за да не бъде отнесена.

Той не бе смятал да бърза, ала неочакваната ѝ жива реакция се стовари върху него, Йън я завъртя, за да опре гърба ѝ в плота и да опустоши чудесните ѝ устни. Отчаяно копнеещ да я докосне, плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ, по кръста, докато невероятните ѝ гърди изпълниха дланите му.

Под тях сърцето ѝ сякаш въздъхна.

— Защо не се опознаем по-добре малко по-късно? — С бясна страст се спусна върху шията ѝ. — Всичко, историята на живота, надежди и мечти, кой какво обича и какво не обича. По дяволите, Нейъми, трябва да те имам.

— Да. Не. Почакай. — Ужасяваше я, този яростен и необуздан глад, който изгаряше тялото ѝ.

— Да останем на „да“.

— Не, моля те... — Тя вдигна ръце към гърдите му и почувства как напрежението трепти в тях. Погледна в очите му и видя водовъртежа на желанието. — Моля те — повтори, но не започна да трепери, преди той да направи крачка назад. — Извинявай.

— Недей да се извиняваш. Движим се малко бързо. — Йън грабна една от винените чаши и жадно отпи. — Мислех си, че се движим с една и съща скорост.

Бе ядосан, помисли Нейъми. Опитваше се да не бъде, ала очите му бяха замъглени от гняв.

— Не, наистина извинявай. Не съм разбрала правилно защо ме помоли да дойда, защо...

— Неправилно ли си разбрала защо те целунах онази вечер, начина, по който те целунах? — Бе права, гневът кипеше. — Начинът, по който ти ме целуна?

— Не знам. — Гласът ѝ изтъня и тя обви здраво ръце около тялото си, като се бореше с ужасното съчетание от смущение и объркване. — Просто не знам. Аз нямам никакъв опит с такива неща. Извинявай, никога не съм правила това, което изглежда искаш от мен да направя.

Надигащият се гняв на момента угасна.

— Не си? Никога?

— Да. — Смущението надделя. — Трябва да си вървя. — И тъй като той още бе замаян, успя да се втурне край него.

— Нейъми, почакай. По дяволите! — настигна я в коридора. — Просто почакай — заповяда ѝ Йън и я хвана за раменете. — Дай ми една минутка, а?

— Няма пак да се извинявам — процеди тя през зъби.

— Не, аз ще ти се извиня, ако ми дадеш една минута. — Пусна я, за да я погали по лицето. Трябваше да се успокои, и то бързо. Да премине отвъд изненадата, чувството на вина и, Господ да му е на помощ, възбудата, която предизвика нейното съобщение. — Извинявай... — Никога не е била докосвана! Милостиви Боже, бе я изял на няколко бързи, лакоми хапки. — Нейъми, извинявай, че се нахвърлих така върху теб. Сигурно съм те изплашил.

— Малко. Да.

— Няма повече да те плаша. — Докосна с ръка бузата ѝ, като се мъчеше с всички сили жестът да не изглежда заплашителен. — И няма да те насилвам. Защо да не направим крачка назад?

Тя го гледа известно време, после затвори очи и направи своите десет дълбоки вдишвания.

— Каква крачка назад?

— Ще вземем по една чаша вино горе, ще огледаме стаята за библиотеката. Аз ще ти покажа проекта. После ще вечеряме.

— Не си ли сърдит?

— Не, разбира се, че не съм сърдит. Надявам се ти да не си сърдита. Ще останеш ли, ще ми дадеш ли още един шанс да... Да те опозная?

— Да, добре. — Нейъми се усмихна леко. — С удоволствие.

— Добре. Ще донеса виното.

Йън тръгна към кухнята. Щеше да отнеме време, каза си той, да спечели нейното доверие. Не мислеше, че в момента би помогнало да ѝ каже, че само повече я иска, като знае, че ще бъде първият, който ще я докосне.

— Внимавай, Макгрегър — измърмори, докато вземаше чашите. — Много внимавай.

ПЕТА ГЛАВА

Безсмислено бе да се притеснява, че бе признала за пълната си липса на опит с мъжете. Една по-умна жена би казала, че има нужда от повече време или че не е сигурна дали иска да започне връзка.

Някои, представяше си Нейъми, биха се наслаждавали на тази огнена целувка, биха си позволявали и други, после студено биха оставили мъжа разтреперан.

„По-късно, скъпи. Може би.“

Такива тлеещи обещания биха се давали с дрезгав глас, с гърлен смях, докато мъжа се държи на една ръка разстояние с подмамващо драсване на красиво оформения маникюр по бузата и знойно поклащане на дълги тежки ресници.

Нейъми реши, че такова женско изкуство не може да си представи и насън, а още по-малко наяве.

Ала нямаше смисъл да се чувства неудобно, задето се бе изтървала да каже, че никога не е била с мъж.

Във всеки случай, това разсея напрежението във въздуха тази вечер.

Сигурно политикът в кръвта му позволи на Йън да изглади толкова бързо и толкова пълно неловкото положение и да я заведе на горния етаж, за да ѝ покаже стаята, която бе определил за своите книги.

Докато стигнаха дотам, никой не би си представил, че двамата са се прегръщали с такава страст в кухнята.

След няколко дни тя самата трудно си го представяше.

Така е по-добре, каза си Нейъми. Ако си го представяше прекалено добре, пак щеше да я измъчва това вътрешно безпокойство. Работата бе много по-добър, много по-плодотворен начин да си прекарва времето.

Скръстила ръце, сега стоеше в ъгъла, който тя и нейният персонал бяха подготвяли толкова старателно, за да създадат новата

„Вечер на жената“ на „Брайтстоун“. Поканената авторка бе приковала вниманието на публиката с импровизирани истории и кратки откъси от новата си книга „Срещи от ада... И как да ги преживеем“.

Спонтанният смях бе привлякъл и много други посетители, които сега стояха зад редиците от столове. По време на раздаването на автографи след срещата, предвиждаше Нейъми, продажбите щяха да вървят много добре.

Незабелязано се доближи до мястото за подписи, въпреки че нямаше нужда да се суети. Книгите бяха предвидливо подредени на масата, бяха приготвени химикалки. До тях чакаше кошница с цветя, която щеше да бъде подарена на авторката след края на беседата. Имаше кана с леденостудена вода, а щяха да ѝ предложат и да си избере питие от кафенето.

Според Нейъми най-първата ѝ програма в сряда вечер бе голям успех.

Тя прошепна на програмния координатор да напомни в края на срещата по микрофоните да бъде обявено, че авторката ще раздава автографи, после се обърна. И се блъсна в Йън.

— Извинявай. — Той хвана ръцете ѝ да я задържи да не залитне. — Изглежда имам навик да се промъквам незабелязано.

— Аз не гледах... — Нейъми се взря в очите му и неочаквано можеше да си представи много добре, прекалено добре онази зашеметяваща целувка. Само дето не я вкушваше.

Йън стисна ръцете ѝ леко, някак братски, и я пусна.

— Доста хора си събрала тази вечер.

— Да. — Зад нея публиката избухна в смях и тя погледна през рамо. — Шели Голдсмит.

— Видях обявата във вестника. Тази женска вечер е страхотна идея. Твоя ли е?

— Разработих я с моя програмен координатор. За лекцията ли си дошъл?

Чуха се ръкопляскания. Той вдигна вежди:

— Ако е било за това, малко съм закъснял.

— О! Извинявай. — Нейъми се забърза към подиума да стисне ръката на писателката.

Добре се справя, помисли Йън. Професионално, любезно, но топло. Думата „благодаря“ прозвуча по микрофона стегнато, весело и с

покана към публиката да отиде с книгите си при авторката за подпис.

Не ѝ пречеше, докато си вършеше работата, предложи да ѝ вземе нещо от кафенето и после хвърли само един поглед на помощничката, която изтича да вземе кафето.

След това Нейъми се спря да поприказва с Голдсмит. Приведе се към нея и заговори тихо и с усмивка.

Способна, професионална. Невероятно секси в елегантната мъхеста зелена рокля и с коса — цялата тази страхотна коса — свита в стегнат кок на врата ѝ. Вратът ѝ бе много сладък. А той трябваше да спре да мисли за това.

Знаеше, че ще е заета. Намерението му бе от службата да си отиде право вкъщи. Не му влизаше в работа да обикаля книжарницата... Само за да я зърне. Не се ли бе заклел да не я притеснява? А сега, само няколко дни, след като едва не я схруска в кухнята, не се ли бе втурнал обратно, душещ около нея като кученце?

Това бе деморализиращо. Бе глупаво. Бе неустойчиво.

Йън прецени опашката пред масата и реши, че госпожица Брайтстоун ще постои още малко със своята авторка. Затова тръгна да се поразходи.

Тя с тъглчето на окото си го видя как си тръгва и се опита да не оклюма. Сигурно се бе отбил да вземе някоя книга. Та нали това бе книжарница, напомни си разпалено. Видял е тълпата и се е приближил да задоволи любопитството си.

Сега бе намерил своята книга и си отиваше. А всичко, която тя можеше да направи, бе да се втурне по петите му.

Овладея се и се обърна да поговори с някои от чакащите клиенти.

Когато срещата приключи, минаваше девет. Нейъми смяташе, че тези два часа бяха много плодотворни — след като бяха отнели за подготовката си четиридесет човекочаса. И всяка минута си струваше, реши тя, след като лично изпрати своята почетна гостенка до вратата.

Сега всичко, което искаше, бе едно тихо местенце, където да седне и да затвори очи за петнайсетина минути.

— Добре свършена работа. — Йън я бе чакал, ала не си бе губил времето. В ръката му тежеше пълен плик с книги.

— Не знаех, че си още тук.

— Бях решил да поразгледам. — Засмя се и разклати плика. — Ако продължавам така, ще трябва да добавя допълнителни лавици за

библиотеката.

— „Брайтстоун“ високо оценява твоята подкрепа. — Нейъми се усмихна, когато го каза и успя да се сдържи да не пъхне пръсти в косата си. — Намери ли всичко, което търсеше?

„Намерих теб, нали?“

— Така ми се струва. И като допълнителна услуга малко шпионирах за теб.

— Шпионира ли?

— Е, във всеки случай подслушвах. Имаш някои много доволни клиентки. В новия отдел за фантастика имаше група жени, които доста оживено обсъждаха днешната среща и вече говореха как другия месец специално ще дойдат.

— Чудесно. Към това се стремим.

— Свърши ли, или имаш още работа?

— Не, това беше. — Тя въздъхна. — Слава богу.

Йън се засмя:

— Какво ще кажеш да ти купя едно отлично кафе от „Брайтстоун“? — Видя я как премигна, поколеба се и като отхвърли чувството за вина, настоя: — Наистина се надявах, че ще мога да ти покажа какви промени сме направили в проекта. Надявам се, че сега вече е добре.

— С удоволствие ще ги видя. Искаш ли да се качим горе?

Където щеше да бъде сам с нея? Не е добра идея, реши той.

— В кафенето ще е съвсем удобно.

— Добре. Но кафето е от „Брайтстоун“. Това е най-малкото, което можем да направим за такъв добър клиент.

Нейъми го поведе натам и по пътя забеляза, че детският кърт трябваше да се подреди. Ако Йън не бе с нея, щеше да спре и сама да събере разпилените играчки и книги.

— Уморена ли си? — попита той, докато изкачваха няколкото стъпала към кафенето.

— Хм? Не, всъщност ми се струва, че съм малко пренапрегната. Аз сама одобрих разходите за рекламата. Почти виждам как баща ми потреперва по телефона.

— Той ти е дал доста голяма свобода на действията, нали?

— Да. Той ми вярва. — При тези думи гласът ѝ стана по-топъл.
— Много ще е хубаво да разбере, че не е сбъркал.

Тя огледа кафенето и с удоволствие забеляза, че бе почти пълно. Усмихна се широко, като забеляза една маса с жени, които четяха на глас книгата на Шели Голдсмит и се заливаха от смях.

— Ела. — Йън я хвана за лакътя и я насочи към една от малкото празни маси. — Имаме късмет, че намерихме място. Изглежда, че бар „Брайтстоун“ е популярно място.

— Да, така е. Понякога идвам тук и хем ми се завива свят, хем ми се доплаква. Глупаво е — добави бързо, ядосана на себе си, че бе изтърсила такова нещо.

— Не, не е. Ти оставяш свой отпечатък, Нейъми. Трябва да се гордееш с това, което си постигнала. Гледах те как работиш. Наистина си добра в професията си.

Тя не бе сигурна от какво се развълнува повече, от комплиментата или от съзнанието, че той я бе гледал.

— Винаги съм искала да правя само това. Когато бях малка, често идвах тук с баща ми. Ровех се из книгите, пъхах се по ъглите, сядах зад гишетата на касите. Горката ми майка ми купуваше кукли, а аз ги използвах само като клиенти и продавачи, когато си играех на книжарница.

И се преструвах, че ги храня с бонбоните, с които самата аз се тъпчех, спомни си Нейъми, защото знаех колко бе разочарована мама, че не мога да бъда красивото издокарано момиченце, каквото ѝ се искаше.

— Има хора, които са родени за нещо — отбеляза Йън. — Това е твоето.

— Да, това е моето. — И времето да се крие в ъглите бе отминало. Тя се обърна към сервитьорката, която бързаше към тях. — Много работа има тази вечер, Треиси.

— От пет и половина не сме спрели да бягаме. Какво да ви донеса, госпожице Брайтстоун?

— Два пъти капучино — поръча Нейъми, след като погледна към Йън и той кимна.

— Имате ги. Трябва да опитате едно парче от този „Шоколадов грях“. Страхотен е, а вие цял ден не сте сядали.

— О, аз...

— Ще си го разделим — предложи Йън и се усмихна на сервитьорката. — Благодаря.

— Шест милиона калории — измърмори Нейъми и той се засмя.

— Миличка, обзалагам се, че по време на срещата си ги изгорила. На кого приличаш?

Това „миличка“ я бе изкарало от релси, а рязката промяна на темата я довърши.

— Моля?

— Цветът ти. Имаш коса като на майка ми — толкова дълбоко, наситено черно. Брайтстоунови индианци ли са?

— Всъщност да. По бащина линия имам малко чероки, малко френска и английска кръв, а по майчина английска и уелска. Тя обича да казва, че децата ѝ са хибриди.

— Аз по майчина линия съм команч, но Лора е наследила цвета.

— Много е красива сестра ти.

— Да, красива е.

— Цялото ви семейство сте поразителни. Колкото пъти ви видя в някой вестник или по телевизията, ми се завива свят. Ти приличаш на баща си. Предполагам, че някой ден ще станеш нещо средно между изтъкнат държавник и Харвардски хубавец. — Йън трепна и тя направо зяпна от ужас. Наистина ли това бе излязло от нейната уста? — Извинявай, как можах да кажа такава глупост!

Йън наклони глава, развеселен, че Нейъми бе по-смутена от него.

— Значи не съм хубавец и нямам надежди да стана изтъкнат?

— Не, разбира се, че си, и... — Тя просто затвори очи и се зачуди дали Големият каньон в края на краищата не бе достатъчно дълбок.

Той се разсмя и се смя, докато го заболяха ребрата, с което накара сервитьорката да се усмихне доволно. Според Треиси бе крайно време на госпожица Брайтстоун да ѝ излезе късметът. И изглежда бе ударила шестлицата от тотото.

— Никога няма да надживея тази снимка — въздъхна Йън и разбърка кафето си. — На колко бях, двајсет и три или двајсет и четири? Бях излязъл да поплувам и на никого не пречех. Човек си сваля ризата да събере малко тен, и щрак! Увековечен е.

— Сигурно е много досадно... Пресата.

— Израснал съм с това. — Той загреба с вилицата сметанов крем от чинията между тях и ѝ го предложи. — Човек свиква.

— Аз не съм сигурна, че бих могла. — Понеже Йън все пак не изглеждаше обиден, прие хапката. — Вече повече от година се занимавам с журналисти, рекламирам книжарницата, давам интервюта, такива неща. За магазина това е необходимо, ала не мога да кажа, че съм свикнала.

— Обикновено най-важното е да го правиш добре. — Опита и той от шоколада. — Много подходящо име. Грях. — Подложи се на мъчението да си представи вкуса ѝ, смесен с вкуса на шоколада.

Стомахът ѝ се сви.

— Ще трябва сам да съгрешиш. — Нейъми взе кафето си. — Аз ще устоя.

— Още една хапка. — Йън отчупи още едно парче и ѝ го подаде. И когато тя го прие, с удоволствие разбра, че наистина можеше да бъде изкушена.

Освен това реши, че ако искаше да преживее тази вечер, трябваше да премине към по-делови тон.

— Е, да ти покажа какво имам. Кажи ми какво мислиш. — Отвори куфарчето си и извади проекта. — Утре ще го дам на Калъм. Той ще може веднага да го започне.

— Бързо работиш.

— Обикновено — измърмори Йън и разтвори чертежа.

Нейъми извади очилата от малката калъфка в джоба си, сложи си ги и веднага го подлуди. После се наведе над скицата и ароматът ѝ долетя в ноздрите му.

— О, проектът е прекрасен. Просто прекрасен. Сложил си в библиотеката стълбата и масичката.

— Това бяха добри предложения. Благодаря ти.

— Много се радвам, че можах да ти помогна. Ще стане невероятно. Имаш чудесно пространство и за мебелите и с тази камина тук става идеалното място да се наслаждаваш на книгите, които ще подредиш.

Той си ги представи двамата да правят точно това. Разположени заедно на дивана пред пращящия огън, с една хубава бутилка червено вино и тиха музика за фон. Щеше да разтрие краката ѝ. После да започне лекичко да ги хапе, докато стигне до... Спри, заповяда си Йън, благоразумно се отърси от този образ и се прокашля:

— Някакви промени, които би направила?

Тя продължаваше да разглежда в захлас. Поклати глава:

— Не. Мисля, че така е съвсем идеално. Много ми харесва, Йън.

— Добре. На мен също. — Искаше му се да докосне ръката ѝ на масата, да погали кокалчетата на пръстите ѝ, да плъзне палец по китката ѝ.

Стига вече, каза си той и се утеша с остатъка от „Шоколадов грях“.

Дискретното съобщение, че след петнадесет минути магазинът затваря накара Нейъми да вдигне очи. Кога бе отлетяло това време?

— Не знаех, че е толкова късно.

— Имаш ли още нещо да правиш?

— Не. А и всъщност няма нужда да идвам тук до утре преди обед. Моето малко обезщетение за дванадесетте часа работа през последните няколко дни.

— Искаш ли да отидем на кино?

— На кино ли?

— Току-що се натъпкахме с толкова кофеин. — Йън се усмихна дружелюбно, забелязал колко бързо тя застана нащрек. Ако Нейъми се научеше да му вярва, ако свикнеше с него, той щеше да започне често да ѝ предлага компанията си. — Никой от нас няма да заспи скоро. Защо да не отидем на едно кино?

— Е, мисля, че...

— Страхотно! — Разбърза се и събра чертежите. — Дошла си на работа пеша, нали? Колата ми е съвсем наблизо. После ще те закарам до вас.

Вече бе на крака. Държеше в една ръка чантата и куфарчето си, а другата протегна към нея.

ШЕСТА ГЛАВА

Йън бе търпелив човек. Умееше да чака. Разбираше и ценеше изграждането на основи, развиването на отношения, създаването на приятелство.

Приятно му бе да не бърза, да се наслаждава на момента, да планира деня. Тези моменти, тези дни, които успяваше да прекара с Нейъми, бяха много ценни за него. И определено му бе приятно да научава по нещо повече за нея, да говорят за семействата си, за работата си, за общите интереси.

В края на краищата, не бе животно, чиято единствена цел в живота е сексът. Той бе един цивилизован и разумен мъж, който намираше удоволствие и удовлетворение в компанията на жената, която харесваше и уважаваше.

И мислеше, че ако не сложи скоро ръка върху Нейъми Брайтстоун, напълно ще се побърка.

Тя бе очарователна, прелестна и толкова непреднамерено сексапилна, че Йън прекарваше половината си време с нея, треперещ като жребец, полудял от желание да покрие кобилата. А другата половина — замаян от радост, че я бе открил.

Внимаваше да не я докосва — о, някое и друго братско потупване по рамото или целувчица, но нищо, макар и отдалеч напомнящо онази разгорещена прегръдка в неговата кухня. Нямахше да рискува да я подплаши.

А след като през последните няколко седмици я опозна, разбра, че Нейъми бе много по-срамежлива, по-уязвима и по-несигурна, отколкото му се бе сторило, когато я видя за пръв път.

Ходеха на концерти, на кино, на дълги разходки. Няколко пъти готвиха заедно и прекарваха невероятно много време в разговори по телефона късно вечер. Йън осъзнаваше, че не бе изживявал толкова наситена, чудесна, невинна и сексуално побъркваща връзка, откак бе в гимназията.

А когато един-два пъти опита почвата, тя се свиваше като заек пред пушка и го караше да се проклина.

Това му напомняше много убедително, че ако все пак станеха любовници, той щеше да ѝ е първият и щеше да изпита не само удоволствието, ала и отговорността от това.

Не бе проста работа, не можеше да се приеме лесно или бързо. Но той бе търпелив човек, повтаряше си Йън, докато оглеждаше почти готовата библиотека. Винаги бе съумявал да работи последователно за това, което бе наистина важно.

Това бе важно по свой си начин, помисли той и прокара пръсти по прясно лакираното дърво. Създаването на нещо добре премислено, нещо правилно, нещо, което ще остане. Калъм работеше много добре. Прецизно, творчески. Черешовото дърво блестеше, ъглите му бяха меко заоблени.

Рафтовете бяха на различни височини, защото Йън искаше да избегне еднообразието. Не искаше в тази стая да има нищо сковано и строго. Между двата високи прозореца бе поставил огромно, весело лимоново дърво. Подарък от родителите му. Те винаги знаеха какво би му подходило, помисли той и с усмивка погали едно лъскаво листо.

Вече бе подредил къта за сядане. Дълъг, подканващ диван в жизнерадостен син цвят, два широки фотьойла, ниски масички. При един от набезите им по магазините Нейъми му бе помогнала да избере лампите — изящни стойки, романтични абажури.

Величествените оловни свещници, които красяха камината, бяха семейна реликва, подарък от баба му и дядо му. Златистите невени в керамичната ваза между тях бяха от собствената му градина.

В тази стая имаше много от него, осъзна Йън. И от тези, които обичаше.

Включително от Нейъми.

Разположи се на един от големите фотьойли и прокара пръсти през изрусялата си по краищата коса. Нямаше смисъл да се лъже, каза си той. Бе влюбен в нея, бе почти сигурен, че се бе влюбил до уши още в момента, в който я зърна.

Вярваше в такива неща — в любовта от пръв поглед, в съдбата, в предопределеността. Дори в колежа, когато играеше толкова усърдно, колкото и работеше, винаги вниманието му бе насочено към това, което бе пред него.

Кариерата му и къде искаше тя да го отведе. Животът му и накъде искаше той да се насочи. А това бяха дом, брак, семейство,

деца.

Скочи от стола и закри из стаята. Не можеше да използва чувствата си, за да притисне Нейъми. Бе съвсем сигурен, че ако ѝ кажеше, че я обича, тя щеше да му разреши да прави любов с нея. Оттам можеше да я убеди да се премести при него и неусетно да я доведе до брак.

И щеше да има точно това, което искаше.

Без изобщо да бе ясно какво искаше Нейъми. Пъхна ръце в джобовете си и се загледа през прозореца.

Това трябваше да е нейно решение.

Нейъми не знаеше какво се очаква от нея да направи. Стигна до адреса, който Джулия ѝ бе дала и спря пред красивата стара тухлена къща. Само на няколко преки от къщата на Йън.

Искаше да бъде с него. Колкото и да се измъчваше от това, искаше да бъде там, където бе и той.

Днес Йън щеше да подрежда книгите си, помисли тя с въздишка. Книгите, които заедно бяха гледали, книгите, които му бе помогнала да избере. Той я бе помолил да дойде и да се включи в последния етап от създаването на библиотеката. Толкова бе мил. Отново въздъхна.

Ала вече бе обещала да дойде тук за това, което Джулия бе нарекла „Момичешки ден“.

През последните няколко седмици, докато работеше с Йън по проекта за библиотеката, Нейъми дотолкова бе харесала Джулия, че не можа да се обади и да ѝ измисли някакво извинение, че не може да дойде.

Взе лъскавата бяла кутия и излезе от колата. И докато вървеше към къщата в слънчевия неделен следобед, се усмихна. Е, все пак никога не бе ходила на Момичешки ден.

Когато бе момиче и другите момичета се носеха на тумби, говореха за момчета и дрехи, тя стоеше отстрани, неспособна да се потопи в тази прелестна омая на ранната женственост. Казваше си, че не иска.

Но, разбира се, искаше.

Сега, поне за ден, щеше да я вкуси.

Неофициално, бе казала Джулия. Нейъми опъна червения си пуловер и почука.

— Хей! — Още докато я дърпаше за ръката да влезе, Джулия се насочи към кутията. — Какво си донесла?

— Шоколадови сладки с орехи.

— Обичам те! И идваш точно навреме, защото точно сме сложили всички дребосъци да спят.

— О, аз се надявах да видя Тревис.

— Ще го видиш. Те с Дениъл на Лора никога не остават дълго в леглата. — Докато говореше, тя вмъкна Нейъми в красиво мебелирана гостна. — Нали познаваш Лора?

— Да, здравей.

— Здравсти, радвам се, че успя да дойдеш. — Лора седеше на пода и ядеше чипс от една купа. — Какво има в кутията?

— Шоколадови сладки с орехи.

— Господи! Дай.

— Не бъди лакома — сгълча я Джулия. — А това е братовчедка ми Гуен.

— Много съм слушала за теб. — Гуен се надигна от стола, където старателно лакираше ноктите на краката си. — По цял ден съм в твоя магазин. Другия месец Брансън ще участва в една от твоите авторски срещи.

— Той е чудесен! Брансън Магуайър е най-добрият писател — възкликна Нейъми. — Аз имам всичките му книги в моята лична колекция. С автограф от автора.

— А знаеш ли, че Гуен е прототипът на психопатката от „Не върши зло“?

— Не в психарската част — уточни Гуен със смях. — В частта за отдадената на работата си лекарка. Имаме горещ шоколад, шоколадов мус, шоколадов дропс и стафиди в шоколад.

— Джулия избра менюто — вметна Лора.

— Бъч го избра. — Джулия отвори кутията. — А от тези сладки ще е направо във възторг. Разполагай се, Нейъми, и понатрупай малко калории.

След един час организъмът ѝ звънтеше от кофеин, стомахът ѝ стенеше от прекомерната доза удоволствия, каквато не си бе

разрешавала повече от три години, а тя се бе смяла повече, отколкото можеше да си спомни някога да ѝ се бе случвало.

Момичето, което бе някога, не би било способно да си угоди само веднъж. Не би могло да се разположи удобно на пода и да разговаря за толкова много чудесни и глупави неща, нито да се чувства като част от компанията.

Преди и След, помисли тя и едва не се засмя на себе си. Кога щеше да запомни, кога най-после щеше наистина да приеме, че вече твърдо бе стъпила в После?

Тук, за времето, което отнемаше унищожаването на една кутия сладки, Нейъми по някакъв начин бе успяла да намери три приятелки.

— Мммм. — Джулия облиза шоколада от пръстите си. — Чакай да видиш библиотеката на Йън — каза на Гуен. — Велика е.

— Калъм изработи фантастично вградените рафтове — отбеляза Лора и си сипа още течен шоколад.

— Хей, аз пък помагах да се проектират — намеси се Джулия и посочи към Нейъми. — Тя също.

— Аз не съм направила кой знае какво. Йън вече знаеше какво иска.

— Той подреди ли вече книгите?

— Днес ги подрежда.

— Ами... Как я карате вие двамата?

— О, чудесно. Йън е прекрасен приятел.

— Приятел? — прихна Лора. — Не бих казала, че погледите, които ти хвърляше последния път, когато минах, бяха много приятелски. На мен ми се стори, че му се искаше да те захапе за врата.

— Той не мисли за мен по този начин.

— Откога?

Нейъми сви рамене и реши, че още един шоколадов бонбон няма да ѝ навреди.

— Мислеше, ала вече не мисли.

— Извинявай — вдигна ръка Джулия. — Нали вече всички сме приятелки? — Кимна, без да чака отговор. — Добре. Нейъми, ти побъркана ли си?

— Не разбирам за какво говориш.

— Йън е лапнал по теб, миличка. Хлътнал е до уши, изперкал е, изкукал е. Наречи го както ти искаш. Гуен, ти не си го виждала, но

добре познаваш нашето момче, нали?

— Познавам го и го обичам — потвърди Гуен и протегна босите си крака да се порадва на ноктите си.

— Е, според твоето медицинско мнение и след като познаваш добре пациента, каква е диагнозата ти за мъж, който прекарва цялото си свободно време с една жена, говори непрекъснато за нея, ходи като отнесен и готви романтични вечери за двама?

— Хм. — Гуен стисна устни и размърда пръстите на краката си. — Медицинският термин е „изкукал“.

Джулия се потупа по корема да укроти бясно ритация Бъч.

— Видя ли?

— И в службата се унася в мечти — отбеляза Лора. — А миналата седмица го чух да казва на секретарката си да не го свързва с никой, докато не си довърши досието, освен ако е госпожица Брайтстоун.

— Окончателно изперкал — заключи Гуен и кимна опечалено. — Разбиващо сърцето състояние, с което медицината и досега е безсилна да се справи.

— Не е! — Като не знаеше дали да се смее, или да плаче, Нейъми отново посегна към шоколада. — Той се отнася към мен като към сестра.

— Много е зле — измърмори Гуен. — Ако споделиш повече подробности, с удоволствие ще се опитам да предложа курс на лечение.

— Целува ме по бузата — започна Нейъми и неусетно се намръщи. — Потупва ме по главата. От време на време ме поглежда и аз си казвам, о, ето сега ще стане. После нищо. Преди да му призная, че никога не съм правила секс, ме целуваше до забрава, ала сега... О! — Тя бързо скочи и започна да тупа по гърба Лора, която се бе задавила. — Добре ли си?

— О, горкият Йън! — успя да произнесе Лора и избухна в дивашки смях.

Нейъми объркано стоеше и се оглеждаше. Трите приятелки се кикотиха, докато им потекоха сълзи.

— Извинявай, извинявай... — Лора притисна ръце към сърцето си. — Сигурно за теб не е смешно... Нито за него, но ние сме му роднини. Ние трябва да се посмеем. Той сигурно се мъчи като грешен

дявол. Гуен? — Тя безпомощно махна с ръка към братовчедка си да продължи.

— Той се плаши от теб — обясни Гуен. Тази мисъл я накара да се усмихне. И да си спомни колко сладко, колко романтично Брендън бе станал нейният Първи.

— Това просто е глупаво.

— Не. — Гуен съчувствено протегна ръка. — Йън няма да иска да те насилва, не е такъв човек. Би се страхувал да не направи погрешна стъпка, да не те уплаши, да не те нарани. И ако е толкова влюбен, колкото мисля, тези братски целувки и милувки не са никак лесни за него. Той чака ти да направиш следващата стъпка, да бъдеш сигурна, че това е, което искаш. И точно така трябва да бъде.

Десет замаяни секунди Нейъми се взираше в трите смеещи се лица.

— Аз реших, че Йън просто вече не се интересува от мен по този начин, след като разбра, че нямам опит.

— Той никога не би насилвал една жена, Нейъми. — Лора стисна ръката ѝ. — И колкото повече държи на теб, толкова ще е повнимателен.

— Наистина ли мислите... — Нейъми замълча и се усмихна замечтано на празното пространство.

— Охо, доктор Магуайър, струва ми се, че имаме още един случай на изперкване — засмя се Джулия и намигна на братовчедките си. — Това може да прерасне в епидемия.

Здрачаваше се, когато Нейъми спря колата си пред къщата на Йън. Прозорците гостоприемно светеха. Дали бе още в библиотеката, дали подреждаше книги? Чудеше ли се дали тя ще се обади, или ще мине?

Дали искаше да мине?

Или роднините му грешаха? Може би тя бе права и той я приемаше просто като приятел? Може би не беше сам.

Тази мисъл се прокрадна в съзнанието ѝ и Нейъми стисна здраво кормилото. Йън бе толкова красив, толкова чаровен, толкова... Всичко. Сигурно имаше поне десет жени, които биха дотичали, стига само с пръст да ги повика. Красиви, опитни, изискани жени.

Защо трябваше да чака нея?

— Престани, престани, престани! — Ядосана на себе си, тя удари с юмрук по кормилото. — Така мислеше Преди. Сега си различна.

Бе се направила различна. Може би още не бе свършила с този процес, ала наистина имаше напредък. Бе достатъчно хубава, ако отделеше време да се потруди. Можеше да поддържа разговор. Имаше собствен бизнес, за бога. Имаше служители и никой от тях не мислеше за нея като за някаква блудкава досадница. Три невероятно мили и интелигентни жени сега я приемаха за своя приятелка. О, тя щеше да цени това, помисли Нейъми и затвори очи. Цял живот щеше да си спомня този единствен глупав следобед.

И тези три жени познаваха и обичаха Йън, нали? Защо трябваше да се съмнява в тяхното мнение?

И защо не престанеше да се държи като хленчеца страхливка, защо не излезеше от колата и не видеше сама?

Добре. Сега. Отиваме.

Докато вървеше към вратата, направи успокояващите си десет вдишвания. Те обаче сякаш не й помогнаха. От кафето е, реши тя, овладя се и натисна звънеца.

Йън й отвори бос, облечен в избелели джинси и опърпана блуза с надпис „Харвардски университет, Правен факултет“. Бързата му усмивка стопли треперещото й сърце.

— Здравсти. Не мислех, че ще те видя тази вечер.

— Трябваше да ти се обадя. Но току-що тръгнах от Джулия и...

— Да, Момичешкия ден. — Той я хвана за двете ръце и я вмъкна вътре. — Събират се всеки два месеца. Какво, по дяволите, може да прави човек на Момичешки ден?

— Да си лакира ноктите. Да яде шоколад. Да говори за мъже.

— Така ли? Какво говорите за нас?

— Ами... Ще ми дадеш ли нещо да пийна?

— Разбира се, извинявай. Ела горе. В библиотеката имам малко вино и си умирам да ти покажа какво съм направил.

Искаше му се да я изяде. Страните й бяха поруменели, очите й тъмни, а като гледаше огромния й пуловер, пръстите го сърбяха да я намери под него. Затова пхна ръце в джобовете си и тръгна по стълбите.

— Почти цял ден се занимавам с това — продължи той. — Щом веднъж започнах, не можех да престана. — Спря малко пред отворената врата. — Затвори си очите.

Когато Нейъми се подчини без никакви въпроси и просто остана със затворени очи, ръцете му в джобовете се свиха в юмруци. Отне му известни усилия да ги разтвори и да ги сложи леко на раменете ѝ, за да я насочи към стаята.

— Добре. Сега ги отвори.

Тя отвори очи и веднага притисна ръце към сърцето си.

— О, Йън, чудесно е! Повече от чудесно. — Със светнали очи се обърна да огледа стаята, където красивите вградени рафтове бяха пълни с книги. Стари износени томчета, нови лъскави обвивки, кожени подвързии и избелели корици. — Идеално. И стълбата ти е пристигнала! Много ми харесва. — Завъртя се още веднъж и се обърна сияеща към него.

— Искah те тук. — Сърцето му се бе въртяло заедно с нея и сега биеше неспокойно в гърдите. — Искah да видя как ще изглежда стаята с теб вътре. — Отново пхна ръце в джобовете си и отново ги извади. — Дай да ти сипя това вино.

Дланите, които още притискаше към сърцето си, се отпуснаха. Нейъми събра всичката си смелост.

— Йън, искаш ли да спиш с мен?

Той трепна, разля виното върху блузата си и изруга.

— Какво?!

— Не искам да бъда груба, нито да те поставям в неловко положение. Просто искам да знам дали още те привличам по този начин, или не. Ако не, прекрасно, ала ако те привличам, ако ти просто се опитваш да бъдеш внимателен, защото не съм била с мъж преди, бих предпочела да спреш да бъдеш толкова внимателен, ако това правиш.

Дъхът ѝ свърши, думите свършиха и тя за компенсация сви рамене, докато Йън стоеше пред нея с бутилка вино в едната ръка, полупразна чаша в другата и с едно хубаво петно от каберне совиньон върху любимата му харвардска блуза.

СЕДМА ГЛАВА

Йън остави бутилката.

— Не искаш да бъда внимателен?

— Не. Всъщност не.

Той сложи чашата до бутилката.

— Не искаш да държа ръцете си далеч от теб?

По гърба й полазиха тръпки.

— Не, ако още чувстваш... Хм, интерес.

Гърлото му пресъхна. Това бе жената, която желаше, и тя му предлагаше себе си, както не бе постъпвала с никой друг мъж. Щеше ли да успее да е достатъчно внимателен, за да й покаже какво може да има между тях двамата?

Трябваше да успее, защото никога не бе имало нищо по-важно.

Тръгна към нея и устните му бавно трепнаха в усмивка.

— Свидетелката трябва да отговори на въпроса. Да или не? Искаш ли да държа ръцете си далеч от теб?

— Не. — Нейми трябваше да вдигне глава, за да продължи да го гледа в очите.

— Слава богу. — Притисна я силно към себе си, повдигна я на пръсти и устните му уловиха нейните в дълга, изтощителна целувка, от която сърцето й започна да се мята безнадеждно в гърдите. — Това дава ли отговор на твоя въпрос? — прошепна той и пренасочи вниманието си от устните й към шията, докато в гърлото й затрептя стреснато ахване.

— Какъв въпрос?

— Дали те искам. Дали искам да правя любов с теб. — Господи, колко бе сладка! — В случай, че първия път отговорът ми не е бил ясен, ще повторя. — Устните му се плъзнаха по брадичката й и се настаниха върху нейните. — Сега разбра ли?

— Да. — За да запази равновесие, за удоволствие обви ръце около врата му. — Да, сега разбрах.

— Седмици наред ме подлудяваш. — Йън бавно я завъртя към вратата.

— Аз... — Тази идея я шокира и зарадва.

— Убиваше ме да бъда внимателен.

— Мислех, че си решил да сме само приятели.

— Ние сме приятели. — Продължаваше да я върти в дълъг бавен танц, по коридора и в спалнята. — Това само ме кара да те искам още повече.

— Никой друг никога не ме е искал. — Очите ѝ блестяха от чувства. Тя сложи ръка на бузата му. — Не знам какво да правя с това.

— Ще ти помогна. — Обърна глава, така че устните му докоснаха дланта ѝ. — Вярвай ми, Нейъми. Няма да ти причиня болка. И ако поискаш да спра, ще спра.

— Няма да поискам.

Той остави лампата да свети. Искаше му се да запали огъня, искаше му се да блещукат свещи, ала не вярваше, че може да я остави толкова за дълго.

Нейъми леко трепереше, но прекрасните ѝ сиви очи го гледаха спокойно. Доверието, за което бе помолил, бе в тях. Тогава Йън се закле, че каквито и да бяха собствените му желания и потребности, нямаше да разруши това доверие.

Устните му върху нейните бяха меки, внимателни.

— Обичам тази част от теб. — Улови горната ѝ устна между зъбите си и леко я захапа. — Толкова е секси.

Очите ѝ се отвориха и премигнаха. Изписаната в тях възбудена изненада го накара да се разсмее.

— Нямаше си и представа, нали? Прелестна Нейъми. Умирах си да захапя устните ти.

Така и направи, достави си удоволствие, докато надигащото се в нея напрежение заплаши да изригне. С приглушен стон тя обви ръце около него. И устните ѝ полудяха.

Гореща страст избухна в кръвта му, замъгли съзнанието му. По-бавно, по-бавно, заповяда си той. Нейната реакция може да бе изпълнението на всичките му сексуални мечти, ала Нейъми все още бе недокосвана. А Йън ѝ бе дал дума. Целувката му стана по-мека, сега успокояваше устните ѝ, докато пръстите му разплитаха плитката на гърба ѝ. Искаше да усети косите ѝ в ръцете си, разпилени по леглото, увити около него. Тежестта, мекотата, ароматът им го омагьосваха.

Прокара пръсти през тях и отстъпи назад. После, без да откъсва поглед от очите ѝ, вдигна пуловера ѝ.

Първата ѝ реакция бе да се прикрие, но той улови ръцете ѝ. Тя се помъчи да си поеме въздух и почувства как кожата ѝ пламва, когато очите му се плъзнаха надолу, задържаха се и отново се върнаха към нейните.

Йън прокара пръст по извивката над сутиена и в нея зазвънтяха нерви и желание. Ръцете ѝ се свиха, преди да си заповяда да се отпусне, да бъде достатъчно смела, за да направи това, което иска. Пое треперливо дъх, хвана края на блузата му и я вдигна нагоре.

— О! — Бе красив. Стегнати мускули, гладка кожа. Без да мисли, Нейъми сложи ръце на гърдите му, ала почувства как той трепна и бързо ги отдръпна.

С напрегнат смях Йън ги върна отново.

— Събуй си обувките.

О, сърцето му биеше бързо, а гърдите му бяха толкова твърди...

— Обувките ми...

— Събуй ги.

— Ммм. — Очарована от усещането за тялото му, тя се подчини и после подскочи, когато той разкопча панталона ѝ.

— Отпусни се — прошепна Йън и я увлече в нова целувка, докато панталоните се спуснаха на пода. Устните му продължаваха да играят върху нейните. Вдигна я на ръце и я отнесе на леглото.

Нейъми чувстваше топлината от тялото му върху нейното, хладината на чаршафа отдолу. Почувства и бавното плъзгане на дланите му по кожата си и сърцето ѝ подскочи.

Движеше се под него, изгаряща от желание за... За нещо. Но преди да успее да го достигне, вече плуваше, унесена в мечти от неговите ръце и устни.

Йън никога не се бе отнасял толкова внимателно с никоя жена. Никога не бе изпитвал такава нужда да вземе толкова много. Искаше да ѝ даде всички удоволствия, да разбуди собствените ѝ желания. Оказа се по-лесно, отколкото бе очаквал да обуздае огъня в себе си, да го остави да тлее.

Очите ѝ бяха затворени, дишането ѝ дълбоко. Когато погали с палци зърната на гърдите ѝ, бедрата ѝ инстинктивно се повдигнаха. Той наблюдаваше как на лицето ѝ проблесна стъписано удоволствие,

как ресниците ѝ изпърхаха, после се отвориха, за да разкрият очите ѝ, сега замъглени и потъмнели като буреносен облак.

Тя пое треперливо въздух.

— Какво трябва да правя?

Ръцете ѝ неспокойно шареха по гърба му и събуждаха в него прекрасна лудост.

— Отдай се на удоволствието.

Устните му се приближиха, дъхът му опари настръхналата кожа на гърдите ѝ, езикът му се плъзна мъчително еротично и накрая ръцете ѝ сграбчиха главата му и я притиснаха към нея.

Вкусът ѝ го изпълни, а ръцете му се насочиха надолу, все по-близо до жаравата, докато от нея се изтръгна шокирано ахване и тръпки.

Само едно леко докосване с върховете на пръстите и бавни целувки по раменете ѝ, по гърдите. Само едно плъзване на дланта му по бедрото ѝ. Искаше да ѝ даде време да свикне с тази нова интимност.

Нейъми избухна под него, тялото ѝ се опъна, името му се отрони от устните ѝ.

Реакцията ѝ отекува в него и го накара да зарови лице в косата ѝ и за пръв път ожесточено да се бори да се овладее.

Тялото ѝ се отпусна, а дишането ѝ оставаше плитко и забързано. Нищо не я бе подготвило за това дълго, великолепно разтърсване на цялата ѝ система, за приливната вълна от горещо удоволствие. Все още не на себе си от него, тя обърна глава и намери устните на Йън.

Кожата му бе влажна и хлъзгава. О, колко ѝ харесваше да я чувства. Искаше още и спусна устни по врата и раменете му, а бедрата ѝ започнаха да се повдигат и притискат към него.

Тялото ѝ бе пълно с бури, готови да се разразят, съзнанието ѝ се въртеше в тяхната вихрушка.

Йън се сдържа достатъчно дълго, за да свали джинсите си и да вземе мерки да я пази. Бореше се с пулсирането на собствената си кръв, за да я отведе бавно отново на върха, да я потопи в удоволствието, докато отново я усети, че почти лети.

И когато тялото ѝ се изви, а от устните ѝ се изтръгна стон, той хвана бедрата ѝ и проникна в нея. Съпротивата на невинността го накара да трепне и да бъде много нежен. Улови устните ѝ, погълна късия ѝ вик и я направи своя.

Само негова, помисли Йън и за пръв път я изпълни.

Нейъми все още потръпваше, сгушена в прегръдките му. Йън я галеше по главата и чакаше самият той да се успокои.

— Добре ли си?

— Мммм. — Бе най-много, което успя тя да произнесе и го накара да се усмихне.

— Как се чувстваш?

— А... С натежала глава, замаяна, малко пияна. — Въздъхна. — Невероятно отпусната. И никакво неудобство. Бях сигурна, че ще се чувствам неудобно. Всичко както трябва ли направих?

Йън вдигна вежди. Гласът ѝ бе неясен и сънлив.

— Не, ти беше огромно разочарование за мен. Страх ме е, че сега ще трябва да те помоля да си отидеш.

Нейъми рязко вдигна глава с широко отворени очи на все още сияещото си лице. После видя усмивката му и премигна.

— Сигурно като се поупражнявам, ще стане по добре. — Сама се потресе от това, което каза.

— Хм. Е, може би ще ти дам още един опит. Прелестна Нейъми. — Леко я целуна. — Искаш ли сега това вино?

— Добре. — Виното не би могло да я интересува по-малко, ала се надяваше, че то би могло да ѝ помогне да се възстанови от разтреперването, когато той я наричаше прелестна.

Преструваше се, че не го гледа, когато Йън стана от леглото и излезе гол от стаята. Но когато остана сама, притисна ръка към сърцето си. Как ли бе успяла да привлече вниманието на един мъж, който изглеждаше така? Който бе не само толкова мил, а и толкова красив физически?

По-добре да не си задава този въпрос, каза си тя. После, внезапно осъзнала, че също бе гола, придърпа изпомачканите завивки точно когато Йън влизаше в стаята.

Той се спря за момент и поклати глава:

— Защо, за бога, никой не те е излапал преди мен?

Нейъми се изчерви, от което стана само още по-секси.

— Предполагам, че защото никой никога не се е опитвал наистина да го направи.

Йън със смях донесе бутилката и чашите до леглото.

— Питам те сериозно. Ти трябва да не си обръщала внимание.

— Не, аз винаги съм била непохватна с момчетата. С мъжете.

— Миличка, бих казал, че непохватни са били мъжете, на които си попадала, ако никой от тях не е успял да те грабне. — С върха на пръстите си смъкна с един сантиметър чаршафа, който тя държеше. — Ти имаш удивително тяло.

— Винаги съм искала да бъда висока и слаба. — Отпи от виното, като се мъчеше отново да се успокои. — Ала, нали разбираш, рано започнах да се развивам. Беше много болезнено.

— Защо?

— Ами... Предполагам, че трябва да си момиче, за да разбереш какво е да си малка и изведнъж...

— Да ти пораснат красиви гърди — довърши той с усмивка. — Но момчетата наистина харесват гърди, Нейъми. Ние ги смятаме за едно от най-прекрасните чудеса на природата.

Тя се засмя.

— Години наред се опитвах да ги крия.

— И още се опитваш — посочи Йън и дръпна чаршафа чак до кръста ѝ. — Така е много по-добре. — Засмя се на негодуванието ѝ. — Как е виното?

— Много е хубаво. — Нейъми решително дръпна чаршафа обратно нагоре. Не можеше да седи и да пие вино гола. — Съжалявам за блузата ти. Ако я накиснеш веднага, сигурно ще може да се изпере.

— Ще си оставя петното за спомен от тази паметна нощ в моя живот.

В очите ѝ проблесна удоволствие.

— Това е толкова сладко. Как можеш да се интересуваш от мен?

Едва не прехапа език, ала Йън наклони глава и преценяващо я огледа.

— Имаш гърди.

Очите ѝ се разшириха, устата ѝ остана отворена. После улови блясъка в очите му и избухна в смях:

— Какъв късмет имам!

Пръстът му се плъзна по извивката на рамото ѝ, после по шията и се спусна пак към чаршафа.

— След като си свършиш виното, мисля, че трябва да направим това упражнение.

— О! — Той отново я желаеше. Животът толкова неочаквано бе станал пълен с чудеса. — Добре. Но бих искала този път да се преместим в библиотеката. — Бе неин ред да види изненадата в очите му. — Нали разбираш, когато съм сред книги, наистина се справям добре.

Образът, който изплува при тази мисъл в главата му, го накара да се разбърза.

— Нейъми?

— Да?

— Довърши си виното.

Нейъми първо трябваше да преглътне, после надигна чашата и я пресуши.

— Готово — оповести тя.

Бе чудесно, мислеше Йън, да лежи в тъмното, а до него да се е сгушила спящата Нейъми. Тъкмо това искаше сега, утре, завинаги. Бе странно как тя просто се появи и изпълни живота му.

Можеше да си ги представи година след година двамата тук, в това голямо легло, в тази солидна стара къща. С деца, спящи кротко в другия край на коридора, с куче, хъркащо на черджето.

Животът щеше да е напрегнат заради неговата и нейната работа, отглеждането на децата, поддържането на брака, ала те щяха да се справят.

Родителите му се бяха справили. И това, което бе видял в тях, между тях — и това, което тази връзка бе дала на него и Лора — това искаше сега за себе си. И за Нейъми.

Всичко, което трябваше да направи, бе да не бърза, да се движи бавно. Та нали вниманието и предпазливостта я бяха довели при него. Той ѝ бе дал време да стигне сама до физическата близост. И тя бе дошла при него не само готова, но и нетърпелива.

Кръвта му кипваше, само като си помислеше колко нетърпелива.

Щеше да ѝ даде няколко седмици, после да я убеди да се пренесе при него. Стъпка по стъпка, каза си. Това бе начинът. Можеше да овладее нетърпението си, желанията си, когато наградата бе толкова голяма.

Щеше да ѝ даде време, помисли Йън и я привлече по-близо.
После щяха да имат цял един живот заедно.

ОСМА ГЛАВА

Йън затвори телефона и поклати глава. Напоследък дядо му определено поддържаше близка връзка с него. Това бе третото обаждане за по-малко от две седмици.

Наистина трябваше скоро да намери време да отиде до Хайанис Порт, реши той и отново се обърна към компютъра си, за да провери призовката, която подготвяше. Много му се искаше да вземе Нейъми със себе си за събота и неделя.

Но...

Не хранеше никакви съмнения, че ако самият Макгрегър я хареса, ще започне да ги сватосва — не особено тънки намеци за сватба, за дълг, за продължаването на рода на Макгрегърови. Усмихна се и промени една фраза на екрана. Самият Макгрегър не можеше да знае какво се върти в главата на внука му.

А Йън искаше така и да си остане.

На вратата се почука. Той погледна и като видя майка си, вдигна вежди.

— Зает ли си?

— Не много.

Тя влезе — висока, стройна, със сресана назад тъмна коса, която откриваше волевото ѝ красиво лице. Остави купчина папки на бюрото му.

— Виж ти. Е, сега си зает.

— Само да не е пак Перински.

Даяна се усмихна весело на ужаса на сина си.

— Позна от първи опит. Този път е решила да съди близкия магазин, задето не доставят чая, който тя пие. Твърди, че това е нарушаване на човешките ѝ права.

Йън прегледа набързо една папка. Бе пълна с писанията, които госпожа Перински толкова обичаше да съчинява. Стара чудачка, помисли той, ала с някакво неволно възхищение. Вдигна поглед с надежда:

— Лора толкова по-добре се оправя с нея.

— Госпожа Перински харесва най-много теб. — Даяна със смях се облегна на бюрото му. — Мисля, че ти е хвърлила око, миличък.

— Тя е поне сто кила.

— И не е забравила удоволствието да има изцяло на свое разположение един красив млад мъж. Знам, че е досадно, Йън, но тя ни е клиентка отпреди да се родиш.

— Отпреди ти да се родиш — измърмори той и майка му отново се засмя.

— Почти, ала във всеки случай, тя е просто самотна и търси внимание. Ще ѝ го дадеш, ще хапнеш малко от нейните сладки и ще си поговорите как ще заведеш един глупав иск срещу нейния изтормозен бакалин.

— Това мога да направя. Но ще си ми задължена.

— Един домашен обед ще плати ли сметката?

Йън се замисли. Всичко, свързано с госпожа Перински, изискваше твърда компенсация.

— Може би, ако е дреболии в гърне, почти ще я покрие.

— Мисля, че мога да го уредя. В неделя става ли?

— Може, ако поканиш още един човек.

— Нейъми?

— Да. — Тъй като не я бяха обсъждали, Йън се вгледа в лицето на майка си. — Имаш ли нещо против?

— Аз много я харесвам.

— Аз съм влюбен в нея.

— О! — Даяна почувства как очите ѝ овлажняват и, неспособна да се спре, вдигна ръка към лицето си. — Извинявай.

— Чакай. — Той разтревожено стана да затвори вратата и бързо се върна да прегърне майка си през раменете. — Мислех, че я харесваш.

— Харесвам я, харесвам я. — Даяна махна с ръка и го погали по бузата. — Ти си моят бебчо. — Изправи се и опря лице до неговото, като си спомни стотици сладки и глупави моменти. — Моят бебчо — промълви отново. — О, Йън, толкова съм щастлива за теб.

— За малко да ти повярвам.

— Не, наистина. — Тя се засмя през сълзи и се отдръпна. — Но за мен винаги ще бъдеш моето малко момченце. И в същото време съм невероятно горда с мъжа, който си станал.

Този път той опря буза на нейната.

— Още малко, и аз ще се разрева.

Даяна поривисто го прегърна.

— Знам, че си имал и други момичета, други жени. — Пое дълбоко въздух, изпусна го с въздишка и отстъпи назад.

— Кой, аз? Момичета, жени? Това пък откъде ти дойде наум?

Тя отново се засмя, сега по-ведро.

— Може би заради начина, по който говореше по телефона, докато беше в колежа. Но... — Хвана в длани лицето му. — Това е първия път, когато ме поглеждаш и ми казваш, че си влюбен. Затова знам, че е вярно.

— Да. Съвсем вярно.

— Тя е много щастлива жена. — Даяна го целуна леко. — И го казвам съвсем непредубедено.

— В такъв случаи, когато дойдем на обед, може би ще споменеш няколко думи какво страхотно момче съм аз.

— Мисля, че бих могла.

— Обаче внимателно. Тя лесно се плаши, а аз не искам да я стресна.

Майка му вдигна вежди изненадано:

— Не си ли й казал за чувствата си?

— Подготвям се. Вече съм планирал как ще го направя.

— Йън, ако имам някаква забележка към теб, тя е, че имаш склонността да планираш нещата малко прекалено внимателно. Или може би — продължи Даяна със закачливо пламъче в очите, — думата не е „план“, а „заговор“. В стила на самия Макгрегър.

— Това работи за него — отбеляза Йън весело. — Няма ли малко да се поуспокои, когато му представя жената, за която смятам да се ожения, преди той да е успял да се заеме с това?

Даяна сви устни, спомнила си списъка с книги, които Дениъл бе поръчал на Йън да му купи, когато нищо не му струваше да вдигне телефона и сам да си ги поръча.

— Наистина — съгласи се тя и реши да остави своя бебчо да продължава да храни илюзии.

Нейъми лично уреди представянето на последния трилър на Брансън Магуайър. Сега, след като се бе запознала с жена му, тя чувстваше особен интерес към него. Дори си бе играла с децата му.

Бяха толкова хубави момиченца. Както синовете на Лора бяха прекрасни момченца. И Тревис. Е, Нейъми трябваше да признае, че имаше слабост към палавия син на Джулия.

Винаги се бе разбирала с децата, мислеше тя, докато старателно подреждаше в спирална кула копията на „Бягството на убиеца“. Едно от първите ѝ задължения в „Брайтстоун“ вече като голяма бе поддържането на детския кът и провеждането на ежеседмичния „Час за четене“.

И въпреки това рядко си позволяваше да мисли какво би било да има свои собствени деца. Както сега.

Ако не направеше нещо, с което да го разруши, Йън би могъл да се влюби в нея. Не беше невъзможно. Вече нищо не беше невъзможно. Той я желаше и Нейъми знаеше, че изпитва силни чувства към нея. Нямаше причина тези чувства да не прераснат в любов.

Такава дълбока, разтърсваща, всепоглъщаща любов, каквато изпитваше тя към него.

И тогава един ден Йън можеше да хване с две ръце лицето ѝ, както правеше понякога, да я погледне в очите и да каже: „Обичам те, Нейъми“.

— Нейъми?

Бодрото потупване по рамото я върна на земята. Тя погледна объркано към Джулия.

— Добре ли пътува?

— О... — Нейъми със смях поклати глава да се отърси от мислите си. — Бях се отнесла. Джулия! Та ти всеки момент ще раждаш. Не би трябвало да караш.

— Боже, говориш също като Калъм. — Джулия завъртя очи. — И сигурно ще ти е приятно да научиш, че той е отвън, търси място за паркиране. Остави ме пред вратата, за да мога да се доклатушкам вътре. Напоследък така се придвижвам. — Тя притисна ръка към кръста си.

— Знаеш, че ако искаш нещо от магазина, ще ти го донеса.

Трогната, Джулия се усмихна и погледът ѝ омекна.

— Знам. Ти си абсолютна душичка, Нейъми. Ала ми се искаше за малко да поизляза. Чувствах се неспокойна — призна тя. — И сигурно побърквам Калъм. На него му дойде блестящата идея да ме разсее с една шоколадова мока.

— Добре, хайде да отидем в кафенето да ти я вземем.

— Да, хайде. Между другото, това изглежда много добре — добави Джулия и посочи към изложбата. — Бран ще иска да ги подреди в редица по подиума.

Нейъми погледна към почти готовата изложба и хвана Джулия за ръка.

— Прочете ли я вече?

— Не мога да се съсредоточа достатъчно задълго, за да чета. Така бях и точно преди да се роди Тревис. Но съм я сложила в чантата, която съм приготвила за болницата. Щом родя, мога да се излежавам с часове като котка.

— Много ще ти хареса. Кръвта ти се смразява.

— Може би ще взема още една-две книги, докато съм тук. — Все още опряла ръка на кръста си, тя се огледа намръщено и изведнъж реши, че не може да избере. — Не съм в настроение за пазаруване.

— Искаш ли да ти избира нещо?

— Да, много ще е хубаво. Уха! — Тя рязко спря, протегна ръка да се опре на една лавица и събори три книги.

— Рита ли? Искаш ли да седнеш?

— Не, не рита. Чука да излезе. Нищо чудно, че цял ден съм толкова напрегната.

— Да излезе? — Нейъми изпадна в паника, като и видя как се наведе и се задъха. — Искаш да кажеш, навън? Сега?!

— Не точно в момента — успя да прошепне Джулия, малко изненадана от силата на контракциите. С Тревис отначало бяха започнали леко. — Обаче много скоро. О, по дяволите, така и няма да изям тази мока.

— Трябва да седнеш. Да седнеш. — Нейъми отчаяно обикаляше магазина, който познаваше като петте си пръста, защото напълно бе забравила къде бе най-близкото място за сядане. — Ето там. Просто седни и прави... Каквото там. Аз ще отида да намеря Калъм.

— Добра идея. — Джулия се отпусна на един красив диван. — И знаеш ли какво? Кажи му да побърза. Не мисля, че Бъч ще си губи

времето.

Два часа по-късно Нейъми кръстосваше болничната чакалня, пълна с Макгрегърови. Не разбираше как могат да са толкова спокойни, как могат да си бърбят, да се смеят, да си разказват семейни истории.

Тя самата имаше чувството, че стомахът ѝ се е свил на топка, а дланите ѝ се потяха.

Майката на Йън се бе разположила на един фотьойл и весело разговаряше по телефона с бившия президент и бившата Първа дама. Родителите на Джулия пътуваха към Бостън и периодично се обаждяха по мобифона да научат докъде е стигнало.

Кейн говореше по собствения си мобифон и се смееше с бъдещия пралядо.

А Йън никакъв го нямаше, помисли Нейъми, като отново надзърна в коридора.

Ала видя Гуен да излиза от родилната зала и преди да се бе сетила, че не е роднина, се нахвърли върху нея:

— Как е тя? Какво става? — През вратата долетя поток яростни ругатни и очите ѝ се разшириха.

— Не ми казвай да дишам, Мърдок. Глупак такъв, аз знам как се диша. Защо не опиташ ти?

Гуен се засмя и потупа Нейъми по пребледнялата буза:

— Тя се справя прекрасно. Ще бъде бързо раждане и няма никакви усложнения. Сърдечните тонове на плода са силни. — Без да сваля ръка от рамото на Нейъми, се усмихна на тълпата от лица в чакалнята: — Връщам се вътре. Тя е готова да започне да се напъва, така че пригответе пурите.

— Шелби, чу ли? — засмя се Даяна. — Не, аз ще остана на телефона. Тя почти е свършила. Да, знам. Гуен ще ѝ предаде много поздравии от теб.

— Добре — обеща Гуен и махна с ръка към коридора. — Здравей, Йън.

— Изпуснах ли? — Бе малко задъхан от бягането от паркинга до болницата и после нагоре по стълбите. Асансьорите бяха прекалено бавни за него.

— Почти. — Тя отвори вратата на родилната зала и оттам се изля следващият порой от обиди:

— Не ми казвай да не напъвам още, садист такъв! Разкарай се.

— Това е третият път, когато го разкарва. С Тревис стигна до пет.

— Очевидно развеселена, Гуен влезе и затвори вратата.

— Сигурно я боли — кършеше ръце Нейъми. — Сигурно е уплашена.

— Уплашена? Джулия? Не и в този живот.

— О, какво знаеш ти? — Нейъми се извъртя към Йън и го принуди да отстъпи крачка назад. И той, и останалите я погледнаха изненадано. — Та ти дори не беше там! Къде беше?

— А, бях заседнал с една раздразнителна старица и с безкрайните ѝ стари сладки. Измъкнах се, веднага щом получих съобщението. Искаш ли малко вода, Нейъми?

— Не, не искам вода. — Тя изблъска ръката му и тръгна по коридора. Когато се върна, забеляза морето от лица, повечето, от които не бяха успели да скрият усмивките си.

Изчерви се и заекна:

— Аз... Извинявай. Много извинявай. Никога не ми се е случвало нищо такова. Нервна съм. Защо никой друг не е нервен?

— През последните няколко години доста редовното преминаваме през това — обясни ѝ Йън. — Миличка, защо ме седнеш?

— Не мога. — Но затвори очи и направи своите десет дълбоки вдишвания. — Извинявай — повтори Нейъми и отново го погледна. — Не трябваше така да се нахвърлям върху теб.

— Позволено ти е да се нахвърляш, когато имаш нужда. Надявах се да си тук. — Йън обви ръка около раменете ѝ и я поведе към един свободен фотьойл. — Когато получих съобщението от Джулия, се обадох в магазина. Искях да ти кажа какво става, а твоята секретарка ме осведоми. Сега там вървят залагания.

Тя се озова седнала. Опитваше се да стои спокойно, ала не успяваше.

— Мислиш ли, че ще продължи още много?

— Трудно е да се каже. Струва ми се, че Тревис ѝ отне... Ами, около десет години.

— Четиринадесет часа — поправи го Лора. — Три часа по-малко, отколкото раждах първия и един час по-малко, отколкото втория.

— Все също — реши Йън, спомнил си, че когато се раждаше първото дете на Лора, бе също толкова уплашен и неспокоен, както сега Нейъми. — За мен това са си все десет години. — Огледа се из стаята. — Къде е Бран?

— Изтегли лош жребий — засмя се Кейн. — Всички деца са при него. Поръча да се молим за него. Ето — добави той и намести в ръцете на Нейъми чаша чай.

— О, благодаря. — Прекалено смутена, за да му каже, че нищо не иска, тя послушно започна да пие. Слушаше бърбенето, бързия смях и не осъзна, че стомахът ѝ се бе успокоил, преди да пресуши чашата.

— Дами и господа. — Гуен отново стоеше на вратата. Лицето ѝ блестеше от пот и сияеше от радост. — Бих искала да ви съобщя за раждането на Фиона Джой Мърдок. Появи се на този свят в четири и четиридесет и три следобед, с тегло точно четири килограма. Майката, бащата и дъщерята се чувстват прекрасно. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Абсолютно прекрасно.

После всички едновременно заговориха, втурнаха се да се прегръщат и плачеха, без да се стесняват. Нейъми се оказа целувана, прегръщана и въртяна. Когато бащата на Йън ѝ предложи пура, тя се вторачи слисана в нея.

След това Йън я грабна на ръце.

— Не е ли страхотно?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бяха най-невероятното семейство, мислеше Нейъми. И ѝ бяха позволили да бъде част от него, да сподели с тях един от техните вълшебни моменти.

Тя можа да застане до стъклото и да гледа красивото новородено бебе в ръцете на Калъм. Когато Кейн оповести, че всички отиват да празнуват, я повлякоха със себе си.

Никой не гледаше на нея като на чужд човек, на който не му е тук мястото.

Бяха открити и любвеобилни и повечето от тях честни. А Нейъми трябваше да си признае с тежко чувство на вина, че не беше. Не съвсем. Не и с Йън.

Когато се съгласи тази вечер да си отиде вкъщи с него, се подготви да бъде честна.

— Утре ще се стовари още една вълна от роднини — говореше ѝ той, докато отключваше входната врата. — Можеш да си сигурна. Предвождана от самия Макгрегър, който първо малко ще попъхти, после ще подсмърча около бебето. След това, ако Д.К. и Лейна вече са пристигнали, ще иска да знае защо, по дяволите, те още не чакат бебе. — Мислеше, че ще е най-добре да я подготви за това, което непременно щеше да се случи. — После ще се заеме с теб.

— С мен ли? — Тя нервно се завъртя из гостната, оправи възглавниците, които нямаха нужда от оправяне.

— Защо такова прелестно младо момиче още не е женено? Не обичаш ли децата? Какво чакаш тогава? — Подчерта речта си със силен шотландски акцент, надявайки се, че Нейъми ще се усмихне.

Но очите ѝ, когато се обърнаха към него, бяха сиви и сериозни.

— Йън, това не е правилно. Ти, твоите роднини... Всички сте толкова мили с мен.

— Какво неправилно има в това?

— Аз не бях честна. Ти дори не ме познаваш. Не ме харесваш.

— Извинявай, ала аз съм на друго мнение — възрази той и тръгна към нея.

— Не, недей. Наистина. — Тя притисна длани към устните му и се приготви да си признае. — Не трябваше да те оставям да мислиш, че това съм аз. — Разпери ръце, после ги отпусна. — Старая се това да стана аз, но просто не е честно към теб.

— Нейъми, не разбирам за какво говориш. Ето, гледам те. Държа те — добави, като я хвана за раменете.

— Само защото съм променила повърхността. Само преди две години изобщо не би ме погледнал. Пък и защо? Никой не ме поглеждаше. Топчеста, дебелееща, защото бе по-лесно да ям, отколкото да приема, наистина да приема, че никога няма да бъда като майка си каквото и да правя.

— Като майка ти ли? — Бе смутен от неочакваната страст в гласа ѝ.

— Слаба, красива, напълно, естествено женствена. Никога нямаше да мога да бъда такава, затова просто... Ядях и се криех в книжарницата.

— Нейъми, много деца преминават през дебел период...

— Това не беше период. Това беше състояние, и само симптом за онова, което бях отвътре. Бях една повлекана, старомодна и недодялана. И започнах да се мъча да се променя, само защото започнах да ненавиждам това, което правех със себе си. Искях да откроя какво всъщност има в мен и да се опитам да харесвам това, което съм аз.

— И си успяла. Сега не си нито старомодна, нито повлекана.

— Такава съм! — Тя нетърпеливо се отблъсна от него. — Все още не мога да измисля какво да облека сутрин, ако не си погледна в компютъра.

— В компютъра ли?

О, това бе унижително.

— Въвела съм целия си гардероб в компютъра, с препратки от вечерните аксесоари до обувките и оттенъка на червилото. Освен това имам друг файл, в който записвам кога къде какво съм носила, за да не се повтарям прекалено често.

— Наистина ли? — Той наклони глава. — Това е гениално.

— Гениално? Това е глупаво. Всяка нормална жена просто отваря гардероба и изважда нещо оттам. Миналата седмица беше спрял токът

и не можах да включа компютъра. Едва не се поболях от ужас. — Нейъми въздъхна с отвращение. — Това е жалко.

— Не че не изглеждаш винаги страхотно, но не мисля, че има нужда толкова да се тревожиш за това.

— Ти не можеш да разбереш. Ти си красив, израснал си като красив, самоуверен и представителен. Моите родители са абсолютно потресаващи. Брат ми прилича на филмова звезда. И ето ме мен.

— Нейъми... — Йън отново я хвана за раменете. — Ти си красива жена.

— Не. Аз мога да съм съвсем прилична, ако внимавам. Това ми е достатъчно. Всъщност, много ме радва. И мисля, че с повече упражнения няма да е толкова трудно да го постигам.

— Ти май наистина си вярваш, а? — Смътно раздразнен, Йън я издърпа в коридора и я обърна с лице към огледалото. — Какво виждаш тук?

— Теб. — Сърцето ѝ просто се преобърна в гърдите. — Само теб. Никой никога не ме е искал преди теб.

За пръв път Йън осъзна цялата тежест на този факт и той започна да го тревожи.

— Никога към никой не съм изпитвала нещо такова — промълви тя и затвърди чувството на вина, което се надигаше в него. — През целия си живот съм усещала, че съм изостанала с една крачка и никога не съм мислила, че някой ще държи на мен дотолкова, че да ми позволи да го настигна.

— Нейъми...

— Остави ме да довърша. — Страхуваше се да се обърне, да се озове лице в лице с него. — Не искам да продължаваш да мислиш, че аз съм нещо, което не съм, когато част от мен все още е същото непохватно момиче, което в училище е имало точно две срещи, и двете с приятели на брат ми, който ме съжаляваше. И младата жена, която цялото си време в колежа прекара заровена в книгите, защото това бе единственото място, където се чувстваше удобно. Често е така и досега. — Пое дълбоко въздух. — Ти беше първият мъж, който ми подари цветя, първият, който ме заведе на вечеря, първият, който просто седеше и ме слушаше, и докато ме слушаше, ме гледаше. — Гласът ѝ прекъсна и тя с мъка довърши: — Ти си единственият мъж, който ме е докосвал, който ме е целувал.

Първият, помисли Йън, не само физически, а и емоционално. Нейъми спеше като пеперуда, чакаща да се освободи от какавидата, да разпери криле. А той я бе измъкнал оттам, преди да бе почувствала, че има сили да лети.

О, Боже, какво бе сторил? Какво щеше да прави сега?

— Аз не съм единственият, който ще те иска. И не си права, ако мислиш, че това не си ти. — Плъзна длани нагоре и надолу по ръцете ѝ. — Точно тази жена тук. Просто си започнала сама да я виждаш.

Привлече я към себе си и опря буза на главата ѝ. И осъзна, че ще трябва да направи нещо повече, отколкото просто да ѝ даде време. Трябваше да я остави да си отиде и да се надява, че когато наистина открие себе си, приеме себе си, тя ще се върне.

Стисна леко ръцете ѝ и се насили да отстъпи крачка назад.

— Ти си красива жена, Нейъми, очарователна жена.

— Ти си единственият, който някога е мислил така.

Сърцето му се късаше, като я слушаше да говори така, като гледаше блестящите в очите ѝ сълзи.

— Не мисля, че си обръщала достатъчно внимание. И знаеш ли, идва ми наум, че през последните седмици обсебвах цялото ти свободно време.

— Моето свободно време?

— Не се бях замислял, че точно беше свършила с преустройствата в магазина, и започна да ми помагаш за библиотеката. — Мина покрай нея и влезе в гостната. Шест месеца, каза си ожесточено, щеше да ѝ даде шест месеца и след това, за бога, щеше да дойде за нея. Да имаше късмет да не е готова. — Не ти дадох кой знае каква възможност да се приспособиш към този твой нов живот. — За да си създаде работа, приклекна и започна да пали огъня. — Движехме се доста бързо. Може би трябва да забавим темпото.

Тя отвори уста и отново я затвори, защото яростните удари на сърцето я оставиха без дъх.

— Извинявай, Йън, ала трябва да се изразиш по-ясно. Нямам достатъчно опит в отношенията, за да съм сигурна, че разбирам подтекста.

Точно в това бе проблемът, помисли той. Запали клечка кибрит и се загледа в огъня.

— Няма подтекст, Нейъми. Просто ще забавим темпото, може би ще си починем един от друг.

— Ти не искаш повече да се срещаме?

— Не, аз още искам да се срещаме. — Гледаше как огънят се разгаря, ала пламъкът не го стопляше. — Но предлагам нашите отношения да не изключват всички останали. — Йън стана и се обърна. Надяваше се съзнанието, че прави това, което е добро за нея, да излекува все някога това гадене, което усещаше в стомаха си. — Ти трябва да се срещаш и с други хора.

— Други хора... — Други жени, помисли тя. Той искаше да се среща с други жени. Разбира се, трябваше да го очаква. — Предполагам, че това е много разумно. Много логично. — На устните ѝ трепна несигурна усмивка. — Нямаме ли голям късмет, че винаги съм била разумен и логичен човек? Предполагам, че много жени биха се ядосали, поне биха се раздразнили от такова предложение. Но пък аз не съм като повечето жени, нали?

— Не, не си — промълви Йън. — Ти си една на един милион.

Нейъми се изсмя късо.

— Една на един милион — повтори. *Ала все пак не достатъчно добра..* — Е, днес беше напрегнат ден. Всичките тези вълнения. Уморена съм. Отивам си вкъщи.

— Нейъми, не искам тази вечер да си отиваш.

Тя го погледна за момент, с огъня, проблясващ зад него.

— А аз не искам да остана. — Тръгна към коридора и едва когато стигна до входната врата, се обърна. — Бях честна с теб, Йън, както трябваше да бъда от самото начало. Затова и ще довърша честно. Аз съм влюбена в теб. И съм влюбена от самото начало.

Излезе бързо навън, преди да бе успял да каже нещо мило, от което да я заболи още повече.

— Знам — въздъхна той в празната къща. — Но никога не си имала шанса да не си. Сега го имаш.

Бе нещастен един ден, отчаян още два, после цяла седмица кисел. Ала не вдигна телефона. Не ѝ се обади. Не се поддаде на собствените си желания да отиде до апартамента ѝ и да заблъска по вратата.

Бе го решил, по дяволите. Шест месеца. Времето минава, мислеше Йън, загледан през прозореца на своя кабинет, както май много често му се случваше напоследък.

Нейъми щеше да има шест месеца свобода, за да разбере коя е и какво иска. Шест месеца, за да срещне други мъже.

А ако някой от тях я докоснеше, той щеше да...

Не, точно в това бе работата, напомни си Йън. Как можеше тя да знае, че го обича, че наистина го обича за цял живот, ако никога никой друг не я е ухажвал, докосвал, любил?

На вратата се почука и той стисна устни. Искаше му се да не обръща внимание, а още по-добре да извика: „Разкарай се, по дяволите! Не виждаш ли, че ми е криво?“

— Какво има? — извика ядосано.

— Така ли се говори? — сгълча го Дениъл, като отвори вратата. — Така ли се държите с клиентите, господин адвокат, или само роднините заслужават такова отношение?

— Извинявай. — Йън се приближи да приеме мечешката прегръдка на дядо си и топлата целувка на баба си. — Имам си ядове.

— Няма да те задържаме. — Ана погледна предупредително към мъжа си, който се разположи удобно на един фотьойл. — Искрахме само да ти кажем довиждане.

— Довиждане? Та вие пристигнахте само преди няколко дни.

— Тази жена не може да стои на едно място — изсумтя Дениъл.

— И ти не по-малко от мен искаш да се върнеш в собственото си легло — засмя се Ана. — Първо ще минем покрай Джулия да видим бебето и след това заминаваме.

— Ще ми липсват.

— Защо тогава не ни идваш по-често на гости? — Дениъл удари с юмрук по облегалката на стола. — Много си зает да се мотаеш с някоя красива млада жена и нямаш време да посетиш бедните си стари баба и дядо.

— Ще дойда след две седмици. В момента не съм толкова зает да се мотая.

— А защо, по дяволите, не си? Къде е Нейъми?

— На работа, предполагам. — Йън наклони глава. — Защо?

— Цялото семейство говори за нея. — Дениъл сплете пръсти. — Освен теб, така де. Защо не ви виждам двамата заедно, откак съм

дошъл, след като чувам, че седмици наред не сте се разделяли?

— Защото си почиваме един от друг.

— Почивате ли си? Почивате си! За какво, по дяволите? Вие сте родени един за друг. Това момиче е създадено за теб, тъпак такъв. Тя е умна и мила, от хубаво семейство, добра, силна порода. И не се оставяй тихият ѝ характер да те излъже. Зад него се крие твърда жена, жена, която не се огъва.

— Изглежда, доста неща знаеш за момиче, което си срещал само два-три пъти в книжарницата.

Дениъл се навъси:

— Познавам семейството ѝ, нали така?

— Ох, Дениъл — въздъхна Ана и поклати глава. — Трябваше да се сетя.

— Какво да се сетиш? — Сините му очи проблеснаха невинно.

— Все пак си ме сватосвал — реши Йън и приседна на ръба на бюрото. — „Намери ми тези книги, момче, и виж дали малката Нейъми няма да ти помогне.“ — Изсмя се и погледна към тавана. — Така и не бях разбрал.

— Е, и какво? Всичко, което направих, беше да те изпратя да свършиш някаква дреболия. Ако не ти е харесало това, което си видял — сякаш някой от моята кръв може да е толкова глупав — купуваш книгите и си заминаваш по пътя. Обаче ми се струва — продължи Дениъл с тънка усмивка, — че си харесал това, което си видял.

— Да, харесах го.

— И какво ще кажеш по този случай?

— Благодаря.

Дениъл премигна и присви очи, мъчейки се да види къде бе уловката.

— Благодаря ли?

— Благодаря, че си имал добрия вкус да познаеш коя ще е жената, за която се надявам да се ожения.

— Ха! — С изненадваща като за възрастта му скорост Дениъл скочи от стола да притисне Йън в прегръдките си. — Добро момче. Виждаш ли, Ана, това момче знае как да оцени мъдростта на дядо си. — Засия, облегна се назад и усмивката му угасна. — Какво искаш да кажеш с това, че се надяваш? Ще се ожениш ли, или няма да се

ожениш за момичето? И очаквам да чуя, че ще се ожениш, защото не си глупак.

— Давам ѝ малко време. Няколко месеца. След това се надявам да намеря нещата там, където съм ги оставил.

— Време? Няколко месеца? — изрева Дениъл. — Все пак си глупак! Как можеш да мислиш така, по дяволите? Иди вземи момичето, за бога.

— Дениъл, остави момчето на мира.

— Ами, как пък не! — изрева той на жена си, после леко перна отстрани по главата най-любимия си в момента внук. — Ти влюбен ли си в това прелестно младо момиче, или не си?

— Да, по дяволите! — Йън рядко се ядосваше, ала в такива моменти можеше да реве не по-малко страшно от дядо си. — Достатъчно, за да знам какво ѝ трябва и да ѝ го дам. Ти си започнал всичко и аз съм ти благодарен. Но оттук нататък ще се оправям сам.

— Ще се оправяш ли? Всичко ще оплескаш. Защо...

— Извинявайте — надвика ги от вратата Кейн. — Тук е място за работа. Семейните битки са забранени преди шест часа.

— Знаеш ли какво е намислило това момче? — изкрещя Дениъл. — Собственият ти син! Метнал се е по дебелоглавие на теб, да знаеш. Да вземеш да му набиеш малко акъл в главата, иначе си измивам ръцете.

— Каква хубава идея — съгласи се Кейн любезно. — Защо не отидеш да си измиеш ръцете, а аз ще поговоря с моя син.

— Да видим какво ще направиш — изсумтя Дениъл. — Ела да видим Джулия... Която, за разлика от някои други мои внуци има повече ум от една ряпа... И това хубаво бебе. А ти... — Отново перна Йън по главата. — Престани за малко да се правиш на тъпанар и иди вземи момичето.

Кейн целуна майка си, после баща си и се засмя, като видя как Ана дърпа навън все още сипещия огън и жупел Дениъл. След това затвори вратата, избра си един стол и продължи да се усмихва, докато Йън разтриваше ухото си.

— Има тежка ръка, а?

— Едва не ми отпори ушите. — Йън се насили да се усмихне. — Не ми се беше случвало, откак бях дванадесетгодишен.

— Разбирам те. Седни, Йън. — Лицето му стана сериозно. — Самият Макгрегър вярно го каза. Време е да поговорим. Бих искал да знам какво става с теб и защо през последната седмица се зъбиш на всеки срещнат.

— Имам си проблеми. По дяволите, не съм длъжен по цял ден да съм усмихнат.

Кейн само вдигна вежди.

— Казах да седнеш. И ще си спестиш доста главоболия, ако запомниш, че самият Макгрегър не е единственият, който може да ти отпори ушите.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Йън седна, но това не му харесваше. Мълчаливо забарабани с пръсти по бедрото си и посрещна погледа на баща си.

Упорит е, помисли Кейн с възхищение. Това бе едно от най-ценните качества на сина му — винаги вървеше с рогата напред. Рядко предизвикваше сблъсък, ала още по-рядко бягаше от сблъсък.

— Какво става между теб и Нейъми?

Съвсем в стила на баща му, помисли Йън, право в целта.

— Аз съм почти на трийсет години — отвърна той, раздразнен от напрежението, което прозвуча в гласа му. — Мисля, че вече съм на възраст, когато това си е моя работа.

— Абсолютно — съгласи се Кейн любезно. — Стига да не пречи на работата на „Макгрегър и Макгрегър“. През последните няколко дни ти не си в най-добрата си форма.

— Ще се поправя.

— Сигурен съм. Но междувременно... — Кейн се пресегна и хвана ръката му. — Кажете ми къде те боли.

— По дяволите! — Чувствата избиха на повърхността и Йън скочи от стола. — По дяволите! Правя това, което е правилно, което е най-доброто за нея.

— И то е?

— Да се отдръпна.

— Това ли е най-доброто за теб, Йън? Ти си влюбен в нея. Това не е въпрос — добави той. — Изписано е на лицето ти. Аз знам какво е. Изпитвам същото към майка ти.

— Знам. Цял живот съм го виждал. И няма да приема нищо по-малко. Няма да дам нищо по-малко. — Прокара пръсти през косата си. — Давам й малко време, малко свобода. Тя трябва да разбере какво иска.

— А Нейъми не знае ли? Ти питал ли си я?

Йън въздъхна дълбоко и отново седна.

— Тя не е била с никой преди мен.

— Разбирам. — Кейн замислено се вгледа в ръцете си. — Ти прелъсти ли я?

— Не, изчаках. Това трябваше да бъде нейно решение. Какво друго можех да направя?

— На твоє място нищо. И сега те безпокои, че си единственият, който я е докосвал.

— Мислех, че ще се справя с това. Ала не става дума, че не е имала само секс. Тя не е имала нищо! Никой. И изведнъж започва да ми разправя, че е мошеничка, че я харесвам само защото си е сменила външността. И като се отприщи... Казва, че била дебела и простовата, че се криела зад това, защото усещала, че не може да се мери с роднините си. Та тя дори почти не е ходила на срещи! Никога не е имала шанса да види или да изпита каквото и да било. Едва сега започва да осъзнава собствените си възможности, и ето, аз се появявам, готов да я грабна, да я вържа с брак, с деца, и всичко това преди дори да е видяла какво има там отвън.

— И така... Ти й каза, че я обичаш достатъчно, за да й дадеш този шанс?

— Ако й бях казал, че я обичам, Нейъми нямаше да слуша останалото. — Йън се замисли над това. — Тя мисли, че е влюбена в мен.

— Само мисли?

— Откъде, по дяволите, може да знае? — Вдигна той ръце и отново скочи от стола.

— Интересен въпрос. Ти откъде знаеш, че си влюбен в нея?

— Защото никога не съм искал да преживея живота си с някой друг. Защото мога да видя как ще сме след една година, след десет, след петдесет — обиколи стаята Йън и спря пред баща си. — Разбираш, че съм прав, нали? Не би било честно да се възползвам по този начин, да я помоля да се омъжи за мен, преди да е имала време да си поживее още малко.

— Има ли значение какво мисля?

— Разбира се.

— Тогава ще ти кажа. — Кейн стана и сложи ръка на рамото на сина си. — Ти си тъпанар.

— Какво?!

— Колкото и да ми е болно, че трябва да се съглася по този въпрос със самия Макгрегър, нямам избор. Ти си тъпанар, Йън. Ти нямаш достатъчно доверие в жената, която твърдиш, че обичаш, за да приемеш, че тя познава собствените си мисли и чувства. Ти вземаш вместо нея решения, които нямаш право да вземаш. И моето обмислено мнение, макар отново да ми е неприятно да повтарям баща си, е, че най-добрият ти начин на действие е да отидеш да вземеш момичето.

Йън не бе убеден, че мъжете в семейството са прави, но застана пред вратата на апартамента на Нейъми да я чака да се върне от работа.

Помисли дали да не отиде в книжарницата, ала отхвърли тази идея. Ако щяха да обсъждат тяхното бъдеще, това не трябваше да се прави на работното ѝ място.

И въпреки това, когато времето напредна, той започна да се тревожи дали не е сбъркал. В книжарницата поне щеше да я намери, а сега изобщо не знаеше къде, по дяволите, бе тя.

Затова, когато чу стъпките ѝ по стълбите, скочи на крака.

Нейъми го видя и спря наред крачка, после премести куфарчето си от едната ръка в другата и се приближи.

— Здравей, Йън.

— До късно работиш. — Тя ухаеше по същия начин. По същия прекрасен начин.

— Да. — Нейъми извади ключа и го пхна в ключалката.

— Бих искал да поговоря с теб. Мога ли да вляза?

— Моментът не е подходящ. — И никога, никога нямаше да е подходящ, щом толкова я болеше, само като го видеше.

— Моля те. — Той протегна ръка да задържи вратата отворена. — Нейъми, трябва да поговорим.

— Добре. — Можеше да се справи. Бе си обещала, че ще може. — Но ще трябва да побързаш. Имам нужда да се преоблека.

— За какво?

— Имам среща. — Това бе ужасна лъжа, от която, бе сигурна, по-късно щеше да се срамува. Ала в момента гордостта ѝ бе много по-важна от честността.

— С мъж ли?

Абсолютният потрес, изписан на лицето му, накара тази гордост да се надигне и да покаже зъби.

— Опитах да ходя на срещи с павиани, но се оказа, че не харесваме едни и същи филми. — Отривисто остави куфарчето и закачи палтото си. — С какво мога да ти бъда полезна?

„Омъжи се за мен, роди ми деца.“

— Онази вечер не се изразих ясно.

— О, мисля, че се изрази съвсем ясно.

— Не, аз нищо не ти обясних.

— Аз прекрасно те разбрах. — И й искаше да намрази и себе си, и Йън, задето бе толкова безнадеждно влюбена в него. — Аз ти казах, че това, което виждаш, когато ме погледнеш, не е това, което е отвътре. И ти се съгласи.

— Не, аз... Господи, ти това ли си помисли? Нейъми, извинявай. — Протегна ръка към нея. Тя отстъпи крачка назад. — Това съвсем не е вярно. Не го направих както трябва. Нека ти обясня.

— Нямам време, Йън.

— Срещата ти ще трябва да почака — сопна се той, пхна ръце в джобовете си и закри из стаята. Нейъми го наблюдаваше, вдигнала вежди. — След като ти свърши, след като ми каза, че никога не си била с никой...

— Ти знаеше, че никога не съм била с никой.

— Нямам предвид само секса! — Този път почти изръмжа. — Господи. Сексът е само част от нещата. Има го общуването, приказките до среднощ, гледането на тъпи филми. Всички тези неща, които правиш, когато ходиш на среща. Нещата, които никога не си правила с друг, освен с мен. — Сигурен, че се владее, Йън се обърна отново към нея. — Искях да ти дам малко време, за да можеш да го премислиш, да можеш да си сигурна, че искаш да продължиш да правиш тези неща само с мен.

— Да ми дадеш време? — Искаше й се да може да се изсмее презрително, ала успя само да изсумти подигравателно. — Ти ми каза, че искаш да се срещаш с други жени, за да ми дадеш време?

— Никога не съм искал да се срещам с други жени! — изкрещя й той и после обузда гнева си. — Мислех, че ти трябва да се срещаш с

други мъже. Което, мога да подчертая, изглежда не ти създава особени проблеми.

— Ти искаше да се срещам с други мъже — повтори тя бавно, като го гледаше.

— Не това съм искал. Да не си ненормална? — В очите му запращяха сини пламъци. — Това е, което ти беше нужно на теб. Как, по дяволите, мога да поискам от теб да се омъжиш за мен, когато няма с какво да ме сравниш? Да сравниш с това, което мислиш и чувстваш към мен. Исках да бъда честен към теб.

— Честен към мен? Честен? — Яростта танцуваше в разбитото й сърце и ликуващо разпиляваше парчетата. — Ти си решил какво е правилно за мен и то е било да разбиеш сърцето ми?

— Не, да го предпазя. Да предпазя теб.

— От какво? От себе си? От мен? Как смееш да вземаш такива решения вместо мен?

— Не съм... Точно... — Йън чувстваше как пропада в някаква много дълбока пропаст. — Аз само исках да...

— О, бих могла да те ударя. Наистина бих могла. — Обърна се, преди да го бе направила. Яростта, бушуваща в нея, бе ново и непознато чувство. — Никога през живота си не съм удряла никого. Обаче, знаеш ли, бих могла. Чудя се какво е. По дяволите, не ме докосвай — предупреди го Нейъми, като усети, че се приближава към нея. — Иначе ще разбере какво е.

Откак я познаваше, бе я чувал само един или два пъти да употребява най-меки ругатни, затова сега му стана ясно колко бе ядосана.

— Нейъми...

— Сигурно мислиш, че съм слабоумна.

— Разбира се, че не. Аз само...

— Нещастно, жалко подобие на жена, която не може да вярва на собствените си мисли, на собственото си сърце. — Закрачи из стаята. Движенията й бяха също толкова буреносни, както и очите й. — Предполагам, че единственият начин да разбере дали те обичам, е първо да правя див секс с десет други мъже. Или с двадесет? Каква бройка имаше предвид?

— Не искам с никой да правиш секс!

— О, точно така. Не става дума за секса. Добре, нека да взема нещо за писане и можеш да ми обясниш точно колко романтични вечери, късни нощни срещи, екскурзии в провинцията или каквото и да било друго трябва да имам, преди да мога да бъда смятана за достатъчно компетентна да реша какво да мисля и чувствам.

Наистина отвори куфарчето си и извади един бележник, преди и той да избухне:

— Добре, достатъчно! — Измъкна бележника от ръцете ѝ и го хвърли. — Пет пари не давам какво е честно към теб и какво не е. Няма да прекарам следващите шест месеца, като чакам да се повеселиш.

— Шест месеца? Това ли беше срокът? Всичко си измислил, а? — Към яростта се примеси радост. От тази комбинация главата ѝ се замая. И се почувства силна. — Е, в такъв случай може би ще се видим през април. — Тръгна към вратата с намерението да я отвори широко. И се озова опряла гръб на нея, с лицето на Йън близо до нейното.

Тя бе направила това, помисли с изненада и удоволствие, докато се гледаха напрегнато. Тя го бе накарала да ръмжи от гняв. Бе го накарала да я обича толкова, че почти да полудее.

Колкото и непохватна да бе, осъзна Нейъми. Колко прекрасно.

И не бе сторила нищо друго, освен да бъде самата себе си.

— Казах ти да го забравиш. — Той здраво хвана ръката ѝ. — Можеш просто да го забравиш и толкова. Аз няма да живея без теб. Нито шест месеца, нито шест часа, по дяволите. Ти ще се омъжиш за мен и ако по-късно разбереш, че всичко е станало малко прекалено бързо като за теб, значи си имала лош късмет.

— Добре, чудесно.

— И можеш освен това да си събереш нещата още сега, защото...

Устата му се отвори и затвори и Нейъми за пръв път видя какво бе напълно да смае Йън Макгрегър. Усещането бе прекрасно.

— Добре, чудесно? — успя да произнесе той.

— Да. — Носена на гребена на вълната на новоосъзнатата си сила, тя го хвана за реверите. — Идиот такъв — и привлече устните му към своите.

Йън залитна, грабна я и я притисна силно към себе си, така че сърцата им биеха силно едно срещу друго.

— Напоследък правилното умалително име в семейството е „тъпанар“.

— Тъпанар. — Промълви Нейъми, замаяна от любов. — Толкова съм ти сърдита. — Устните ѝ се впуснаха по лицето му и отново се долепиха до неговите.

— Знам. Разбирам. — Захапа горната ѝ устна. — Продължавай, бъди ми сърдита още малко. Заслужавам го.

— Добре.

— Обичам те, Нейъми. — Той хвана с две ръце лицето ѝ и се отдръпна, за да може тя да види очите му. — Обичам те.

Нейъми затвори очи и се потопи в топлия поток на чувствата, които струяха в нея. После ги отвори, погледна в неговите и се усмихна.

— Кажу го отново, а? Точно по този начин.

Той първо я целуна — веждите, бузите, устните ѝ.

— Обичам те, Нейъми. Не само заради начина, по който изглеждаш — макар че, Господи, добре изглеждаш. Заради това, което си. Всичко, което си. Започнах да се влюбвам в момента, в който те видях и още не съм престанал.

— И аз, по съвсем същия начин и по съвсем същите причини. О, Йън, толкова бях нещастна без теб.

— Може би ще ти помогне, ако знаеш, че откак си тръгна, една нощ не съм спал като хората.

— Помага ми. — Той се засмя и устните ѝ трепнаха. — Надявам се, че си страдал. И следващия път, когато се опиташ да решиш какво е най-доброто за мен, ще ти напомня как си страдал.

Той прокара пръсти през косите ѝ.

— Аз съм най-доброто за теб.

— Да. — Тя облегна глава на рамото му и се зачуди защо се бе съмнявала колко точно ще пасне там. — Да, а както се оказва, аз съм най-доброто за теб. Искам да преживеем живота си заедно, Йън.

— Тогава да вървим у дома да го започнем.

Казват, че когато човек остарява, спомените му от изминалите години си остават кристално ясни, докато събитията от миналата седмица бледнеят в мъгла.

Все още си спомням, сякаш беше вчера, първия път, когато срещнах моята Ана. О, спомням си онзи студен, незаинтересован поглед, който ми хвърли. Е, не остана задълго незаинтересована, нали? Аз бях млад мъж тогава и кръвта ми кипеше. Голям як мъж от Шотландия на бал на висшето общество, където бях отишъл на лов за жена, която да взема за съпруга.

И там беше Ана, с нейната красива синя рокля. Бе моя от първата минута — макар че ми отне известно време да я убедя в това.

Помня онази нощ, сякаш току-що се е случила. Светлините, музиката, цветовете. Помня аромата във въздуха, когато доведох Ана тук, на тази скала, където щях да построя къщата, в която да живеем. И помня усещането за земята в ръцете ми, когато посадих една млада фиданка, за да ознаменувам раждането на първия ми син. Така че за това са прави. Спомените на стария човек са дълги.

Но си спомням също толкова ясно миналата седмица, така че какво, по дяволите, знаят те?

Миналата седмица моят внук си взе жена. И аз мога да ви разкажа за ароматите във въздуха в църквата, за цветовете на светлината, която струеше през прозорците, за дълбокия ясен звук на музиката, която се разнесе, когато малката Нейъми застана там в блестящата си бяла рокля, с карето на Макгрегърови, показващо се отдолу, и с булото на Макгрегър, покриващо лъскавата ѝ черна коса.

Булките блестят. И това казват. Тя също блестеше. Любовта е това, което придава тази сияйна красота на женското лице.

И Йън, красив като принц, докато я чакаше. Не казват, че мъжете блестят, ала сигурно би трябвало. Не мога да се сетя за друга дума, за да опиша израза на лицето му, докато я гледаше как върви към него.

И след като все пак не е такъв тъпанар, какво направи той? Хвана ръката ѝ, и другата също и когато музиката отмря, преди свещеникът да може да си отвори устата, за да започне да си върши работата, Йън каза: „Обичам те, Нейъми.“ с глас, ясен и силен като камбаните, които зазвъняха, когато венчавката свърши.

И ако в този момент в цялата църква имаше едно сухо око, то не беше на Дениъл Макгрегър.

Това беше една добра година за семейството. Три сватби и едно бебе. Аз направих най-доброто, което можах, а най-доброто е по-добро, отколкото при много други. Сега годината почти свършва. Ще погледам как пада снегът, ще седя с Ана до камината и ще слушам как вятърът вие в прозорците.

И ако правя някакви планове, някакви заговори, докато седя с вдигнати крака и с чаша уиски в ръка, какво лошо има в това?

Идва още една година, в края на краищата. А аз имам още внуци.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.